STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 11555

ANNA KARENINA

Leo Tolstoy

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אננא קארענינא

א רעאליסטישע שילדערונג איבער ליעבע, ליידענשאפט,
אייפערזוכט אונד זעלבסטמארד.

פון

גראף לעא טאלסטאי

בעארבייטעט פון

ד. מ. הערמאלין.

היברו פאבלישינג קאמפאני

52-50 עלדרידזש סט., נעבען קאנאל סטריט.

ניו יארק.

אננא קארענינא.

ערשטער טהייל:

קאפיטעל 1.

א טרויער איז געפאלען איבער דאס הויז פון דער פאמיליע אבלאָווסקי. די פרינצעססין האט ערפאהרען פון איהר מאן'ס ליעבעס־געשיכטע מיט דער פראנצויזישער גאָווערנאנטקע, אונד זיא האט בעשלאָסען ניט מעהר צו וואָהנען מיט איהם אונטער איין דאך. זיא איז פערבליעבען אין איהר פריוואט צימער דעם גאנצען טאָג. ער איז ניט געווען אין דער היים, אונד זייערע קינדער, בעפרייעט פון אלע פליכטען, האבען זיך ארום געיאָגט פון צימער צו צימער, זיך זעלבסט פרעגענדיג וואס עס האט געקענט פאסירען. דיא דיענערשאפט האט בעגריפען, אז א שטורם הויבט זיך אויף, אונד זייא האבען פערשטאנען, אז עס איז בעסער ניט צו ווארטען, אונד אזוי האבען זייא איינציגווייז זיך ענטזאגט פון זייערע שטעלען.

דער קראך איז געקומען מיט איניגע נעכט פריהער, ווען פרינץ סטעפאן ארקאדיעוויטש אבלאָווסקי איז אהיים געקומען פון טהעאטער, פרעהליך אונד מונטער אונד איז געגאנגען זעהן וואס זיין פרוי, דיא פרינצעסין, טהוט. זיא איז ניט געווען אין זאלאָן אונד אויך ניט אין עמפפאנג־צימער, אָבער זיא זוכענדיג, האט ער זיא געטראָפען זיטצענדיג אין איהר שלאָף־צימער, האלטענדיג א בריעף אין דיא הענד, וועלכער האט דערצעהלט דיא גאנצע געשיכטע. יא, דארט איז זיא געזעסען, אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען דער אויסדרוק פון פערצווייפלונג, שרעק, בעליידיגונג אונד שאנדע.

„וואס בעדייטעט דאס?" האט זיא געפרעגט מיט א ציטערענדער איהם ענטקעגען האלטענדיג דעם בריעף.

סטעפאן ארקאדיעוויטש האט זיך אנפאנגס ניט געקענט ריהרען פון דעם פלאטץ. אָבער אנשטאט נאכהער זיך צו פערטהיידיגען, אָבלייקענען דעם ניט־אונטערגעשריעבענעם בריעף, איהר צו בעטען אום פערציהונג, האט זיך נאר בעוויעזען א שפאָטישער שמייכעלע אויף זיינע ליפען, אונד ער האט געשוויעגען.

דיא פרינצעסין האט אויסגעבראָכען אין א שטורם פאָרווירפע, ביטערע בעליידיגונג, אונד דאן איז זיא ענטלאָפען פון דעם צימער. פון דיעזען מאָמענט אָן, האט זיא איהם מעהר ניט געוואָלט זעהען.

קאפיטעל 2.

אין א פריה־מאָרגען, מיט דריא טעג שפעטער, איז סטעפאן ארקאדיעוויטש אויפגעשטאנען פון זיין בעט, זיך אָנגעטהאָן דעם שלאָף־מאנטעל, אונד געלאָזען רופען זיין דיענער.

מאטוועי, איין אלטער אנגעשטעלטער אין דער פאמיליע, איז אריין אין צימער מיט א טעלעגראמע אין האנד. סטעפאן ארקאדיעוויטש האט דאס שנעל געעפענט.

„מאטוועי," האט ער געזאגט, „מיין שוועסטער אננא ארקאדיעוונא, וועט אנקומען מאָרגען."

„דאנקען גאָט!" האט דער אלטער דיענער געזאגט, וועלכער איז געוועזען פערטרויט מיט דיא פאמיליען געהיימניסע, זיך דערמאָהנענדיג, אז זיין הערר'ס שוועסטער וועט געוויס זעהען וויעדער אלעס גוט מאכען. דאן האט ער געפרעגט: „וועט זיא קומען אליין אָדער מיט איהר מאן?"

„אליין. זעה דאס איהרע צימערן זאָלען זיין אין אָרדנונג, אונד געה וויזען דער פרינצעסין דיעזע טעלעגראמע."

אָבער נאך איידער סטעפאן ארקאדיעוויטש איז פערטיג געוואָרען זיך אָנצוציהען, האט מאטוועי צוריק געקעהרט מיט דער טעלעגראמע אין זיין האנד.

„דיא פרינצעסין זאגט, אז זיא וועט באלד פערלאָזען דיעזעס הויז, אונד וואס עס אנבעלאנגט דיעזע טעלעגראמע, קענט איהר טהון וויא עס פאסט אייך."

סטעפאן ארקאדיעוויטש איז געשטאנען איינינע אויגענבליקען אונד געשוויעגען. דאן, שמייכלענדיג, האט ער געפרעגט:

„אונד וויא געפעלט דיר דיא גאנצע געשיכטע, מאטוועי?"

„איך דענק, מיין הערר, אז אלעס וועט וויעדער קומען אין אָרדנונג."

„קומען אין אָרדנונג?"

„אָהנע, צווייפעל, מיין הערר.“

„דענקסטו אזוי ? — אך ! ווער איז דאָרט ?“ האט סטעפאַן ארקאַדיעוויטש געפּו־עגט, הערענדיג יעמאַנדען אַנקלאַפּען אין טהיר.

„איך בין עס, הערר,“ האט געענטפערט איין אנגענעהמע שטימע, אונד מאַטראָנא פילאָמאָנאָוונא, זיינע קינדער׳ס אמע, איז ערשיענען.

„וואס איז, מאַטראָנא ?“ האט סטעפאַן ארקאַדיעוויטש געפרעגט. „וואס ווינשט איהר פון מיר ?“

„איך ווינש, מיין הערר, איהר זאָלט אריין געהען צו דער מאַדאַם, אונד זיא בעטען אום פערצייהונג. איהר הערץ איז געבראָכען אונד זיא געפינט זיך אין א שרעקליכען צושטאנד. דאַן, מיין הערר, מוזט איהר דענקען אַן אייערע קינדער...“

„אָבער זיא וויל מיך נים צו לאָזען,“ האט סטעפאַן ארקאַדיעוויטש געענט־פערט אונענטשלאָסען.

„איהר מענט ווענינגסטענס פּראָבירען, מיין הערר ; דאס איז אייער פליכט.“

„זעהר גוט, מאַטראָנא, איך וועל פּראָבירען. איהר קענט געהען. מאַטוועי גיב מיר מיינע קליידער אונד איך וועל מיך אָנציהען.“ מאַטוועי האט איהם שנעל אלעס דערלאנגט אונד אויף דעם אלטען׳ס געזיכט האט מען געקענט לעזען א מינע פון גרויסער צופריעדענהיים.

קאפּיטעל 3.

דאריא אלעקסאנדראָוונא, אָנגעצויגען אין איין איינפאַכעס מאָרגען־קלייד, האט אויסגעזעהען בלאַס אונד אָבגעמאָגערט. מיט איהרע אויגען פערדונקעלט פון וויינען אונד שמערץ, איז זיא געזעסען נעבען איין אָפענעם שרייב־טיש עפענענדיג דיא שופלאדענס אונד בעטראַכטענדיג מעהרערע זאכען. זייט דריא טעג האט זיא גע־קעמפפט מיט צוויא פּיגונגען : דיא ערשטע, צו ענטלויפען אונד זוכען שוטץ בייא איהר מוטער, אונד דיא צווייטע, צו טהון איהר פליכט אונד פערבלייבען בייא איהרע קינדער. אָבער דער וואונש צו בעשטראפען אונד ערניעדריגען איהר מאַן, איז געוועזן אונגעהייער שטארק. דאַן איז ווידער ערשיענען דער געדאנק איבער איהרע קינדער, וועלכע זיא האט אזוי געליעבט אונד זייא זיינען אזוי אונשולדיג. זיא האט זיך געטראכט, אז זיא מוז אום זייא פריהער דענקען אלס פאר זיך זעלבסט.

דיא טהיר האט זיך געעפענט, אונד אָהנע זיא זאָל זעהן, האט זיא געפיהלט, אז איהר מאן איז אריין אין צימער. זיא האט שנעל פערמאכט דיא אָפענע שופּ־לאַדענס, אונד זיך אומווענדענדיג צו איהם, האט ער בעמערקט אויף איהר געזיכט דעם אויסדרוק פון שמערץ אונד ליידען.

„דאָללי !" האט ער אויסגעשריען זיא רופענדיג בייא איהר פערצערטעטען נאמען. אין זיין שטימע איז געלעגען דער טאָן פון ערניעדריגונג אונד אונטער־געבענהייט.

זיא האט אויף איהם געוואָרפען א שנעלען בליק אונד זיא האט איהם געזעהן וויא ער איז געשטאַנען אונד פאַרגעשטעלט א בילד פון יונגענדליכער שעהנהייט אונד אָהן זאָרג.

„ער איז גליקליך אונד צופריעדען," האט זיא זיך געטראַכט, „ווערענד איך בין אזוי אונגליקליך !" איהר מויל האט זיך נערוועז צוזאמען געצויגען.

„וואס ווילסטו ?" האט זיא געפרעגט אין א קאַלטען טאָן.

„דאָללי !" האט ער נאך אמאל געזאגט מיט א ניעדריגער שטימע, „אננא ארקאַדיעוונא קומט מאָרגען."

„דאס קימערט מיך ניט. איך קען זיא ניט עמפּפאַנגען."

„אָבער דוא מוזט, דאָללי. עס איז נויטהווענדיג."

„געה אוועק ! געה !" האט זיא געשריען מיט א געבראָכענער אונד שמערצ־האפטער שטימע, אָהנע איהם צו קוקען אין געזיכט.

וויא רוהיג סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש איז פון אנפאנג געווען, האט זיין פרוי׳ס ליידען אונד שמערץ איהם שטאַרק געריהרט אונד דיא טרערען האבען אָנגעפּיללט זיינע אויגען.

„וואס האב איך געטהאָן, דאָללי ?" האט ער געפרעגט. „אום גאָטעס ווילען, וואס האב איך געזינדיגט ? קענסטו מיר ניט פערצייהען ? קענען דיא 9 יאָהר פון אונזער פערהייראַטעטעס לעבען קיין ווירקונג האבען ? ווען איך האב אפילו, אין א מאָמענט פון רייץ, אויפרעגונג אונד..."

בייא דיעזע ווערטער האט זיא זיך צו איהם אומגעווענדעט אונד אויף איהר געזיכט איז געלעגען איין אויסדרוק פון שרעקליכען צאָרן.

„געה אוועק !" האט זיא געשריען, „געה ! רעדט צו מיר קיין וואָרט דאַ־ריבער !"

זיא האט זיך געוואָלט אויפהויבען אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער זיא איז צוריק געפאלען אין שטוהל אונד האט אויסגעבראָכען אין א העפּטיגעס געוויין.

„דאלי!"... ווייטער אָנגעפאנגען מיט א האלב־וויינענדיגער שטימע, „אום גאָטעס ווילען, דענק פ״ דיא קינדער; זייא זיינען דאָך גאר ניט שולדיג. איך בין שולדיג, איך אליין! איך ווייס עס גאנץ גוט, אונד איך פרעג דיך יעצט, זאג מיר, וואס קען איך טהון מיר צו פערדיענען, אז דוא זאָלסט מיר פערצייהען?"

נאך א פויזע האט זיא געענטפערט:

„דוא רעדסט פון דיא קינדער! — דוא, וועלכער האט זייא אימער בעטראכטעט וויא א שפיעלצייג! אבער פיר מיר, זיינען זייא דיא גאנצע וועלט — אלעס, יא, אלעס, פערשטעהסטו מיך? אבער יעצט ווייס איין גאָט וואס איך קען טהון; אויב איך זאָל זייא נעהמען מיט מיר, אָדער זייא לאָזען מיט זייער פאטער, וועלכער איז ניט מעהר וויא איין אויסגעלאסענער, איין אויסגעלאסענער! נאך דעם וואס עס האט פאסירט, איז עס אונמעגליך מיר זאָלעןביידע צוזאמען לעבען. מיין מאן! זייער פאטער!" האט זיא אויסגעשריען: „ער האט צו טהון געהאט מיט..."

„וואס זאָל איך יעצט טהון?" האט ער זיא אונטערבראָכען האלטענדיג זיין קאָפּ אנגעבויגען פאר שאנדע.

„דוא עקעלסט מיך!" האט זיא געענטפערט מיט פעראכטונג. „דיינע טרערען זיינען פאלש! דוא האסט מיך קיינמאל ניט געליעבט; עס איז ליגען, קיינמאל ניט! דוא האסט קיין הערץ אונד קיין עהרע! פון היינט אָן אונד ווייטער, ביסטו צו מיר א פרעמדער!"

ער האט צו איהר געבליקט האלב ערשטוינט אונד האלב דערשראָקען. ער האט גאר ניט געקענט פערשטעהען וויא אזוי זיין ערניעדרינונג האט געקענט אזוי אויפרעגען זיין ווייב, וועלכע איז נאך אלעמען, ניט מעהר וויא א פראָווינצימער.

גראדע דאמאלס האט זיך געהערט דיא שטימע פון א קינד וויינענדיג אין צווייטען צימער. איהרע נעזיכטס־ציגע האבען זיך פלוצלינג געביטען; זיא האט אביסעל נעצעגערט, אבער זיא האט זיך שנעל אויפגעהויבען אונד געוואָלט ארויס פון דעם צימער.

„דאלי! הער מיך אויס איין וואָרט!" האט ער געזאגט איהר נאכגעהענדיג.

זיא האט זיך אומגעווענדעט אונד געזאגט: „ווען דוא געהסט מיר נאך, דאן וועל איך רופען דיא דיענערשאפט, אונד דיא קינדער וועלען אויך וויסען וואס פאר א לומפּ דוא ביסט! היינט פערלאָז איך דיך אויף אימער!"

זיא איז ארויס אונד העפטיג צוגעקלאפּט דיא טהיר הינטער זיך.

סטעפּאן ארקאדיעוויטש איז געבליעבען שטעהען פערטיעפט אין געדאנקען,

אונד דאַן ארויס לאָזענדיג א זיפץ, איז ער לאַנגזאַם ארויס פון דעם צימער אונד איז אריין אין זיין איינענעם צימער.

„מאַטוועי," האט ער געזאגט צום דיענער. „זעה דאס אלעס זאָל זיין פאַר־ בערייטעט פיר מיין שוועסטער." מיט איינינע מינוטען שפּעטער האט ער פערלאָזען זיין הויז.

נאכדעם וויא פּרינצעסין דאָללי האט געשטילט איהרע קינדער, חאט זיא צוריק געקעהרט אין איהר צימער; זיא האט געהערט וויא איהר מאַן איז אוועק גע־ פאָהרען מיט דער דראָשקע.

„ער איז אוועק!" האט זיא געמורמעלט זיך זעטצענדיג. „נארט ער מיך נאך אימער? בעטריגט ער מיך נאך אימער? — ווארום האב איך איהם ניט געפרעגט גאנץ אָפען? ניין! מיר קענען ווידער צוזאַמען מעהר ניט לעבען! אונד דאָך, וויא איז דאס מעגליך צו לעבען וויא צווייא פרעמדע אונטער איין דאך? דאס איז שרעקליך! מיין גאָט, וויא איך האב איהם אמאל געליעבט! אונד, וועה איז מיר, וויא איך ליעב איהם נאך יעטצט! פיעללייכט איז עס נאר מיין איינענער פעהלער, ווארום איך האב איהם אזוי פיעל געליעבט —"

איהרע געדאנקען זיינען אונטערבראָכען געוואָרען ווען מאַטראָנא פיקאָמאַ־ נאָוונא איז אריין אין צימער אום עפּעס צו פרעגען איבער דיא קינדער.

קאפּיטעל 4.

אין דער געזעלשאַפט פון סט. פּעטערסבורג אונד מאָסקווא, איז ניט געווען זיין איינציגער יונגער מאַן וואס זאָל נאך זיין אזוי פּאָפּולער וויא סטעפּאַן ארקאַ־ דיעוויטש. ער איז געווען שעהן, אימער מונטער אונד גוטמיטהיג; ער האט מיט רעכט געקענט אָנרופען יעדען איינעם אלס פריינד, מיט וועלכען ער האט נאָר גע־ שלאָסען בעקאנטשאַפט. דורך דעם איינפלוס פון אַלעקסים קארענינא, דער מאַן פון זיין שוועסטער אננא, וועלכער איז געווען א פּראָמינענטער מיניסטער, איז סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש געוואָרען דער פּרעזידענט פון א מאָסקווער געריכט־הויז. וועהרענד דיא דרייא יאָהר וואס ער איז געווען אין דיעזען אמט, האט ער זיך פערדיענט דעם רעספּעקט אונד אכטונג פון יעדען איינעם וואס איז מיט איהם געקומען אין בעריהרונג.

אין דיעזען מאָרגען, ווען ער איז אריין אין געריכט־הויז, האט ער זיך באַלד פער־ טיעפט אין זיין אַמט צוזאמען מיט זיינע אנדערע קאָלעגען. נאך צווייא שטונדע

ארבייט, האט מען איהם געזאגט, אז א פרעמדער וויל איהם זעהן אונד ער ערוואַרטעט איהם אין זיין פּריוואַט צימער.

„אך, לעווין!“ האט ער אויסגעשריען מיט א ווילקאָמענעם שמייכעל אריין קומענדיג אין צימער. „וואס פאַר א גוטער ווינט האט דיך אהער געבראַכט? ביסטו שוין לאַנג דאַ?“

„איך בין נאָר וואס אָנגעקומען נאך מאָסקווא,“ האט דער אנדערער גע־ענטפערט, „אונד איך בין גלייך געקומען זעהן וואס דוא טהוסט.“

„אונד ניעמאַנד איז מיר יעטצט אזוי ווילקאָמען!“ האט סטעפּאַן אַרקאַדיע־וויטש געזאגט פון דעם גאנצען הארצען. „אָבער דוא האסט מיר נאך ניט דערצעהלט וואס דיך האט געמאַכט צו פערלאָזען דיא פרייע נאַטור אויף׳ן לאַנד אונד קומען בעזוכען אונז אַרעמע שטעדטישע איינוואָהנער.“

„איך וועל דיר שפּעטער אַלעס דערצעהלען, נאָר...“

„דאס הייסט,“ האט איהם סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש אונטערבראָכען, „אז פאַר אַלעמען וועסטו עסען מיט מיר מיטאָג. איך קען דיך ניט איינלאַדען צו מיר אהיים, וויל מיין פרוי פיהלט עפּעס נ ט גוט. אָבער אום דרייא אוהר בין איך פרייא אונד מיר וועלען בעזוכען גוריוועע׳ס האָטעל.“

„מיט פערגניגען,“ האט לעווין בעמערקט אביסעל רויט ווערענדיג. „קענסטו מיר ניט זאגען אויב דיא שערבאַטצקים זיינען אין שטאָדט?“

סטעפּאַן אַרקאַדיעוויטש האט געשמייכעלט. ער האט געוואוסט שוין פון לאַנג, אז לעווין איז פערליעבט אין זיין שוועגערין קיטטי, איבער דיא אויערן.

„אך, איך פערשטעה,“ האט ער געזאגט לאַכענדיג. „איך דענק, אז דוא וועסט זייא טרעפען אין זאָאָלאָגישען גארטען צווישען 4 אונד 5 אוהר. קיטטי לערענט זיך גליטשען אויף׳ן אייז. ווען דוא ווילסט, קען איך אהין קומען דיך אָב־האָלען, אונד דאן געהען מיר עסען מיטאָג. אָבער יעטצט, געדענק, אז מיר מוזען זיך צוזאמען קומען, אונד טהו ניט וויא דיין טבע איז, פערשווינדען צו ווערען אויף דריינע ניטער אין קאַרעטינק.“

„ניין, ניין, האב קיין מורא ניט, איך בלייב דאָ. צום וויעדערזעהען.“

קאַפּיטעל 5.

ווען אבלאָנסקי האט געפרעגט לעווין דיא אורזאַכע פון זיין בעזוך אין מאָסקווא, האט לעווין זיך פערשעהמט אונד אויסגעמיעדען צו ענטפערן. ער האט ניט געקענט זאגען: „איך בין געקומען אנטראָגען דיין שוועגער ט

מיר הייראטהען' — אונד דאך איז דאס געווען דיא איינציגע אורזאכע פון זיין בעזוך.

צווישען דיא צוויא פאמיליען פון לעווין אונד שערבאטצקי, האט שוין לאנג עקזיסטירט א גרויסע פריינדשאפט. קאנסטאנטין לעווין האט שטודירט אין דער מאסקווער אוניווערזיטעט מיט דעם יונגען פרינץ שערבאטצקי, דאלליס אונד קיטטי'ס ברודער, אונד אין שערבאטצקי'ס הויז איז ער דאן בעטראכטעט געווארען וויא איין איינענער. זיינע עלטערן זיינען שוין געווען טויט, אונד דיא איינציגע קרובה וואס ער האט געהאט, איז געווען א שוועסטער פיעל עלטער אלס ער. זיין דאמען־בעקאנטשאפט איז נאר בעשטאנען פון שערבאטצקי'ס דרייא טעכטער. צוערשט האט ער זיך פערליעבט אין דאללי'ן, דיא עלטסטע, אבער דיעזער ראמאן האט זיך באלד געענדיגט דערמיט וואס אבלאנסקי האט מיט איהר געהייראטעט, נאך איידער ער האט צייט געהאט איהר צו ערקלערען ליעבע. דאן האט ער איבערגע־טראגען דיא ליעבע צו דער צווייטער, נאטאליע,* אבער אויך זיא האט פריהער אויסגעכאפט דער בעריהמטער דיפלאמאט לוף. קיטטי איז נאך דאמאלס געווען זעהר יונג. דער יונגער פרינץ שערבאטצקי, ווען ער איז ארויס פון דער אוניווער־זיטעט, איז ער אריין אין דער מארינע אונד איז דערטרונקען געווארען אויף א רייזע אין באלטישען ים. נאכדעם, האט זיך לעווין'ס פריינדשאפט מיט דער פאמיליע שערבאטצקי אביסעל אבגעקיהלט. ער האט פערבראכט א יאהר אויף דאס לאנד נעבען זיינע גיטער, אבער אזוי שנעל וויא ער האט נאך אמאל צוריק געקעהרט נאך מאסקווא, האט ער ווידער בעזוכט דיא פאמיליע שערבאטצקי, אונד דערזעהענדיג קיטטי'ן, האט ער בעשלאסען, אז ער מוז מיט איהר הייראטהען.

לויט נאך אלע וואהרשיינליכקייטען האט עס ניט אויסגעזעהען עס זאל זיין אירגענד וועלכע אורזאכע, ווארום לעווין זאל ניט הייראטהען מיט פרינצעסין קיטטי. ער איז אלט געווען 32 יאהר, געשטאמט פון א גוטער פאמיליע, בעזעסען מעהר וויא געוועהנליכעם פערמעגען — ווירקליך, עס האט גאר קיין בעסערער שידוך ניט גע־קענט זיין. אבער לעווין איז געווען צו שטארק פערליעבט. קיטטי האט בייא איהם אויסגעזעהן זעהר הויך, איין ענגעל, איין אידעאל, אונד ער האט זיך פארגעשטעלט, אז ער קען זיא גאר ניט ערררייכען.

נאכדעם וויא ער האט פערבראכט 2 מאנאט אין מאסקווא אונד זיך מיט איהר געזעהען כמעט יעדען טאג, האט ער פלוצלינג בעשלאסען, אז עס וועט איהם אונמעגליך זיין זיא צו ערררייכען, אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיינע גיטער.

„וואס בין איך,“ האט ער זיך אליין געפרעגט, „איין ערד־ארבייטער? עס איז אפילו אמת, איך בין רייך, אבער נאך אלעמען, בין איך דאך נים מעהר וויא איין ערציהער פון בהמות, אונד זיא איז א געטטין!“

ער האט זיך אנגעהויבען צו דערמאהנען אן זיינע פריהערינע פריינדע; איינער איז געווארען א פאלקאווניק, א צווייטער דעם צאר׳ס אדיוטאנט, א דריטער א בעריהמטער פראפעסאר, אונד א פיערטער א דירעקטאר פון א באנק, אדער גלאט א הויכער בעאמטער וויא אבלאווסקי. אבער טראטץ דיזע פעהלער וואס ער האט אויף זיך אליין אויסגעפונען, האט ער דאך, מיט איינינע מאנאט שפעטער איינגע־זעהען, אז ער קען אהן קיטטי׳ן נים לעבען. איבריגענס, האט ער זיך געטראכט, ער וועט פראבירען, אונד ווען עס וועט געלינגען, איז געוויס גוט, אונד ווען נים... דאר־ריבער האט ער זיך נים געטרויעט נאכצודענקען פיעל. ער איז דערפאר נאך אמאל געקומען נאך מאסקווא.

קאפיטעל 6.

וויא לעווין האט פערלאזען אבלאווסקי׳ן, איז ער אוועק זיך זעהען מיט זיין שטיף־ברודער, סערגעי איוואנאוויטש קאזניטשעוו. ער איז דארט עמפפאנגען גע־ווארען מיט קאלטער העפליכקייט, וועלכעס איז אימער געוועזען זיין ברודער׳ס טבע.

„עס פרייט מיך דיך צו זעהען,“ האט סערגעי איוואנאוויטש געזאגט. „וועסטו דא לאנג פערבלייבען? וויא געהט עס מיט דיינע געשעפטען?“

לעווין האט גאנץ גוט געוואוסט, אז זיין שטיף־ברודער האט זיך גאנץ וועניג אינטערעסירט מיט ערד־ארבייט אדער דעם פרייז פון תבואה; איבריגענס איז ער אויך נים געקומען צו איהם רעדען דאריבער. ער האט זיך געוואלט מיט איהם בע־ראטהען איבער זיינע הייראטהס־אויסזיכטען אונד פרעגען זיין עצה. אבער וויא לעווין האט געוואלט אנפאנגען עפעס א געשפרעך, האט סערגעי איוואנאוויטש בעמערקט:

„ווייסטו, אז אונזער ברודער ניקאלאי איז ווידער דא?“

ניקאלאי איז געוועזען לעווין׳ס עלטערער ברודער אונד פאלגליך אויך סערגעי׳ס א שטיף־ברודער. ער איז געוועזען א מענש פון א צוויפעלהאפטען כאראקטער אונד ער האט שוין געהאט אויסגעבראכט אונד פערלומפט א היבשען טהייל פון זיין פער־מעגען, נים דענקענדיג וואס שפעטער קען זיין.

„וואס רעדסטו?“ האט לעווין געפרעגט אויפגערעגט. „ניקאלאי איז דא! וויא אזוי ווייסטו דאס?“

„פראקאפי האט איהם געזעהן אויף דער גאס.“

„דא! אין מאסקווא? וואו איז ער?“ אונד לעווין האט זיך אויפגעהויבען, גלייך וויא ער האט איהם שוין געוואלט געהן זעהען.

„עס טהוט מיר לייד וואס איך האב עס דיר דערצעהלט,“ האט סערגעי בעמערקט זעהענדיג זיין ברודער׳ס אויפרעגונג. „איך האב געשיקט יעמאנדען אויס־געפינען וואו ער געפינט זיך אונד איהם איבערגעבען א בריעף. דא איז זיין ענטפער.“

סערגעי האט ארויס גענומען א פאפיר פון זיין שרייב־טיש אונד דאס איבערגעגעבן לעווינען. דער לעצטער, דערקענענדיג דיא האנד־שריפט, האט געלעזען:

„איך בעט דיך זעהר, דוא זאלסט מיך צורוה לאזען. דאס איז אלעס וואס איך קען פערלאנגען פון מיינע טהייערע ברידער.

ניקאלאי לעווין.“

קאנסטאנטין איז געבליעבען שטעהן פאר זיין ברודער סערגעי, מיט ארונטער געבויגענעם קאפ.

„עס איז זעלבסטפערשטענדליך, אז ער זוכט מיך אויפצורעגען,“ האט סערגעי אנגעפאנגען, „אבער ער קען דאס ניט טהון. איך האב געוואלט טהון אלעס מעגליכע פאר איהם, ווען ער וואלט בענעטהיגט מיין הילפע.“

„יא, יא,“ האט לעווין איינגעשטימט, „איך וויס דאס אונד איך דאנק דיר, ברודער. אבער איך זעה איין, אז איך אליין מוז איהם געהן בעזוכען.“

„דוא קענסט עס טהון ווען דוא ווילסט,“ האט סערגעי געזאגט, „אבער איך וואלט דיך ניט געראטהען דוא זאלסט עס טהון. עס איז ניט דערפאר וואס איך האב מורא, אז ער וועט זיך מיט אונז ביידע פערקריגען, אבער עס איז בלויז צוליעב דיר אליין. עס פאסט ניט דוא זאלסט זיך בעגעגענען מיט איהם. דוא קענסט איהם נאר ניט העלפען.“

„עס איז מעגליך, אז דאס וואס דוא זאגסט, איז וואהר, אבער עס וועט דאך פערלייכטערן מיין געוויסען.“

„איך פערשטעה דיך ניט,“ האט סערגעי געזאגט אביסעל אויפגערעגט. „אלעס וואס איך וויס, איז, דאס זייט אונזער ברודער׳ס לעצטע לומפעריי — אונד דוא ווייסט גאנץ גוט וואס איך מיין — דאכט זיך מיר, אז איך האב מיטלייד אויף אלע לומפען אונד שופטען פון דיעזער וועלט.“

„אך! מיין גאט, עס איז שרעקליך!“ האט לעווין בעמערקט.

נאכדעם וויא לעווין האט ערפאהרען פון זיין ברודערס אדרעסע, וואס סער־נעי'ס דיענער האט איהם איבערגעגעבען, איז ער ארויס פון הויז מיט דער אבזיכט איהם זאפארט צו בעזוכען. ער האט אָבער געוועקסעלט זיין מיינונג, אונד בע־שלאָסען אבצולעגען דיעזען בעזוך ביז מאָרגען, אָדער ביז נאכדעם וויא ער וועט פערטיג ווערען מיט דער ארבייט וואס האט איהם געבראכט נאך מאָסקווא.

קאפיטעל 7.

אונגעפעהר אום 4 אוהר, איז צוגעפאהרען לעווין מיט א דראָשקע צום זאָ־אָלאָגישען גארטען, אונד אויסשטייגענדיג מיט א קלאפענדעם הערץ, האט ער אָנגע־פאנגען צו געהען אין דער ריכטונג פון דעם פערפרוירענעם טייך, וואו מען האט זיך געגליטשט. ער האט געוואוסט, אז זיא איז דאָרט, וויל ער האט געזעהן שטעהן אין פראָנט דיא דראָשקע פון דער פאמיליע שערבאטצקי.

געהענדיג האט ער זיך אליין פאָרווירפע געמאכט דערפאר וואס ער איז איבער־ראשט אונד אויפגערעגט. „זייא רוהיג! דוא דומקאָפ!" האט ער צו זיך אליין געזאגט. „וואס דארפסטו זיך אויפרעגען?" אָבער וואס מעהר ער האט זיך געוואָלט בעהערשען, אַלץ מעהר נערוועז איז ער געוואָרען.

צוקומענדיג צום טייך אונטער א גרויסע מענגע מענשען, איז דער קליינער ניקאָלאי שערבאטצקי, קיטטי'ס א שוועסטער־קינד, איהם ענטקעגען געלאָפען אונד אנגעפאנגען צו שרייען: „אך! אט דאָ איז ער! דער בעסטער גליטשער פון רוסלאנד! וויא לאנג זייט איהר שוין דאָ? טהוט זיך נאר שנעל אָן דיא גליטש־שיך; דאס אייז איז אזוי גלאט וויא א שפיעגעל!"

„איך האב ניט קיין גליטש־שיך," האט לעווין געענטפערט, אָבער וועהרענד דעם האט ער אויך ערבליקט קיטטי'ן, איהר געזיכט פערפראמט פון דעם פראָסט אונד דאס האט אויסגעדריקט יוגענד, קראפט אונד שעהנהייט. איהרע גאָלדענע האאר האבען געפלאטערט אין דיא שטראהלען פון דער אונטערגעהענדע זון, אונד ויא האט זיך באלד אָנגענומען אן איהר שוועסטער־קינד'ס האנד אום ניט צו פאלען.

„ווען זייט איהר געקומען?" האט זיא געפרעגט ערבליקענדיג לעווינען אונד אויסשטרעקענדיג איהר האנד.

„מיט א קורצער צייט צוריק — געכטען, — ניין, היינט מיין איך," האט ער ארויס געשטאמעלט אונד איז נאך מעהר אויפגערעגט געוואָרען וויא פריהער. „איך

בין געקומען אייך בעזוכען... איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר קענט זיך גליטשען אונד נאך אזוי גוט דערצו...״

זיא האט צו איהם געבליקט, גראדע וויא זיא האט געוואָלט אויסגעפינען דיא אורזאכע פון זיין אויפרעגונג.

„איך דאנק אייך פאר דעם קאָמפּלימענט,״ האט זיא געענטפערט, „איבער־הויפּט ווען ער קומט פון דעם גרעסטען גליטשער אין רוסלאנד.״ זיא האט דאבייא אָבגעטרייסעלט דעם שנעע מיט א פּאאר שטיקלעך אייז פון איהר מוף.

„איך האב אמאל זעהר געליעבט זיך צו גליטשען,״ האט ער דאן געזאגט.

„ווארום אלזאָ זאָלט איהר ניט אָנציהען א פּאאר גליטש־שיך אונד מיר זאָלען זיך צוזאמען גליטשען ?״

„איך וועל עס געוויס טהון — באלד,״ האט ער געענטפערט ערפרייט זיך שנעל אָבווענדענדיג אום צו קריעגען א פּאאר גליטש־שיך.

ווען קיטטי האט איהם געגעבען איהר האנד אום זיך צו גליטשען מיט איהם, האט ער געשפּירט, אז ער איז אין זיעבעטען הימעל.

„איך וועל מיך ערשט יעטצט גוט אויסלערנען, מיט אייך,״ האט זיא געזאגט. „עפּעס האב איך מעהר פערטרויען זיך מיט אייך צו גליטשען.״

ער האט עפּעס געשטאמעלט אונד זיך אָנגעפאנגען מיט איהר צו גליטשען. דאן האט זיא איהם צוגעפיהרט אונד פאָרגעשטעלט פאר מאדמאָזעל לינאָן. איהר פראנצויזישע גאָווערנאנטקע, וועלכע איז ביז יעטצט געשטאנען פון וויטען אונד שטארק הנאה געהאט פון קיטטי׳ס אונטערהאלט.

דיא גאָווערנאנטקע, איין עלטערע אונד גוטע דאמע, האט זעהר פריינדליך געוואונשען לעווינען ווילקאָמען.

„געדענקט איהר, לעווין,״ האט זיא אָנגעפאנגען, „ווען אונזער קיטטי איז געוועזען א קליין מיידעל, אונד יעטצט, זעהט !״

לעווין האט געשמייכעלט מיט פערגניגען בליקענדיג צו קיטטי׳ס ענט־וויקעלטע פיגור.

„יעטצט, קינדער,״ האט זיא ווייטער געזאגט, „געהט, גליטשט זיך ווייטער. לערנט אויס קיטטי׳ן זיך שנעל צו גליטשען ?״

לעווין האט ווידער עפּעס ארויס געשטאמעלט, אונד זיך אָבווענדענדיג מיט קיטטי׳ן, האט זיא איהם געפרעגט :

„ווערט אייך ניט נמאס דאס לעבען אויף׳ן לאנד ?״

„ניין,“ האט ער געענטפערט אין א רוהיגען טאָן, „איך בין אימער בער שעפטיגט.“

„אונד וויא לאַנג דענקסט איהר דאָ צו פערבלייבען?“

„איך וויים ניט, ווירקליך איך וויים ניט.“

„איהר ווייסט ניט? ווער דען וויים?“

„עס הייננט אלעס אָב פון אייך!“ לעווין האט אויסגעשפּראָכען דיא לעטצטע ווערטער, אָהנע ער זאָל זיך קענען בעהערשען. דאַן איז ער געבליעבען שטעהן וויא בערווישט פון זיינע אייגענע ווערטער. קיטטי האט זיך אָבגעווענדעט אונד זיך שנעל צוגענליטשט צום קלוב־הויז, אום זיא זאָל קענען אויסציהען איהרע גליטש־שיך.

„איז דאס מיין שולד?“ האט זיא זיך געטראַכט. „האב איך איהם דען ערמוטהיגט דערצו? איך וויים ניט, דאַכט זיך איך ליעב איהם ניט, אונד דאָך בין איך זעהר גערן צו זיין אין זיין געזעלשאַפט. ער איז אזוי עדעל אונד גוט. אָבער ווארום האט ער דאס געזאגט?“

לעווין, זעהענדיג קיטטי׳ן געבען איהר מוטער, האט ער שנעל אויסגעצויגען זיינע גליטש־שיך אונד איז אויך צוגעגאַנגען.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהען,“ האט דיא אלטע פּרינצעססין געזאגט איהם געבענדיג איהר האנד. „מיר עמפּפאַנגען דאָנערשטאג בעזוך, וויא איהר וויסט.“

„פיעללייכט הייטע אבענד?“ האט ער געפרעגט.

„עס וועט אונז פערגניגען מאַכען אייער בעזוך,“ האט זיא געענטפערט מיט א קאַלטען טאָן.

קיטטי האט זיך זעהר געערגערט פון איהר מוטער׳ס טאָן, אונד זיך אומווענדענדיג צו לעווינען, האט זיא איהם געגעבען דיא האַנד אונד בעמערקט: „צום וויעדערזעהן, אלזאָ!“

וויא דיא דראָשקע מיט דיא דאמען איז אוועק געפאָהרען, האט לעווין דער־זעהן סטעפּאַנען אריין קומען אין גארטען. קיטטי׳ס לעטצטע ווערטער אָבער, „צום וויעדערזעהען, אלזאָ!“ האבען געקלונגען וויא דיא זיסעסטע מוזיק אין זיינע אויערן, ווערענד ער איז ענטקעגען געגאַנגען זיין פריינד.

„ווען דוא ביסט פערטיג, קענען מיר שוין געהן,“ האט סטעפּאַן געזאגט. „דוא האסט גוט געטהאָן וואס דוא האסט געהייסען דיין איזוואָסטשיק ווארטען, וויל מיינעם תּאַב איך אהיים געשיקט.“

יעהרענד זייער פאַהרען, האבען זיא וועניג געשפּראָכען. לעווין'ס געדאַנקען זיינען געוועזען פולל איבער קיטטי'ן. איהרע לעטצטע ווערטער האבען איהם געגעבען יא זיסע האָפנונג.

קאַפּיטעל 8.

נאכדעם וויא דיא צוויא פריינדע האבען אָבגעגעסען, האט סטעפּאַן פּער־שטאַנען, אַז לעווין האט איהם עפּעס צו זאגען. אָנצינדענדיג א ציגאַר, האט ער בעמערקט:

„יעטצט, לעווין, וויל איך הערען וואס דוא האסט אויף'ן הארצען: וואס האט דיך געבראַכט נאך מאָסקווא?"

„האסטו נאך נים דערראַטהען?" האט ער געזאגט שמייכלענדיג.

„איך מיין, אַז איך האב עס יא דערראַטהען; אָבער איך וויל עס דייטליכער הערען פון דיין אייגענעם מויל."

„וואס איז דיין מיינונג?" האט לעווין געפרעגט.

סטעפּאַן, אויסטרינקענדיג זיין גלעזעל וויין, האט געזאגט: „מיין מיינונג איז, אַז אַלעס איז ריכטיג אונד דאַרף עס זיין."

„ביסטו זיכער, סטעפּאַן," האט לעווין אָנגעפאַנגען ווידער וועהרענדיג נערוועז, „אַז מיר רעדען ביידע איבער דערזעלבער זאך?"

„ווארום דען נים?"

„זאג מיר דיא וואהרהייט; אַלעס, בעהאַלט גאר נים פאר מיר: בין איך זיכער, אַז זיא וועט מיר נים ענטזאגען?"

„ווארום זאָלסטו נים זיכער זיין?" האט סטעפּאַן געזאגט שמייכלענדיג איבער זיין פריינד'ס אויפרעגונג.

„מיין גאָט, דאס וואָלט געוועזען שרעקליך! פאר מיר אונד פאר איהר!"

„איך זעה נים איין דאס שרעקליכע פאר איהר. א יונגעס מעדכען וויא זיא, דאַרף זיך נאך פיהלען געשמייכעלט, ווען אַזעלכער וויא דוא טראָגסט איהר אָן זיא צו הייראַטהען."

„יא, א געוועהנליכע מעדכען, אָבער נים זיא."

סטעפּאַן האט ווידער געשמייכעלט. ער האט געוואוסט, אַז זיין פריינד לעווין איז נאך אַזוי אונשולדיג אונד אונערפאַהרען אין דער דאַמען־וועלט, גראַדע וויא קיטטי זעלבסט אין דער מענער־וועלט.

„פאר מיר,“ האט לעווין פארטגעזעצט, „איז עס א פראגע פון לעבען אונד טויט. דוא לאכסט? יא, איך ווייס, אז אין דיעזער בעציהונג ביסטו פערשיעדען פון מיר. לאך ניט, איך בעט דיך, זייא אויפריכטיג צו מיר.“

„איך לאך ניט פון דיר, נאר וואס דוא ביסט,“ האט סטעפאן געזאגט ווערענדיג ערנסט. „דוא האסט רעכט, איך בין פערשיעדען פון דיר. דוא בעטסט מיך איך זאל זיין אויפריכטיג צו דיר, דאן הער מיך אויס. מיין פרוי, וויא דוא ווייסט, וועלכע פערשטעהט זיך זעהר גוט איין אין ליעבעס אנגעלעגענהייטען איבערהויפט, — זיא האלט מיט דיר.“

„איך פערשטעה ניט וואס דוא מיינסט?“

„איך מיין דאס, אז מיין פרוי, אויסער דעם וואס זיא אכטעט דיך, איז אויך זיכער, אז קיטטי מוז ווערען דיין פרוי, אונד זיא ווייס וואס זיא זאגט.“

ווען לעווין האט געהערט דיעזע ווערטער, האט זיך אבגעשפיעגעלט אויף זיין געזיכט א וועלט מיט פרייד.

„האט זיא דאס געזאגט?“ האט ער געשריען. „איך האב אימער בעטראכט דיין פרוי פאר איין ענגעל. מיין גאט, וויא גליקליך איך בין!“ אונד דערבייא האט ער זיך אויפגעהויבען פון דעם טיש.

„זיטץ, מענש, אונד בערוהיג זיך,“ האט איהם סטעפאן געבעטען. אבער לעווין האט זיך קוים בעהערשט פאר פרייד, ביז ער האט זיך געזעצט ווידער זעטצען.

„דוא מוזט וויסען, סטעפאן,“ האט ער ווייטער געזאגט, „אז איך פיהל ניט צו קיטטי'ן גלאט ליעבע וויא אנדערע פערשטעהען עס; איך פערגעטער זיא! מיר גאנצעס לעבען הייננט אן איהר!“

ער האט דערבייא אויסגעטרונקען דאס גלאז וויין וואס איז פאר איהם געשטאנען, אהנע צו וויסען וואס ער זאל פריהער טהון. סטעפאן האט זיך אונטערדעסען פערטראכט, אונד דאן, מיט א גאנץ רוהיגען טאן, האט ער געזאגט:

„אבער, לעווין, הער מיך אויס. דוא מוזט נאך עפעס זעהר נעטהיג וויסען, קענסטו ווראנסקי'ן?“

„ניין. ווארום?“

„ער איז דיין געגנער אין ליעבע.“

„ווער איז דער ווראנסקי?“ האט ער געפרעגט בלאס ווערענדיג.

„ער איז דער זוהן פון גראף קיריל ווראנסקי, בעקאנט אלס א מונטערע חברה־מאן אין סט. פעטערסבורג. איך האב איהם קענען געלערענט אין איוועך, ווען

איך בין געווען אין דיענסט. זיין רעגימענט איז אויך דאָרט געשטאַנען. ער איז זעהר רייך, שעהן, דעם צאַר׳ס אדיוטאַנט, איינפלוסרייך, אונד, איבער אַלעמען, אין ער א גוטער ברודער. ער איז אויך זעהר געשייט אונד געבילדעט.״

לעווין׳ס געזיכט איז יעטצט פון בלאַס דונקעל געוואָרען אונד ער האט קיין וואָרט געקענט ארויס ברענגען.

„ער איז ערשיענען דאָ,״ האט סטעפּאַן פּאָרטגעזעטצט, „גראַדע נאכדעם וויא דוא ביסט אוועק. מען בעהויפּטעט, אז ער איז זעהר שטאַרק בעפריינדעט מיט קיטטי׳ן, אונד איהר מוטער וויא דוא ווייסט...״

„ענטשולדיג מיר,״ האט איהם לעווין אונטערבראָכען, „פון וואַנען זאָל איך דאס וויסען?״

„דערפאר האב איך עס דיר דערצעהלט,״ האט סטעפּאַן בעמערקט לעגענדיג א פריינדליכע האנד פון ערמונטערונג אויף זיין פריינד׳ס שולטער. „איך האב עס דיר דערצעהלט כדי דוא זאָלסט וויסען, אז טראָטץ דעם אַלעמען, שטעהט דיר נאך אימער אַלעס צו גונסטען.״

לעווין׳ס בלאַסקייט האט אונטערדעסען צוריק געקעהרט, אונד אום אָב־צרוּועגדען דאס אונאַנגענעהמע געשפּרעך איבער א געגנער אין ליעבע, האט ער געזאגט:

„ווארום קומסטו ניט אמאל ארויס צו מיר, וואו מיר זאָלען קענען געהן אביסעל אויף דער יאגד? קום דיעזען פריהלינג.״

„איך וועל קומען, לעווין. אָבער, איך וויל דוא זאָלסט מיך פערשטעהן. דוא ביסט צו אונשולדיג פאר דיעזער וועלט, אונד דוא ווייסט ניט, אז אַלעס ווערט בעד־ הערשט פון פרויען. מיינע אייגענע צרות, קומען אויך פון פרויען. יעטצט איז עס מיין רייהע דיך צו פרעגען איין עצה, אונד איך וויל דוא זאָלסט מיר ענטפערן אויפריכטיג.״

„איין עצה? מיך? איבער וואס?״ האט לעווין געפרעגט ערשטוינט.

„הער מיך צו געדולדיג: שטעל דיר פאָר, אז דוא ביסט פערהייראַטעט, דאס דוא ליעבסט דיין פרוי פון טיעפען הערצען, אונד דעננאך מאכט זיך דיר, אז דוא זאָלסט אריין פאַלען אויך צו איין אנדערעס פרויענצימער.״

„ענטשולדיג מיר, סטעפּאַן, איך קען דאס גאר ניט פערשטעהען. בייא מיר זעהט עס אויס, גלייך וויא איך וואָלט יעטצט אוועק געגאַנגען פון דעם טיש, זאט אָנגעגעסען, אונד דאַן, פאַרבייגעהענדיג נעבען א בעקערייא, זאָל איך נאך צו גנב׳ענען א ברויט.״

סטעפאַן׳ס אויגען האבען אויפגעגלאנצט.

„אונד ווארום זאָל דאס ניט קענען זיין? עס איז ווירקליך אמאל זעהר שווער איבערצושטעהען דעם נסיון פון פיהלען דעם געשמאק פון א פרישעם ברויט.“

לעווין האט אויסגעזעהן ניט צו בעגרייפען דעם משל.

„אָבער שפּאס אן א זייט,“ האט סטעפאַן פאָרגעזעטצט. „שטעל דיר פאָר, דאס א יונגע, אנציהענדע אונד ליעבליכע פרוי האט פאר דיר אלעס געאָפּפערט; אונד נאכדעם, וואָלט זיא אָהן דיר געמוזט אויסגעהן אין ארמוטה אונד פעראכטעט ווערען פון דער גאנצער וועלט. וואָלסטו, נאכדעם וויא דוא האסט שוין דעם פעהלער געמאכט, זיא פערלאָזען? וואָלסטו ניט, ווען עס זאָל אפילו מוזען קאָסטען דיא פאמיליע אביסעל שמערץ, מיטלייד געהאט מיט איהר, געלינדערט איהרע ליידען אונד וועניגסטענס געזאָרגט פאר איהר צוקונפט?“

„ענטשולדיג מיר נאך אמאל. וויא דוא ווייסט, בין איך פון דער מיינונג, אז אין דער וועלט עקזיסטירען נאָר צווייא קלאסען פרויען; אָדער, בעסער געזאגט, עס עקזיסטירען נאָר פרויען, אונד, יא, איך וויל מיך ניט בעדיענען מיט דעם אויס־דרוק, וועלכען דוא קענסט דיר מערקען. דעם אמת זאגענדיג, האב איך נאך קיינמאל ניט בעגעגנט, אונד איך גלויב אויך ניט, אז דיעזע וואס איז ארונטער געפיהרט געוואָרען פון וועג, קען נאך אמאל ווערען א לייט. פאר מיר איז א געפאלענע פרוי געוועזען אונד פערבלייבט איין אבשייליכקייט.“

„אָבער דאס איז ניט געוועזען מיין פראגע.“

„ריכטיג, יעטצט פערשטעה איך. מיין מיינונג איז אלזאָ, אז מען דארף ניט גנב׳ענען דאס ברויט.“

סטעפאַן האט אָנגעהויבען צו לאכען.

„אך, דוא מאָראל־פּרעדיגער!“ האט ער געזאגט. „דוא בעגרייפסט ניט דיא לאגע. שטעל דיר נאך אמאל פאָר: עס זיינען דאָ צווייא פרויענצימער; איינע פאָדערט דיא רעכטע, וועלכע בעשטעהען אויף דער ליעבע, וועלכע דוא קענסט איהר מעהר ניט געבען; דיא אנדערע וויעדער, אָפּפערט אלעס, אונד פערלאנגט נאר ניט דאפיר. זיא, דיא לעטצטע, איז אלזאָ ניט שולדיג אין דעם וואס איין אנדערער האט געגנב׳עט דאס ברויט. פערשטעהסטו מיך יעטצט? וואס קען מען טהון אונטער זאָלכע אומשטענדען?“

„איך ווייס ווירקליך ניט,“ האט לעווין געענטפערט נאכדענקענד. „איך קען דאריבער ניט אורטהיילען, נאכדעם איך בין זעהר ווייט פון אזעלכע זאכען.“

ביידע פריינדע האבען נעשפירט, אז דיעזעס לעטצטע געשפרעך, האט זייער פריינדשאפט ניט פערשטארקערט.

קאפיטעל 9.

פרינצעססין קיטטי שערבאטצקי איז שוין אריעבער איהר 18טעס יאהר. דער דאמאליגער ווינטער איז געווען דיא ערשטע געלעגענהייט וואס זיא איז אריין געפיהרט געווארען אין געזעלשאפט, אונד דיא בעוואונדערונג וואס זיא האט צוגעצויגען, איז געווען פיעל גרעסער וויא מיט איהרע עלטערע שוועסטער אונטער עהנליכע צושטענדען. פון אלע בעוואונדערער אבער, האט זיא נאר געקענט צוויא, איבער וועלכע זיא איז זיכער געווען, אז יעדער איינער איז בערייט מיט איהר צו הייראטהען: לעווין אונד-גראף ווראנסקי.

לעווין'ס אפטע בעזוכע פריהער, האבען איבערצייגט דעם אלטען פרינץ מיט זיין פרוי, אז ער איז פערליעבט אין זייער טאכטער. דער פרינץ איז געווען פאלשטענדיג פון דער מיינונג, אז פאר זיין טאכטער קען גאר קיין בעסערער שידוך ניט זיין, וויא לעווין איז. דיא פרינצעססין ווידער האט בעהויפטעט, אז איהר קיטטי האט בעסערע געלעגענהייטען, אונד ווען לעווין איז אוועק פון מאסקווא, איז זיא דאן געווען זעהר צופריעדען דערמיט. ווען ווראנסקי איז ערשיענען, איז דיא אלטע פרינצעסין גאר נעווארען איין אנדערער מענש. זיא האט ניט נאר פאר זיך געזעהען א רייכען, געבילדעטען אונד פערנינפטיגען יונגען מענשען, זאנדערן איין אדעלמאן פון דער העכסטער קלאסע, וועלכער וועט אריין פיהרען איהר טאכטער אין קייזערליכען הויף, אונד איהר שעהנע קיטטי, וועט גלאנצען אונטער דער העכסטער געזעלשאפט. לעווין? וואס האט קיטטי פון איהם געקענט האבען! זיא וואלט ניט מעהר געווען וויא דיא פרוי פון א רייכען גוטס-בעזיטצער, אונד דאס איז, נאך איהר מיינונג, ניט גענוג געווען.

ווען קיטטי האט אין יענעם אבענד אבגעגעסען, איז זיא אריין אין איהר צימער אום זיך אנצוקליידען פיר דעם אבענד. ווען זיא איז פערטיג געווארען אונד זיך געלאזען אריין געהען אין זאלאן, איז איהר ענטקעגען געקומען א דיענער אונד אנגעצייגט: „קאנסטאנטין-דימיטריעוויטש לעווין.“ איהר מוטער איז נאך געווען אין איהר צימער אונד דער אלטער פרינץ אין זיין ביבליאטהעק. „ער איז געקומען,“ האט זיך קיטטי געטראכט אונד דאס בלוט איז שנעל געלאפען אין איהרע אדערן. זיא האט געוואוסט פאזיטיוו, אז קאנסטאנטין לעווין'ס בעזוך בעדייטעט, דאס ער זאל פערלאנגען איהר האנד אין הייראטה. זיא האט אנפאנגם ניט געוואוסט וואס

ויא זאל טהון, אָבער עס האט ניט פיעל געדויערט אונד זיא האט זיך דערמאָהנט אן דיא ווערטער וואס איהר מוטער האט איהר פיעלע מאל געזאגט, אונד זיא האט בעשלאָסען, טראָטץ דעם וואס זיא האט לעווינען ניט פיינד געהאט, צו טהון וואס זיא בעגרייפט פאר רעכט.

אריין קומענדיג אין זאלאָן, האט זיא אויפגעציטערט. זיא האט זיך געזעטצט אונד איהם ערווארטעט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד ער איז ערשיענען. זיא האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד פאר זיך געזעהען לעווינען, הויך, שטארק אונד מעכטיג טראָטץ זיין שעהמעדיגע האלטונג. עס האט זיך איהר געדאכט, אז אין יענעם מאָמענט, וואָלט זיא איהם אליין, דיעזען שטארקען מאַן, בעדארפט בעטען אום שטיצע אונד הילפע.

„מיר דאכט איך בין צו פריה געקומען,‟ האט ער בעמערקט זיך אויסקוקענדיג איבעראל.

„אָה ניין,‟ האט קיטטי געענטפערט זיך אָנשפּארענדיג מיט דער האנד אויף׳ן טישעל נעבען איהם. „מיין מוטער וועט באלד אריין קומען, זיא איז זעהר מיעד פון דעם היינטיגען שפּאַציער.‟

לעווין׳ס צערטליכער בליק האט זיא געמאכט ציטערן אונד רויט ווערען.

„איך האב אייך געזאגט,‟ האט ער געשטאמעלט, „היינט נאכמיטאג, אז איך ווייס ניט וויא לאַנג איך וועל דאָ פערבלייבען — עס הייננט אין גאנצען אָב פון אייך.‟

קיטטי האט ארונטער געבויגען דעם קאָפּ; זיא האט גאר ניט געהאט וואס פצו ענטפערן.

„יא,‟ האט ער פאָרטגעזעטצט, „עס הייננט אין גאנצען אָב פון אייך וואס עס האט מיך אהער געפיהרט — געפיהרט — איז געוועזען — הם — אום צו פער־לאַנגען אייער האנד איהר זאָלט ווערען מיין פרוי...‟

וויא א שווערער שטיין איז איהם ארונטער פון הארצען נאכדעם וויא ער האט אויסגעשפּראָכען דיעזע ווערטער. ער איז געבליעבען שטעהען אונד געווארט אויף איין ענטפער. קיטטי האט געציטערט; זיא האט געשפּירט לעווין׳ס צערטליכע ליעבע אין יעדעס וואָרט, אָבער פּלוצלינג האט זיא זיך דערמאָהנט אן ווראָנסקי׳ן, אונד אויפהויבענדיג איהר געזיכט צו לעווין׳ס פערוויינטע אויגען, האט זיא געענט־פערט שטיל, אָבער שנעלל:

„עס קען ניט זיין — פערצייהעט מיר!‟

וואָס עס האָט נאָכהער פּאַסירט, האָבּען זייא פיללייכט בּיידע ניט בּעמערקט, נאָר ווען לעווין, מיט דעם גאַנג וויא פון א שיכור, האט געוואָלט עפענען דיא טהיר אום אַרויס צו געהען, איז ער געבּליעבען שטעהען.

קאַפּיטעל 10.

גראַדע דאַמאַלס איז דיא פּרינצעסין אריין אין צימער א שרעקעדיגער בּליק האט זיך בּעוויעזען אויף איהר געזיכט, ווען זיא האט ערבּליקט דיא צווייא יונגע מענשען, אונד, לוים נאָך איהר גוטען אורטהייל, אויפגערעגט. לעווין האט זיך פערנייגט, אָהנע צו רעדען, נאָר קיטטי איז געבּליעבען זיטצען מיט דיא אויגען ארונטער.

„דאַנקען גאָט! זיא האט איהם ענטזאגט,“ האט זיך געטראַכט דיא ער־פאַהרענע פּרינצעסין, אונד איהר געזיכט האט ווידער אָנגענומען א פרעהליכע מיענע.

זיא האט איינגעלאַדען לעווינען זיך צו זעטצען נעבּען איהר אונד זיא האט איהם אָנגעפאַנגען אויסצופרעגען איבּער זיינע גיטער אונד אנדערע קלייניגקייטען. אונטערדעסען איז ערשיענען גרעפין נאָרדסטאָן.

דיא גרעפין איז געווען קיטטי'ס א פריינדין, פערהייראַטעט בּלויז א פּאָאר מאָנאַט, צאַרט, נערוועז אונד איהר איינציגער ציעל איז געווען צו זעהען איהר יונגע פריינדין, קיטטי, אויך פערהייראַטעט. זיא האט פאָרגעצויגען וורָאנסקי'ן אלס דעם חתן. לעווינען האט זיא ניט ליעב געהאַט, אונד איהר גרעסטעס פערגניעגען איז געווען, ווען זיא האט זיך מיט איהם בּעגעגענט, איהם צו רייצען אונד שפּאָטען פון זיין בּענעהמונג. דיא אורזאַכע דערפון איז געווען, וואס לעווין האט זיא בּעטראַכט אלס א נאַרישע אונד דומע פרוי, אונד דערצו פעהיג צו אינטריגעס; ער האט זיא אויך ניט ליעב געהאַט אונד ער האט זעלטען בּעהאַלטען זיינע געפיהלע.

„אָך, קאָנסטאַנטין דימיטריעוויטש!“ האט זיא אויסגעשריען איהם דער־זעהענדיג. „אַזוי גאַר, דאָך צוריק געקעהרט צו דער זינדיגער מאָסקווא?“

„עס פרייט מיך אייך צו זעהן, גרעפין,“ האט ער געזאגט איהר. געבּענדיג דיא האַנד אונד אויסמיידענדיג צו בּעענטפערן איהרע שטעך־ווערטלעך.

„אונד וויא געהט עס דיר, קיטטי? האסטו זיך היינט גוט אונטערהאַלטען אויף'ן בּאַל?“ האט דיא גרעפין ווייטער געפרעגט זיך אָבּווענדענדיג.

לעווין האט אויסגעזעהען פרייער אויפצואטהמען ווען דיא גרעפין האט איהם אָבּגעלאָזען. דיא אַלטע פּרינצעסין האט פאָרטגעזעטצט איהר געשפּרעך.

„ווען איך האב ניט קיין טעות," האט זיא געזאגט, „זייט איהר א פריעדענס־ריכטער; ערלויבט אייך אַלזאָ אייער אמט דאָ לאנג צו פערבלייבען?"

„איך האב מיך שוין לאנג ענטזאגט פון דעם אמט, נאָר אין מאָסקווא פער־בלייב איך בלויז א פאאר טעג."

ווערענד דעם געשפרעך זיינען אריין געקומען נאך עטליכע בעזוכער אונד אונטער זייא אויך א יונגער אָפיציער.

„דיעזער מוז זיין ווראָנסקי," האט זיך לעווין געטראכט. א בליק געבענדיג צו קיטטין, האט ער באלד פערשטאנען, אז זיא איז פערליעבט, גראָדע וויא ער וואָלט געוועזען אין איהרע געדאנקען. לעווין איז אונטערדעסען געוועזען א מענש וואס האט געקענט מודה זיין אויף א וואהרהייט, אפילו ווען זיא האט איהם געשמערצט. ווראָנסקי איז געוועזען א מאן, וועלכען אירגענד א פרוי קען ליעבען: הויך געוואקסען, מעססיג געבויעט, א שעהנעס זונן־אָבגעברענטעס געזיכט, געקרייזעלטע שווארצע האאר, אונד אין זיין עלעגאנטער אוניפאָרמע האט ער פאָרגעשטעלט דיא מענליכע שעהנהייט זעלבסט. ווען ער האט בעגריסט קיטטי'ן, האט לעווין געקענט בעמערקען א גליקליכע מיענע אויף איהר געזיכט.

„לאָמיך אייך פאָרשטעלען," האט דיא אלטע פרינצעסין געזאגט צוזאמען ברענגענדיג ביידע מענער: „קאָנסטאנטין־דימיטריעוויטש לעווין, אונד גראף אלעקסיס־קירילאָוויטש ווראָנסקי."

זייא האבען זיך העפליך פערנייגט איינער פאר'ן צווייטען.

„איך האב געהאָפט," האט ווראָנסקי אָנגעפאנגען, „אייך צו זעהען נאך אין אנפאנג ווינטער, ווען איהר זייט אוועק געפאָהרען."

„קאָנסטאנטין־דימיטריעוויטש האסט אונד פעראכטעט דאס שטעדטישע לעבען," האט זיך אריין געמישט גרעפין נאָרדסטאָן, וועלכע איז געשטאנען נעבען דיא צווייא יונגע מענער.

ווראָנסקי האט זיך אומגעקוקט אונד געשמייכעלט גוטמיטהיג.

„דאַן פערברענגט איהר אייער צייט נאָר אויף דאס לאנד?" האט ווראָנסקי ווייטער געפרעגט. „איז עס ניט אביסעל אומעטיג דאָרט?"

„עס איז ניט אומעטיג ווען מען זיטצט ניט לעדיג," האט לעווין געענטפערט אין א קאלטען טאָן. „קען עס דען אין שטאָדט ניט אומעטיג ווערען?"

„יא, דאס איז וואהר," האט ווראָנסקי געענטפערט, „אָבער דאס רוסישע לאנד־לעבען קען ניט אימער זעהר פרעהליך זיין. עס איז א גאנץ אנדרע זאך ווען מען ברענגט צו דיא צייט אין פראנקרייך."

דאס געשפרעך האט זיך אזוי פערוויקעלט, אונד דער ארמער לעווין, וועלכער איז געשטאנען וויא אויף גליהענדע קוילען, האט ניט געקענט פטור ווערען פון דארט.

אין א קורצער צייט ארום, איז דער אלטער פרינץ אריין געקומען, אונד נאכ־דעם וויא ער האט בעגריסט דיא דאמען־געסט, האט ער זיך געווענדעט צו לעווינען.

„אך!" האט ער אויסגעשריען אין א וואהרעם פערגניגען. „לעווין! איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר זייט דא! ווען זייט איהר געקומען? עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען."

ער האט אנגענומען לעווין'ס ארעם, אונד זיך ניט בעקימערענדיג אום וורא‏נסקי'ן, האט ער זיך אבגעווענדעט מיט דעם יונגען מאן. קיטטי האט אלעס בעמערקט, אונד זיא האט זיך געטראכט וויא דאפעל שמערצהאפט עס מוז זיין איהר פאטער'ס גוטע אויפנאהמע פיר דעם ארמען לעווין, נאכדעם וויא ער האט שוין מעהר קיין האפנונג. ווראנסקי איז דאן צוגעגאנגען צו איהר אונד אנגעפאנגען א געשפרעך איבער א באלל וואס האט בעדארפט שטאטפינדען דיא אנדערע וואך.

„איך האף, אז איהר וועט דארט זיין," האט לעווין געהערט ווראנסקי'ס שטימע צו קיטטי'ן.

זא שנעל אבער וויא לעווין איז לויז געווארען פון דעם אלטען'ס העפליכקייט, האט ער באלד גענומען אבשיעד פון דער געזעלשאפט. זיין לעצטער שמערצ־האפטער איינדרוק, איז געוועזען קיטטי'ס שמייכלענדע געזיכט צו ווראנסקי'ס קאמפלימענטען.

קאפיטעל 11.

ווראנסקי האט נאך קיינמאל ניט פערזוכט דעם טעם פון היימאטהליכען לעבען. זיין מוטער איז געוועזען, וויא מען זאגט, א וועלטליכע פרוי, וועלכע האט גענאסען אלע פערגניגענס אין דער יוגענד, אונד שוין נאכדעם וויא זיא איז גע־בליעבען א יונגע אלמנה, האט זיא פעראורזאכט עטליכע סקאנדאלען אין דיא הויכע פענסטער מיט פרעמדע מענשען. דער אלטער ווראנסקי איז געשטארבען באלד נאך זיין זוהן'ס געבורט, אונד דעם יונגען מאן'ס בילדונג איז שפעטער איבערגעגעבען גע־ווארען אין דיא הענד פון גוטע ערציהער אונד פראפעסארען.

ווען ער האט געענדיגט מיט גרויסע אויסצייכנונג דיא מיליטערישע שולע, איז ער געוואָרען איין אָפיציער אין צאר'ס פּאלאסט. זיין לעבען איז דאָרט געווען א בעשטענדיגע ראָד פון אָפיציעלע פּליכטען אונד געזעלשאפטליכע מונטערקייט. אין מאָסקווא אָבער, איז עס געווען דאס ערשטע מאל וואס א פּרויענצימער מיט איהר אונשולד זאָל אויף איהם מאכען איין אונגעוועהנליכען איינדרוק. קיטטי האט איהם בעגייסטערט אונד ארויס גערופען גאנץ נייע געפיהלע אין זיין ברוסט. נאָך אלעמען, האט ער נאָך ניט געהאט בעשלאָסען צו הייראטהען. ער האט געליעבט קיטטי'ן מעהר וויא ער האט אמאל געליעבט אנדערע פרויען, אָבער נאָך אלעמען, איז זיא בייא איהם ניט מעהר געווען וויא א שענערעס אונד אנגענעהמערעס שפּיעלצייג וויא ער האט נאָך ביז דאמאָלס בעגעגענט. הייראטהען? דיעזע אידעע האט איהם אויסגעזעהען צו נאַרריש. לויט נאָך זיין מיינונג, וואָלט א מאן מיט שכל ניט בעדארפט הייראטהען

ביז צו יענעם אבענד אָבער, האט נאָך וורָאנסקי ניט גוט בעגריפען וואס עס קען ווערען פון זיינע בעשטענדיגע בעגעגנונגען מיט קיטטי'ן; אָבער אוועק געהענדיג פון דאָרט, האט ער געשפּירט, אז צווישען איהם אונד קיטטי'ן האט עפּעס פּאסירט, וואס דאס מוז פיהרען צו אנדערע אידעען וויא ער האט ביז דאמאלס געהאט. איבריגענס, וואס קען ווערען ווען מען האט אפילו חתונה? קיטטי'ס יוגענד, אונשולד אונד שעהנהייט, האבען איהם וויא בערוישט אונד איבערגערעדט.

יא, נייע געפיהלע האבען אָנגעפיללט וורָאנסקי'ס ברוסט. ער האט ארום שפּאצירט א היבשע צייט נאכדענקענדיג איבער דיא גאסען, דאן איז ער אריין אין רוססא'ס רעסטאָראנט וואו ער האט געגעסען, אונד, אנשטאט אוועק צו געהען אין קלוב, האט ער זיך אומגעקעהרט אין זיין איינענעם האָטעל אונד איז געגאנגען צו בעט.

קאפּיטעל 12.

אויף'ן אנדערן מאָרגען, אום 11 אוהר, איז וורָאנסקי אוועק צו דער אייזענבאהן־סטאציאָן אום דאָרט צו ערוואַרטען זיין מוטער, וועלכע האט בעדארפט אָנקומען. דאָרט האט ער שוין אויף געטראָפען אבלאָווסקי'ן, וועלכער איז געקומען ערוואַרטען זיין שוועסטער אננא קארענינא, וואס האט בעדארפט אָנקומען מיט דעמזעלבען צוג.

„סטעפאן אבלאָווסקי!“ האט וורָאנסקי אויסגעשריען איהם רייכענדיג זיין האַנד. „וואס ברענגט אייך אהער?“

„איך בין געקומען ערוואַרטען אַ שעהנע דאַמע."

„אַה, ווירקליך?"

„געוויס, נאָר דיא שעהנע דאַמע, איז מיין שוועסטער אננאַ, — מאַדאַם קאַרעניגאַ, — איהר קענט זיא, ניט וואַהר?"

„איך דענק, אַז איך האַב זיא אַמאָל געזעהען," האָט ווראָנסקי געענטפערט צווייפעלהאַפט. פון קאַרעניגאַ'ן האָט ער פּאָזיטיוו געהערט, אַלס זעהר אַ שטרענגער אונד איינפלוסרייכער מענש.

אבלאָנסקי האָט דערוויל אָנגענומען ווראָנסקי'ס אַרעם, אונד אַרום שפּאַצירענדיג, האָט ער געפרעגט:

„זאָגט מיר, האָט איהר נעכטען אַבענד געזעהן מיין פריינד לעווין?"

„יאַ, איך האָב געהאַט דיא עהרע, אָבער ער איז באַלד פערשוואונדען געוואָרען." אין דער קורצער צייט פון מיין בעקאַנטשאַפט מיט איהם, האָט ער מיר אויסגעזעהן עפּעס זעהר אונפריינדליך."

„לעווין איז אַ גוטער ברודער," האָט אבלאָנסקי געזאָגט שמייכלענדיג, „אָבער יעטצט איז ער אַביסעל אויפגערעגט, אונד איבערהויפּט, דאָרט אונטער דער פאַמיליע שערבאַטצקי, וואו ער האָט וואַהרשיינליך ניט געהאַט קיין וואַרעמען ליעבעםעמפּפאַנג."

ווראָנסקי האָט ניט געוואוסט וואָס צו זאָגען. אַ געדאַנק האָט דורכגעשאָסען דורך זיין געהירן, אונד ער האָט זיך באַלד אַלעס ערקלערט.

„האָט ער פיעללייכט פערלאַנגט אייער שוועגערין'ס האַנד?" האָט ער שנעל געפרעגט.

„איך ווייס ניט, פיעללייכט יאַ. ער ליעבט זיא שוין זייט אַ היבשע צייט".

„אַך!" האָט ווראָנסקי בעמערקט נאַכדענקענד. „איך האָב עס אויך געטראַכט — אָבער דאָ קומט אָן דער צוג."

דיא מאַשין האָט לאַנגזאַם צוגעדאַמפּפט צו דער סטאַציאָן, אונד באַלד האָט אָנגעפאַנגען אַ טהעטיגקייט פון פּאַססאַזשירען אויסצושטייגען. אַ קאָנדוקטאָר איז צוגעגאַנגען צו דיא יונגע מענער אונד בעמערקט: „גראַפין ווראָנסקי איז אין יענעם וואַגאָן — " צייגענדיג מיט זיין האַנד.

דיעזע ווערטער האָבען ווראָנסקי'ן דערמאָהנט אָן זיין פליכט, אַז ער איז געקומען אָבהאָלען זיין מוטער. אָבוואָהל ער האָט זיך מיט איהר קיינמאָל ניט געקריגט, האָט ער ניט געשפּירט צו איהר קיין ליעבע אונד אויך אַ גאַנץ קליינעם

רעספעקט. ער איז נאכגעגאנגען דעם קאָנדוקטאָר, אונד צוקומענדיג צו דיא טרעפּען פון וואגאָן וואו זיין מוטער איז געוועזן, האט ער פריהער געמוזט פּלאַטץ מאכען פאר א דאמע, וועלכע האט גראדע דאמאלס פון דאָרט אויסגעשטיעגען.

ווראָנסקי׳ס אויגען האבען געבליקט גראדע געגענאיבער דער אויסשטייגענדער דאמע. ער איז געבליעבען שטעהן ערשטוינט אונד פערוואונדערט. אזא שעהנהייט, אזא וואונדערבארער קערפּער, אזעלכע ברענענדע אויגען, אונד עלעגאנטע בעוועגונג, האט זיך איהם געדאכט, דאס ער האט נאך זייט ער לעבט ניט געזעהען. זיא האט צו איהם אויך געקוקט, אבער דאס האט געדויערט בלויז איין אויגענבליק. דאן איז ווראָנסקי אריין אין וואגאָן, וואו ער האט געטראָפען זיין מוטער. גרעפין ווראָנסקי איז שוין געוועזן איין עלטערע פרוי, אָבער עס האבען זיך נאך אימער געזעהען אויף איהר געזיכט דיא שפּורען פון גרויסער שעהנהייט. זיא איז געוועזן געקליידעט נאך דער לעטצטער מאָדע. זיך אויפהויבענדיג פון איהר זיטץ, האט זיא איבערגעגעבען איהר האנד־טאַשע צו דער דיענסט־פרוי וואס האט זיא בעגלייטעט, אונד דאן האט זיא אויסגעשטרעקט איהר האנד צו איהר זוהן.

„דוא האסט ערהאלטען א טעלעגראמע?“ האט זיא געפרעגט. „איך האָף, אז דוא ביסט געזונד.“

ער האט זיך אוועק געזעטצט נעבען איהר אונד אזוי וויא ער האט זיא געוואָלט עפּעס אויספרעגען איבער דער רייזע, איז דיא פריהעריגע שעהנע דאמע, וואס ווראָנסקי האט בעגעגענט אויסשטייגען, וויעדער אריין געקומען.

„האט איהר געפונען אייער ברודער?“ האט מאדאם ווראָנסקי געפרעגט. ווראָנסקי האט זיך דאן באלד געמערקט, אז דיעזע מוז זיין מאדאם קארעניגא.

„אייער ברודער ווארט אויף אייך אין דרויסען,“ האט ווראָנסקי געזאגט זיך אויפהויבענדיג. „אָבער ענטשולדיגט מיר וואס איך האב אייך ניט דערקענט. איך האב זעהר זעלטען געהאט דיא עהרע אייך צו בעגעגענען.“

„געוויס זייט איהר ענטשולדיגט,“ האט זיא געענטפערט מיט א זיסען שמייכעלע. „איך האב אייך באלד דערקענט, ווייל אייער מוטער האט מיר איבער אייך זעהר פיעלעס דערצעהלט וועהרענד דער רייזע. אָבער וואו איז מיין ברודער?“

בייא דיעזע ווערטער איז ווראָנסקי ארויס געשפּרונגען פון דעם וואגאָן אונד שנעל צוגערופען אבלאָנסקי׳ן. גראדע דאמאלס האט אויך מאדאם קארעניגא ערבליקט איהר ברודער סטעפּאַן. זיא איז ארויס פון וואגאָן אונד איז איהם ענטקעגען געגאנגען. שוועסטער אונד ברודער האבען זיך דאן הערצליך אומארמט.

ווראָנסקי איז געשטאַנען פון ווייטען אונד דאס צוגעקוקט. א שמייכעלע האט זיך בעוויעזען אויף זיינע ליפּען.

„אַלזאָ גרעפין," האט דאן געזאגט מאַדאם קאַרענינא זיך אומקעהרענדיג מיטצוגעהמען מאַנכע זאַכען. „איהר האט געפונען אייער זוהן אונד איך מיין ברודער. יעטצט בעט איך אייך אום ענטשולדיגונג, פיעללייכט האב איך אייך געשטערט מיט מיינע ערצעהלונגען אויף'ן וועג."

„אַך, מיין טהייערע! ניין, ניין; אייער בעקאַנטשאַפט איז מיר געווען זעהר אנגענעהם. וואס עס אנבעלאַנגט אייער אינגעלע צו הויז, זאָלט איהר זיך ניט זאָרגען. איהר מוזט אמאל אויך זיין דערוואַיטערט איינער פון אַנאַנדער. — אננאַ ארקאַדיעוונא," האט דאן מאַדאם ווראָנסקי ערקלערט איהר זוהן, „האט איין 8־יעהריגען אינגעלע. זיא האט איהם נאָך קיינמאל ניט געלאָזען אליין, אונד זיא שרעקט זיך זעהר איבער איהם."

„מיר האבעןביידע גערעדט איבער אונזערע זיהן," האט מאַדאם קאַרענינא געזאגט מיט איהר זיסען שמייכעלע. „איך איבער מיין קליינינקען, אונד דיא גרעפין איבער אייך."

„איבער דעם לעטצטען," האט ווראָנסקי בעמערקט לאַכענדיג, „גלויב איך ניט אויב עס איז געווען שטארק אינטערעסאַנט צו פערברענגען דיא צייט."

אזוי וויא זייא האבען זיך אלע אומגעווענדעט, האבען פיעלע מענשען פּלוצלינג אַנגעפאַנגען צו לויפען אונד זיך דרענגען פון יענער זייט צוג. עס האט פּאַסירט איין אונגליק. ווראָנסקי אונד סטעפּאַן האבען געפרעגט וואס עס איז געשעהן. מען האט זייא ערקלערט, אז איין אונגליקליכער ארבייטער, איז דורך א צופאַל צערשמעטערט געוואָרען פון דער באהן אונד געהרג'עט אויף'ן פּלאַטץ. סטעפּאַן אונד ווראָנסקי האבען דאַ געזעהן דעם טויטען קערפּער. ווען זייא האבען צוריק געקעהרט צו דיא דאַמען, האט סטעפּאַן בעמערקט: „עס איז געווען א שרעקליכעס אונגליק. אַך, אננא! עס איז געווען שרעקליך! אונד דעם ארמען'ס פרוי איז אויך דערבייא געווען. זיא האט זיך געוואָרפען אויף דעם פערבלוטיגטען קערפּער אונד איהם געוואָלט אויפהויבען. איך האב געהערט, אז דער אונגליקליכער לאָזט צו־ריק א גרויסע פאַמיליע."

„האסטו ניט געקענט עפּעס טהון פיר דער ארמע פרוי?" האט מאַדאם קאַרענינא געפרעגט, וועהרענד איהרע שעהנע אויגען האבען געגלאַנצט מיט טרערען.

ווראָנסקי האט א פּאאר אויגענבליק געקוקט אין אננא'ס געזיכט, אונד דאַן, ואגענדיג צו זיין מוטער: „וואַרט, איך בין באַלד צוריק," איז ער אוועק.

ווען ווראָנסקי האט מיט אייניגע מינוטען שפּעטער צוריק געקעהרט, האט סטעפּאַן שוין גערעדט מיט דער גרעפין איבער דער נייער בעריהמטער אקטריסע. אָבער גראדע דאמאלס איז אויך צוגעקומען דער סטאַציאָנס-מייסטער, אונד זיך ווענדענדיג צו ווראָנסקי'ן, האט ער בעמערקט:

„ענטשולדיגט מיר; מען האט מיר געזאגט, אז איהר האט צוריק געלאָזען 2000 רובעל בייא מיין אסיסטענט. ווילט איהר אזוי גוט זיין אונד מיר זאגען וויא מען זאָל פערווענדען דאס געלד?"

„עס איז פיר דער אלמנה," האט ווראָנסקי גענענטפערט אונגעדולדיג.

„בראַוואָ ווראָנסקי!" האט סטעפּאַן אויסגעשריען. „איהר זייט א בראַווער מענש!"

אננא האט ווראָנסקי'ן צוגעוואָרפען א דאנקבארען בליק, אונד אָנגעהמענדיג סטעפּאַן'ס ארעם, האט זיא זיך געזעגענט מיט דער גרעפין אונד איהר זוהן, אונד איז דאַן אריין אין איהר ברודער'ס דראָשקע. זיא איז געווען זעהר אויפגערעגט אונד איהרע ליפּען האבען געציטערט.

„וואס איז דיר, אננא?" האט סטעפּאַן געפרעגט.

„עס איז א שלעכטער סימן, גראדע בייא מיין אנקונפט."

„דומהייטען! דיין אנקונפט איז פאר מיר א גוטער סימן."

„קענסטו שוין ווראָנסקי'ן זייט לאנג?" האט זיא פּלוצלינג געפרעגט.

„אָה יא, איך דענק נאָך, אז ער וועט ווערען קיטטי'ס חתן."

„ווירקליך? אָבער יעטצט לאָמיר רעדען וועגען דיר."

סטעפּאַן האט דאַן אָבגעשילדערט פאר זיין שוועסטער אלעס וואס עס האט פּאסירט מיט איהם אונד זיין פרוי. דאַן האט ער זיא צוגעפיהרט ביז צו דער טהיר פון זיין הויז, גענומען אבשיעד מיט א זיפץ אונד איז אוועק צו זיין אמט.

קאפּיטעל 13.

ווען אננא איז אריין אין הויז, איז דאָללי געזעסען אין איהר קליינעם זאלאָן עפּעס פּאָרלעזענדיג אין פראנצויזיש מיט איהר זוהן, וועלכער איז שוין געווען א היבשער יונג מיט א קאָפּ גאָלד-פארביגע האאר אונד זיין געזיכט איז זעהר ענהליך געווען צו זיין פאָטער. דאָללי האט געליעבט אננא'ן, אונד טראָטץ דעם וואס זיא האט געזאגט איהר מאַן, אז זיא וויל פון איהר ניט וויסען, האט זיא זיך שנעל

אויפגעהויבען ווען זיא האט געהערט פון איהר אנקונפט, אונד איז איהר ענטקעגען געגאנגען.

„אך, אננא, דוא ביסט עס געקומען!" האט זיא אויסגערופען אונד זיא אומארמט.

„דאללי, עס פרייט מיך דיך ווידער צו זעהען!"

„מיך אויך," האט דאללי געענטפערט, אונד בליקענדיג אין אננא'ס געזיכט, האט זיא זיך געטראכט: „זיא ווייס שוין אלעס!"

„קום," האט זיא געזאגט, „וועל איך דיר אנצייגען דיין צימער."

„אונד דאס איז גרישא?" האט אננא געפרעגט קושענדיג דאס קינד. „וויא גרויס ער איז געווארען!"

אננא האט אונטערדעסען ארונטער גענומען דעם מאנטעל, אונד געבעטען איהר שוועגערין זיא זאל איהר ערלויבען זיך אביסעל אויסצורוהען אין קליינעם זאלאן. דאן האט זיא אויסגעגלייכט איהרע הערליכע לאנגע האאר פון דעם קאפ.

„וויא גוט אונד גליקליך דוא זעהסט אויס!" האט דאללי בעמערקט בעד־וואונדערענדיג.

„איך? יא, געוויס, איך זעה אויס גוט. — אך, אט איז טאניא!" — גראדע דאמאלס איז אריין געלאפען דאס קליינע מיידעלע אונד אננא האט ווייטער געזאגט: „זיא איז פון דיזעלבע יאהרען וויא מיין סערגעי, דאללי, איך וויל דוא זאלסט מיר פריהער ווייזען אלע קינדער."

„יא, יא," האט דאללי געענטפערט געריהרט, „אבער איך האב מורא, אז וואסיא שלאפט."

נאכדעם וויא זייא האבען בעזוכט דער אמע'ס צימער, זיינען זייא צוריק אריין אין קליינעם זאלאן, וואו מען האט אריין געבראכט קאפע.

דאלי איז געוועזען נערוועז. זיא האט געוואוסט, אז איהר שוועגערין וועט געוויס באלד אנפאנגען צו רעדען איבער איהרע פאמיליען־אנגעלעגענהייטען, אבער זיא האט געשוויגען.

„דאללי!" האט אננא געזאגט פלוצלינג. „הער מיך אויס, מיין טהייערע, איך וויל איהם ניט פערטהיידיגען, ניין, ניין, דאס וויל איך ניט טהון. אבער, מיין טהייערע, איך בין געריהרט ביז צו מיין טיעפער זעעלע."

דאללי'ס אויגען האבען אנגעפאנגען צו גיסען מיט טרערען. אננא האט זיך צוגערוקט נעהנטער אונד זיא אומארמט.

„אךְ, אננא, ווִיא אונגליקליך איך בין! אָבער אַלעס איז פערלוירען, אַלעס!"

אננא האט אָנגענומען איהר שוועגערין'ס צאַרטע האַנד אונד זיא געקושט זאגענדיג:

„רעדט ניט אַזוי, דאָללי; אַ מענש דאַרף ניט פערצווייפלען. וואס קען מען טהון דערצו?"

„גאר ניט, אננא; שווייגען אונד ליידען. וואס שמערצט מיך אַמְמייסטען, איז, וואס מיינע קינדער בינדען מיך צו צו איהם. איך קען זייא ניט פערלאָזען אונד איך קען אויך ניט וואָהנען מיט איהם. בלויז איהם זעהען, איז שוין אַ מאַרטער פאַר מיר!"

„אַךְ, דאָללי, האָב אַביסעל געדולד. ער האט מיר שוין אַלעס ד ל. יעטצט וויל איך הערען וואס דוא האסט צו זאגען. אָבער דערצעהל מיר אַלעס."

דאָללי האט זיךְ אויסגעווישט דיא אויגען אונד געענטפערט ענטשלאָסען:

„גוט, אַלזאָ; אָבער איך מוז אָנהויבען פון אנפאנג. דוא, אננא, ווייסט אַלעס איבער מיין הייראטה. מיין מוטער'ס בילדונג האט מיךְ צוריק געלאָזען אַזוי אונשולדיג אונד אונוויסענד אין מאַנכע זאַכען, וויא אַ קינד. איך האָב גאר ניט געוואוסט פון דער וועלט. מען בעהויפטעט, אַז מענער דערצעהלען זייערע פרויען אַלעס איבער זייער פערגאַנגענהייט, אָבער סטיוואַ," — אַנרופענדיג זיין צערטליכען נאמען אונווילענדיג — „איך מיין סטעפאַן אַרקאַדיעוויטש, האט מיר גאר ניט דער־צעהלט. דוא מעגסט לאַכען פון מיר, אָבער איך בין געוועזען אַמאָל אַזוי נאַריש, אַז איך האָב געגלויבט, דאס ער קוקט אפילו ניט רעכט אויף קיין אַנדערע פרוי, אויסער מיר. אַכט יאָהר האָב איך אַזוי געלעבט אין טעות. קענסט דיר פאָרשטעלען וואס פאַר איין איינדרוק עס האט אויף מיר געמאַכט, ערפאַהרענדיג צום ערשטען מאַל פון זיין אונטרייהייט אונד געמיינהייט. ער, וועלכען איך האָב געטרויט אונד גע־גלויבט, האט געשריעבען אַ ליעבעס־בריעף צו זיין געליעבטע, מיט וועלכער, וויא עס שיינט, אַז ער לעבט שוין זייט אַ היבשע צייט. אונד, דיעזע געליעבטע, איז געוועזען דיא גאָווערנאַנטקע פון מיינע קליינע קינדער! קענסטו דיר אַ בעגריף מאַכען פון דער אַבשייליכקייט אונד געמיינהייט?"

דאָללי האט דאַן בעהאַלטען דאס געזיכט אין איהר טאַשענטיכעל אונד געכליפעט.

„יא," האט זיא פאָרטגעזעטצט, „איך בין נאָך אַלעמען ניט אַזוי דום; איך

קען מיר פאַרשטעלען א מאַן'ס אויפרעגונג אויף'ן מאָמענט, אָבער דאס זאָל דויערן מאָנאַטען לאַנג, אונד ערשט נאַכהער זאָל ער זיך אינטערעסירען אונד קאָררעס־פּאָנדירען מיט איהר — אונד פיר וועמען? פיר א גאָווערנאַנטקע! קענסט עס גאר ניט בעגרייפען, מיין ליעבע אננא!"

„אה יא, מיין ארעמע דאָללי, איך בעגרייף עס גאַנץ גוט," האט אננא גע־ענטפערט דריקענדיג איהר האנד. „אָבער, דאָללי, ער האט שוין אויך געליטען זייט דאַמאלס. ער האט חרטה אויף יעדען שריט וואס ער האט געמאכט. דוא ווייסט, דאָללי, ער איז אימער געווען א שטאָלצער מענש, אונד יעטצט, וויא ערניעדריגט אונד שולדיג ער פיהלט זיך. ער האט מיך גערידהרט ביז צו מיין טיעפען הערצען. דאַן, דאָללי, ווען דוא וואָלסט געהערט מיט וואס פאר א ועהמוטה ער האט אויס־געשריען צו מיר: „זיא וועט מיר קיינמאל ניט פערצייהען! קיינמאל!" אך, דוא וואָלסט אויך געהאט מיטלייד מיט איהם."

„גוט, זאָל ער ליידען!" האט דאָללי אויסגעשריען טריומפירענד. „שולדיגע מוזען ליידען! איהם פערצייהען? וויא אזוי? קען איך נאך זיין, זיין פרוי נאכדעם וויא ער האט מיט איהר פערקעהר־ט! ווען ער ליידעט, איז דאס נאַר א קלייגער טהייל אין פערגלייך צו מיינע שמערצען. איך האב פאר איהם געאָפּפערט מיין וגענד, מיין הערץ, מיין שעהנהייט אונד מיין אונשולד; ער האט דאס אלעס גע־טרעטען מיט דיא פיס. אונד ער איז דאס א פאטער פון קינדער? ניין, ניין, אננא, א פאטער וואס ליעבט זיינע קינדער, אכטעט זיין פרוי אונד שעטצט זיין פאמיליען־לעבען קען דאס ניט טהון, אונד ווען ער האט עס יא געטהאָן, דאַן וויל איך מיט איהם ניט מעהר פערקעהרען!"

דאָללי האט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין.

„טהייערע דאָללי," האט אננא געזאגט מיט איהר זיסער שטימע פול סימ־פּאטהיע. „דיין שמערץ איז אויך יעטצט מיינער. אָבער, ליעבע דאָללי, דוא ביסט צו אויפגערעגט, אונד, איך בין זיכער, ווען דוא וועסט זיך בערוהיגען, וועסט מוזען צוגעבען, אז עס איז ניט אין גאַנצען רעכט צו פערדאַמען א מענשען."

דאָללי איז פּלוצלינג געוואָרען רוהיגער. זיטצענדיג איינינע מינוטען אין שטיל־שוויינען, האט זיא דאן אומארמט איהר שוועגערין אונד געמורמעלט:

„וואס זאָל איך טהון? מיין ליעבע אננא, ראטה מיך, לערן מיך, איך בין זעהר אונגליקליך."

אננא האט אָבגעפּרעסט א קוש אויף איהר שעהנער שוועגערין'ס שטערען · געענטפערט:

„הער מיך אויס דאָללי. איך בין זיין שוועסטער אונד איך קען זעהר גוט זיין כאַראַקטער. ער איז א מענש וואס לאָזט זיך זעהר לייכט פערפיהרען, אָבער ער קומט באַלד צום שכל אונד דאַן בעדויערט ער זיין שריט. איך פערזיכער דיך, אז ער האט גאַר פריהער ניט בעגריפען אויף וויא ווייט ער האט בעגאַנגען א פעהלער. יעטצט איז ער איין אַנדערער מענש. בערעכען דאָללי, אז דוא האסט איהם גע־ליעבט 9 יאָהר דורכאַנאַנד; איהר זייט געווען גליקליך צוזאַמען; איהר האטביידע געבראַכט קינדער אויף דער וועלט. אונד יעטצט, מיין גאָט, וואס ווילסטו טהון? איך בעט דיך, שוועגערין, פערגעס, אז איך בין זיין שוועסטער; רעכען מיך בלויז פאַר דיין פריינדין אליין. זאג מיר דיא ריינע וואהרהייט, אונד איך וועל וויסען וויא דיך צו ראַטהען. ליעבסטו איהם נאָך? שפירסטו צו איהם נאָך גענוג ליעבע אום איהם צו פערצייהען! ווען יא, דאַן פערצייה איהם.“

„ניין, ניין, איך...“ האט דאָללי אַרויס געשטאַמעלט.

„בלייב רוהיג, מיין טהייערע,“ האט אננא געענטפערט, „איך קען דיא וועלט בעסער אַלס דוא, אונד איך פערשטעה אויך מעהר דעם כאַראַקטער פון אַזעלכע מענער וויא סטיוואַ. פערגעס אָן אַלעס. וואָס ער האט געטהאָן איז פאַראיבער; אָבער, דוא מעגסט זיכער זיין, אז זיין ליעבע צו דיר פון היינט אָן אונד ווייטער, קען אונד מוז נאָך גרעסער ווערען.“

„אָבער ער האט זיא געליעבט, אונד .. אונד...“

„ששש, נאַרעלע; דוא בעגרייפסט דאס ניט. איך געדענק גאַנץ גוט, ווען סטיוואַ האט זיך אין דיר פערליעבט, אונד ער האט קיין מענשען אויסגעלאָזען איבער דיר צו רעדען, אפילו ווען ער האט געוואוסט, אז ער מאַכט זיך נאַר לעכערליך מיט אַזוי פיעלע ליוב־געזאַנגען. אָבער איבער איהר? מיין גאָט, ער האט געוויינט מיט טרערען פון שאַנדע, נאַר רעדענדיג דאַריבער.“

„אָבער וואס וועל איך טהון ווען ער וועט צוריק קעהרען צו איהר?“

„אונמעגליך, קינד! דאס איז אונמעגליך!“

„וואָלסטו איהם מוחל געווען, ווען עס זאָל פּאַסירען מיט דיר אַזא פּאַל?“

אננא איז געבליעבען אַביסעל פערצווייפעלט, אונד דאַן האט זיא געענטפערט: „איך ווייס ניט ווירקליך, אונד דערפאַר קען איך ניט זאָגען. אָבער ניין! איך קען יא זאָגען; איך וואָלט איהם מוחל געווען, נאַר נאָכדעם וואָלט איך איהם שוין מעהר ניט געקענט אַזוי ליעבען; נאַר פערצייהען וואָלט איך איהם דאָך!“

דאָללי האט זיך אויפגעהויבען שווייגענדיג, דאַן האט זיא אָנגענומען איהר

שוועגעריךְ'ס האַנד אוןד געזאַגט : „קום אננאַ, וועל איך דיר ווייזען דיין צימער.“ אננאַ האַט זיך אויך אויפגעהויבען אונד דאַללי האַט פאַרטגעזעצט : „טהייערע אננאַ, וויא דאַס פרייט מיך וואַס דוא ביסט געקומען ; איך לייד שוין ניט אזוי פיעל וויא פריהער.“

קאַפּיטעל 14.

אננאַ האַט פערבראַכט דעם גאַנצען טאָג אין איהר ברודערס הויז, אָבער זיא האַט קיינעם ניט עמפּפאַנגען וואַס איז געקומען זיא בעזוכען, נאַכדעם וויא מען האַט געהערט, אַז זיא איז אין מאָסקווא. צו איהר ברודער האַט זיא געשיקט אַ בריעוועל, וואו זיא האַט איהם געשריעבען ער זאָל אהיים קומען עסען. „אונד,“ זיא האַט גע־ ענדיגט, „איך גלויב, אַז אַלעס וועט זיין אין אָרדנונג.“

ער האַט געפאָלגט וואַס זיא האַט איהם געהייסען, אונד דאַס געשפּרעך ביים טיש איז געוועזען אַלגעמיין. דאַללי האַט ניט געצייגט אַזוי פיעל קאַלטקייט צו איהר מאַן וויא פריהער. קיטטי איז ערשיענען אין מיטען עסען, אונד איז געוועזען ערשטוינט צו טרעפען דיא פיעל בעריהמטע סט. פּעטערבורגער דאַמע. אננאַ'ס איינפאַכע בענעהמונג אָבער, האַט קיטטי'ן באַלד צוגעצויגען צו איהר. קיטטי האַט אויך בעוואונדערט אננאַ'ס מערקווירדיגע שעהנהייט. נאָך'ן עסען, איז דאַללי אריין אין איהר צימער, אונד אננאַ איז צוגעגאַנגען צו איהר ברודער, וועלכער איז געזעסען אונד גערויכט אַ ציגאַר.

„סטיוואַ,“ האַט זיא געזאַגט צייגענדיג אויף דאַללי'ס טהיר. „געה אהין אריין, געה, אונד גאָט זאָל דיר העלפען !“

ער האַט פערשטאַנען, אונד אַוועק וואַרפענדיג זיין ציגאַר, האַט ער געטהאָן וואַס זיין שוועסטער האַט איהם געהייסען.

„יעטצט,“ האַט אננאַ געזאַגט צו קיטטי'ן, „וויל איך איהר זאָלט מיר דער־ צעהלען עפּעס איבער דעם גרויסאַרטיגען באַלל וואַס דאַרף שטאַטפינדען.“

„יאַ, עס וועט זיין אַ גלענצענדער באַלל,“ האַט קיטטי געענטפערט לעב־ האַפט. „איבערהויפּט וועט ער שטאַטפינען אין איינעם פון דיא העכסטע אריסטאָ־ קראַטישע הייזער. איך מיין, אַז איהר ווייסט גאַנץ גוט, דאַס עס הייגט אָב זעהר פיעל וואו דער באַלל ווערט געגעבען.“

„מיר דאַכט, אַז אַלע בעללער זיינען דיזועלבע. עס איז נאָר אַ פראַגע פון וועלכען באַלל עס אינטערעסירט וועניגער.“

„ווירקליך, וויא קומט איהר עס אזוי רעדען? מיר דאכט, — אָבער ענט־שולדיגט מיר, — אז איהר זייט אימער דיא שעהנהייט פון דעם עלעגאנטעסטען באלל...“

„אָה ניין, מיין קינד,“ האט אננא געענטפערט אביסעל רויט ווערענדיג.

„איבריגענס, ווען עס איז אפילו אזוי, וואס מאכט עס פאר איין אונטערשיעד?“

„ווערט איהר בעזוכען דיעזען באלל?“ האט קיטטי געפרעגט נייגיעריג.

„איך האב מורא, אז איך וועל פריהער מוזען פערלאָזען מאָסקווא.“

„אך, וויא איך וואָלט אייך דאָרט געוואָלט זעהען!“

„עס איז מעגליך איך זאָל יא דאָרט זיין, אָבער זאגט מיר, מיין ליעבעס פריילין, איך זעה, אז איהר ערווארטעט עטוואס וויכטיגעס זאָל פאסירען אין יענעם אבענד.“

„פון וואנען ווייסט איהר? עס — עס איז וואהר!“

„אך, מיין טהייערע, איך בין אויך אמאל געוועזען א מיידעל אונד האב עס אויך געמוזט דורכגעהען.“

קיטטי האט ארונטער געלאָזען דעם קאָפּ. אננא'ס געזיכט איז פּלוצלינג שטארקט רויט געוואָרען, אונד אין איין אויפרעגונג וואס קיטטי האט ניט בעמערקט, האט זיא געזאגט:

„איך ווייס אלעס; סטיווא האט עס מיר דערצעהלט, אונד איך האב אויך בעגעגענט ווראָנסקי'ן היינט פריה. עס האט מיך זעהר געפרייט איהם צו זעהען.“

„בייא דער סטאציאָן?“ האט קיטטי געפרעגט שטארק פעראינטערעסירט.

„אונד וואס האט אייך סטיווא געזאגט?“

„גאר ניט, גאר ניט,“ האט אננא געענטפערט ווערענדיג אביסעל נערוועז.

„איך בין בלויז געבעטען געפאָהרען צוזאמען מיט דער גרעפין ווראָנסקי, אונד זיא איז ניט מיעד געוואָרען רעדענדיג איבער איהר זוהן. זיא האט מיך איינגעלאדען איך זאָל זיא קומען מאָרגען בעזוכען... אָבער וואס איז דאָרט מיט סטיוואָ'ן? ער פער־בלייבט צופיעל צוזאמען מיט דאָלל'ין, גאָר דאס איז א גוטער סימן...“

אננא'ס לעטצטע ווערטער האבען איבערראשט קיטטי'ן, וויא דאס וואס אננא האט געשפּראָכען אזוי נערוועז דערמאָהנענדיג ווראָנסקי'ס נאמען.

קאפיטעל 15.

נראדע דאמאלס האט דאס קאמער־מעדכען, וועלכע איז געוועז דיא איינציגע אוריק צו בלייבען פון דיא אנדערע יונגע דיענער, אריין געבראכט טהעע. דאָללי איז ארויס פון איהר צימער, אונד סטעפאַן איז ארויס געגאנגען פון א צווייטער טהיר.

„איך האב מורא, אננא," האט דאָללי געזאגט זיך ווענדענדיג צו איהר שוועגערין, „אז עס וועט דיר זיין צו קאלט אין דיעזען צימער. לאָמיך איבערוועקסלען דיין צימער אויף איינעם פון דיעזען שטאָק."

„איך פערזיכער דיך," האט אננא געענטפערט, „אז איך קען שלאָפען סאי וואו עס איז."

„וואס איז נייעס?" האט געפרעגט סטעפאַן אריין קומענדיג אין צימער אונד זיך ווענדענדיג צו זיין פרוי.

אין זיין שטימע איז קיין צייכען געלעגען אָנצוצייגען, אז ער האט זיך איבער־געבעטען.

„איך וויל אננא זאָל שלאָפען אין איין אנדערעס צימער," האט דאָללי געזאגט מיט א קאלטען טאָן, „אונד איך וועל דאס מוזען אליין בעזאָרגען."

אננא איז געוועזן זעהר אונרוהיג איבער איהר שוועגערין'ס קאלטע בע־נעהמונג.

„קיממער דיך נים, דאָללי," האט סטעפאַן געענטפערט. „לאָז עס איבער צו מיר, איך וועל עס אליין בעזאָרגען."

„איך וויים וואס דאס בעדייטעט," האט דאָללי געזאגט לאַכענדיג. „דוא וועסט געבען מאַטוועי'ן דעם בעפעהל, דאן וועסטו דיר אוועק געהען אונד אלעס וועט פערגעסען ווערען. לאָז מיך בעסער, איך וועל עס גאַנץ אליין טהון."

„דאנקען גאָט!" האט זיך אננא געטראַכט ערפרייט. „זייא האבען זיך דאָך איבער־געבעטען!" זיא איז דאן צוגעגאנגען צו דאָללי'ן אונד זיא געקושט.

„איך וויים נים," האט זיך דערוויילע סטעפאַן אריין געמישט לאַכענדיג, „וואָ־רום דוא האסט אימער א פערדאַכט אויף מאַטוועי'ן אונד אויף מיר?"

דאָללי האט דאן אויסגעזעהן גאר איין אנדערער מענש. זיא איז געוועזן זעהר מונטער אונד פרעהליך, אונד אָבוואָהל זיא האט איהר מאן געזאגט א פאאר שטעך־ווערטלעך, איז דאס אָבער געוועזן אלץ גוטמיטהיג. אום 10 אוהר וועהרענד זייא

ווינען נאך געזעסען ביים טיש אונד געטרונקען טהעע, האט יעמאנד אנגעסלונגען.

„ווער קען דאס זיין אזוי שפעט ?" האט דאָללי געפרעגט.

„איך גלויב ניט," האט קיטטי בעמערקט, „אז זייא האבען שוין געשיקט פון דער היים מיך רופען. אננא האט זיך דערווייל אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו דיא טרעפען אום ארונטער צו געהען אין איהר צימער עפעס ארויס ברענגען פון איהרע זאכען. א דיענער האט געעפענט דיא טהיר, אונד אננא איז געווען דיא ערשטע צו ערבליקען ווראָנסקי׳ן. ער איז געבליעבען שטעהען אָהנע ארונטער צו נעהמען דעם מאנטעל אונד אָנגעפאנגען עפעס צו זוכען אין זיין קעשענע. דאן האט ער אויפגעהויבען זיינע אויגען אונד בעמערקט אננא׳ן. זיין געזיכט איז עטוואס בלאַס געוואָרען אונד אננא האט בעמערקט וויא זיינע ליפען האבען זיך בעוואוינגען אום עפעס צו זאגען, נאָר ער האט ניט געקענט.

זיא האט זיך אונטערדעסען לייכט פערניינט, אָבער אויך זעהר איבערראַשט איז זיא אוועק זאגען סטעפאנען, אז ווראָנסקי איז דאָ.

וואס איז געשעהן מיט אננא׳ן ? זיא האט זיך זעלבסט ניט געקענט בעענטפערן דיעזע פראגע. זיא האט געשפירט עפעס אזא מין געפיהל, וואס איז איהר געווען גאנץ אונבעקאנט. נאך פון דעם מאָמענט אָן, וואס זיא האט ערבליקט ווראָנסקי׳ן, האט געשוועבט זיין געזיכט פאר איהר פאנטאזיע. יעטצט האט זיא גע־שפירט איין אונבעשרייבליכען ווילען איהם נאך אמאל צו זעהען. זיא האט זיך אויפגעהויבען אונד געהערט וויא איהר ברודער רעדט צו איהם בייא דער טהיר. מיט דעם אויסרייד, אז זיא געהט נאך אמאל עפעס נעהמען פון איהר צימער, איז זיא ווידער צוגעגאנגען צו דיא טרעפען. אָבער גראדע דאמאלס האט זיך צוגעמאכט דיא טהיר, אונד סטעפאָן, ארויף קומענדיג, האט בעמערקט :

„האסטו געזעהען א מענש ! ער האט אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט ארויף קומען."

סטעפאן האט דאן ערקלערט, אז ווראָנסקי איז געקומען איהם איבערצוגעבען עפעס איין איינלאַדונג. קיטטי׳ס געזיכט איז רויט געוואָרען ; אננא האט צו איהר געבליקט אונד געשפירט, אז איהר הערץ קלאַפט מיט פערדרוס. אויף וועמען ? אויף דאס האט זיא ניט געקענט בעענטפערן. ווראָנסקי׳ס שעהנעס אונד אנגע־נעהמעס געזיכט האט געשוועבט פאר איהרע אויגען.

קאפיטעל 16.

דער באלל האט שוין געהאט אָנגעפאנגען ווען קיטטי איז ערשיענען אויף דיא גלענצענד־בעלייכטעטע טרעפּען, וואו צוויא רייהען עלעגאנט געקליידעטע דיענער זיינען געשטאנען אום צו עמפּפאנגען דיא געסט.

קיטטי האט אויסגעזעהן וואונדערשעהן אין דיעזען אבענד. זיא אליין האט עס אויך געשפירט, אז זיא איז בעצויבערענד, אונד זיא איז געוועזען זעהר צופריעדען מיט דער מאַכט פון איהר שעהנהייט. פארבייגעהענדיג נעבען א גרויסען שפּיעגעל, האט זיא זיך ערבליקט אונד אויף איהרע ליפּען האט זיך אָבגעשפּיעגעלט א שמייכעלע, וועלכער האט אונגעפעהר געזאגט: „יא, איך בין שעהן גענוג, אום מען זאָל זיך קענען פערליעבען אין מיר." וויא זיא איז נאָר אריין אין זאלאָן, איז איהר באלד ענטקעגען געקומען דער בעריהמטער טענצער אונד צערעמאָניען־מייסטער פון דעם באלל, געאָרג קארסונסקי.

„דאס איז שעהן, פרייליין," האט ער געזאגט זיך פערנייגענדיג, „וואס איהר זייט פריה געקומען. איך ווייס ניט ווארום אנדערע האבען א טבע צו קומען שוין נאכדעם וויא איבער א העלפט פון דעם באלל איז פארבייא?" אין נעכסטען אויגענ־בליק, האט זיא מיט איהם געטאנצט א וואלץ.

„איהר טאנצט אויסגעצייכענט!" האט ער בעמערקט.

קיטטי האט צו איהם געשמייכעלט מיט פערגניגען, הערענדיג א מיינונג פון רעמיענינען, וועלכער פערשטעהט וואס דאס הייסט טאנצען. דאן, נאך דעם וואלץ, האט זיא אָנגעפאנגען אויפצוזוכען איהרע בעקאנטע אין זאלאָן. זיא האט צו ערשט ערבליקט לידיא'ן, דיא שעהנע פרוי פון געאָרג קארסונסקי, מיט וועלכען זיא האט נאָר וואס געטאנצט; דאן איהר שוואָגער סטעפּאן, אונד, צום שלום — איהם! אויף וועלכען זיא האט שוין ארויס געקוקט מיט טויזענד אויגען. זיא האט איהם שוין ניט געזעהען זייט יענעם אבענד וואס זיא האט ענטזאגט לעווינען, אונד יעטצט האט זיך איהר געדאכט, אז זיינע אויגען זוכען איהרע.

דאן האט זיא דערזעהן אננא קארעונינא. מיט דער אונשולד פון א זאָרגענ־לאָזעס מעדכען, איז זיא צו איהר שנעל צוגעגאנגען. אָבער גראדע אויך דאמאלס איז צוגעקומען קאָרסונסקי צו אננא'ן אונד געזאגט:

„איין וואלץ מיט אייך, אננא ארקאדיעוונא!"

„איך דאנקע; איך טאנץ ניט ווען איך קען דאס אויסמיידען."

„היינט אבענד קענט איהר עס געוויס ניט אויסמיידען."

ביִיא דיעזע ווערטער איז אויך ערשיענען ווראָנסקי.

„אַלזאָ,“ האט אַננאַ געזאָגט שנעל, זיך מאַכענדיג, אַז זיא בעמערקט נאָר ניט ווראָנסקי׳ס פערניינונג, „ווען איך קען ניט אויסמיידען, דאַן מוז איך מיך אונטערגעבען.“ אין נעכסטען אויגענבליק האט זיא אַוועק שפּאַצירט מיט קאַרסונסקי׳ן געאָרעמט.

קיטטי האט מיט גרויסער אויפמערקזאַמקייט שטודירט דעם לעטצטען מאָמענט, אונד זיא האט זיך געפרעגט: „וואָרום האט זיא עס געטהאָן? דאַכט זיך ווראָנסקי האט זיך גאַנץ אַנשטענדיג געניִיגט פאַר איהר?“

ווראָנסקי האט דערזעהן קיטטי׳ן, אונד, מיט אַ נערוועזען טאָן, האט ער זיך ענטשולדיגט פאַר איהר, אַז ער האט זיא ביז דאַמאַלס ניט געזעהען אונד דערפאַר איז ער פריהער ניט צוגעקומען. קיטטי האט דערווייל צוגעקוקט וויא אַננאַ האט געטאַנצט, אונד זיך געוואונדערט וואָרום ווראָנסקי לאַדעט זיא, קיטטי׳ן, אויך ניט איין צו אַ טאַנץ. ווראָנסקי האט זיך דערווייל דערמאָהנט, אַז עס איז זיין פליכט איינ־איינצולאַדען קיטטי׳ן צו אַ טאַנץ, אונד ער האט עס געטהאָן. זיא האט גלייך איינגעשטימט. ער האט געלעזען אין איהרע אויגען אַ בליק פולל מיט ליעבע. אָבער ווראָנסקי האט דערפון קיין הנאה געהאט; אין געגענטהייל, ער האט געשווידערט. נאָך דעם טאַנץ, וועלכער האט ניט פיעל געדויערט, איז קיטטי צוגעגאַנגען צו איהר מוטער. דיא אַלטע פּרינצעסין האט דאַמאַלס געשפּראָכען מיט גרעפין נארדס

דער באַלל איז פאָרטגעזעטצט געוואָרען, אונד קיטטי האט זיך געשפּירט אונגליקליך. זיא איז געוועזן אונצופריעדען, אונד עס האט אויסגעזעהען, אַז זיא קען ניט אַרונטער נעהמען איהרע אויגען פון אַננאַ קאַרענינאַ. זיא האט דאַן בעמערקט, אַז אַננאַ האט אַלעם מעגליכע אָנגעווענדעט, ניט צו קוקען אין ווראָנסקי׳ס זייט, וועלכער איז יעדעס מאַל אויסגעקומען מיט׳ן געזיכט צו איהר.

„וואָס זאָל דאָס בעדייטען?“ האט זיך קיטטי געפרעגט ערשראָקען. „וואָס האט געקענט פּאַסירען צווישען דיעזע צווייא מענשען?“

קיטטי האט מורא געהאט צו דענקען ווייטער, טאָמער וועט זיא זיך מוזען ענטפערן דאַרויף. זיא איז אונטערדעסען געשטאַנען, ווייטער געקוקט, אונד זיך ניט געקענט ריהרען פון פּלאַטץ. גרעפין נארדסטאָן האט בעמערקט עפּעס אונגעוועהנליכעם מיט קיטטי׳ן, אונד זיא האט געפרעגט:

„וואָס איז מיט דיר? וואָרום טאַנצטו ניט?“

קיטטי האט זיך שנעל אומגעוועגדעט אונד מיט איין אויפגערעגטער שטימע, האט זיא געענטפערט : „איך וויל ניט.“

„איך האב געהערט,“ האט דיא פלוידערזאק גרעפין ווייטער געזאגט, „וויא ער האט אייגגעלאדען אננא קארענינא צו א טאנץ, אונד זיא האט איהם געענטפערט, אז ער דארף טאנצען מיט דיר. האסטו דאס אויך געהערט ?“

„ניין, ניין,“ האט קיטטי געענטפערט ציטערענדיג אין גאנצען קערפער, „איך האב עס ניט געהערט, אבער וואס קימערט עס מיך ?“

גרעפין נארדסטאן האט פערשטאנען, אז איהר יונגע פריינדין שפירט זיך זעהר אונגליקליך. וואס עס האט פאסירט צווישען ווראנסקי׳ן אונד אננא קארענינא, האט זיא געגוי ניט געקענט וויסען, נאר זיא האט פערשטאנען, אז קיטטי, דיא פערליעבטע, האט געקענט געגוג זעהען אום עס זאל איהר מאכען אונגליקליך. זיא האט דערוויל ערבליקט קאסונסקי׳ן, אונד איז צוגעגאנגען איהם בעטען, ער זאל איינלאדען קיטטי׳ן צום טאנצען.

עס איז דאן אראנזשירט געווארען א קאדריל. אננא מיט ווראנסקי׳ן, האנד בייא האנד, זיינען אויסגעקומען גראדע געגענאיבער קיטטי׳ן מיט קארסונסקי׳ן. קיטטי׳ס דורכדרינגענדער בליק, האט געלעזען אויף ווראנסקי׳ס געזיכט אונטערגעבענהייט, מורא אונד פערעהרונג, אויסגעמישט מיט גליק אונד צופריעדענהייט. אננא ווידער איז איהר ערשיענען, אז זיא הערט אונד זעהט קיין זאך וואס עס געהט פאר אין זאלאן, אונד איהרע געדאנקען זיינען אנגעפיללט נאר מיט ווראנסקי׳ן אליין.

קיטטי האט געטאנצט, נאר אין איהרע אויגען האט אנגעפאנגען צו פלאקערן א פייער פון האס, צארן אונד פעראכטונג. ווען דער קאדריל איז געווען צו ענדע, האט זיך אננא שנעל אנגעצויגען, אונד געהמענדיג אבשיעד פון יעדען וואס האט זיא נאך געבעטען צו בלייבען, איז זיא באלד אוועק.

„אונד איהר פאהרט מארגען געוויס אוועק ?“ האט קיטטי געהערט ווראנסקי׳ס ציטערענדע שטימע רעדענדיג צו אננא׳ן.

„יא, אזוי דענק איך,“ האט אננא געענטפערט מיט א טאן פה צערנערונג.

ווראנסקי האט זיא ווידער געבעטען פערבלייבען, נאר אננא האט אום קיינעם פרייז ניט געוואלט ערפיללען זיין וואונש. פאר קיטטי׳ן האט אויסגעזעהען, אז אננא זוכט וויא צו ענטלויפען פאר עפעס.

קאפיטעל 17.

אויפ'ן צווייטען טאג, נאך דער אונטערערדונג וואס לעווין האט געהאט מיט קיטטי'ן, איז ער אוועק פון מאסקווא, אונד אבענד איז ער אנגעקומען אהיים אויף זיינע גיטער. בייא דער טהיר, האט איהם בעגעגענט זיין אלטער דיענער אונד איהם דערצעהלט, אז סימאן, דער אויבער־אויפזעהער, איז שוין געקומען, אונד זיין בעסטע קוה פאווא, האט זיך געקעלבט. לעווין איז אויך צופריעדען געווען צו הערען עפעס אום ער זאל צערשטרייען זיינע געדאנקען. דיעזע היימליכע אונד אונשולדיגע לאנד־זאכען, האבען איהם פעראינטערעסירט אויף אזוי פיעל, אז ער האט בערוהיגט זיין אויפגערעגטען גייסט.

לעווין'ס וואהנונג איז געווען א גרויסע אלט־מאדישע געביידע. אבער אין זיינע אויגען, האט דאס אויסגעזעהן אלס דער שענסטער פלאטץ אויף'ן ערד־קוגעל. דארט האבען געוואהנט זיינע עלטערן אונד עלטערן'ס עלטערן. דיא עראינערונג אן זיין צערטליכער מוטער, איז בייא איהם געווען א הייליגטהום; ער האט געוואלט האבען א פרוי, וועלכע זאל פערטרעטען דיא שטעלע פון א בעל־הבית'טע, גראדע וויא זיין מוטער איז געווען. ער האט זיך קיינמאל נים פארגעשטעלט קיין ליעבע צו א פרויענצימער, אהנע צו זיין מיט איהר פערהייראטעט. צייטענווייז האט ער זיך אויך פארגעשטעלט דאס אונשולדיגע אונד וואהרע פערגניגען פון דער נאטור, ווען מען האט א פרוי אונד קינדער מיט איהר... אבער — לעווין'ס געדאנקען זיינען צר מישט געווארען זיטצענדיג אין זיין שטודיר־צימער אונד דענקענדיג איבער דעם וואס עס האט מיט איהם לעצטענס פאסירט. אגאטהא מיכילונא האט איהם אריין געבראכט טהעע אונד איהם אנגעפאנגען מיטצוטהיילען איבער מעהרערע קלייניג־קייטען ארום הויז. דער הונד, אנקומענדיג פון ערגעץ, האט דערשפירט זיין בעל־הבית, אונד ער האט געריסען אין דער טהיר מען זאל איהם אריין לאזען. אגאטהא האט געעפענט דיא טהיר אונד איהם אריין געלאזט. ער איז צוגעלאפען צו לעווינען, זיך געלאסטשעט אונד איהם געלעקט, אונד דאן אוועק געלעגט דעם קאפ אויף זיין שויס.

„ער פערשטעהט אלעס,“ האט אגאטהא געזאגט אויף'ן הונד, „נאר וואס ער קען נים רעדען. ער שפירט יעטצט, אז זיין הערר איז אהיים געקומען טרויעריג.“

„טרויעריג?“ האט לעווין געפרעגט.

„געווים טרויעריג, איך זעה עס גאנץ גוט. איך מיין עס איז שוין צייט, איך זאל קענען לעזען אייערע געדאנקען, ווייל איך בין אויפגעוואקסען געוואָרען מיט אייך.“

לעווין האט צו איהר געבליקט מיט ערשטוינען, אונד זיך געטראכט, אז ער איז א דומקאָפּ דערמיט, וואס ער האט פאר אגאטהאַ'ן אפילו ניט געקענט בע־האלטען זיינע געדאנקען.

דער הונד האט זיך לאנגזאם צוריק געצויגען אונד זיך אוועק געלעגט אין א ווינקעל. לעווין האט צו איהם געקוקט אונד געמורמעלט: „איך בין אויך מיעד אונד וועל געהען רוהען. אגאטהא, דוא קענסט אויך געהן שלאָפען. האב קיין מורא נים, אַלעס וועט וויעדער זיין אין אָרדנונג.“

קאפיטעל 18.

אויף'ן אנדערן טאָג נאך'ן באלל, האט אננא ארקאדיעוונא טעלעגראפירט צו איהר מאַן נאך סט. פּעטערסבורג, אז ער זאָל זיא ערוואַרטען, ווייל זיא פערלאָזט מאָסקווא.

דאָללי האט פון איהר גענומען א הערצליכען אבשיעד, אונד סטעפּאן, וואס האט זיא בעגלייטעט ביז צו דער באהן, האט גאר ניט געהאט גענוג ווערטער מיט וואס אויסצודריקען זיין דאנקבארקייט צו איהר, דערפאר וואס זיא האט איהם איבערגעבעטען מיט זיין פרוי.

ווען אננא האט זיך געקוש'ט מיט איהר ברודער, זיינען איהרע אויגען אָנגע־פּיללט געוואָרען מיט טרערען. נאָר זיא האט קיין וואָרט געקענט רעדען. ערשט ווען דיא באהן האט אָנגעפאנגען צו געהען, האט זיא געמורמעלט: „דאנקען גאָט, וואס אַלעס איז שוין פאָראיבער! מאָרגען וועל איך וויעדער דריקען צו מיין הערץ, מיין קינד סערגעי אונד זיין אין דער געזעלשאפט פון מיין מאַן וויא ביז יעטצט.“

ווארום האט אננא געשווידערט דערמאָהנענדיג זיך אן איהר מאַן? איז עס געוועזן דערפאר פיעללייכט וואס ער האט איהר אויסגעזעהען אַלט, אָבגעלעבט, שטרענג אונד... אָדער ווייל זיין, ווראָנסקי'ס געזיכט, האט געשוועבט פאר איהרע אויגען? זיא האט וויעדער געשווידערט.

דאַן האט אננא פּראָבירט צו לעזען איין ענגלישען ראָמאַן, אָבער איהרע גע־דאַנקען זיינען געווען געשטערט. ווראָנסקי אונד נאך אמאל ווראָנסקי איז געשטאַנען

פאר איהר פאנטאזיע. זיא האט געזעהן דעם שעהנעם אונד לעבהאפטען מאן, זיינע מערקווירדיגע אויגען אָנגעפילט מיט א בעוואונדערונגס־בליק צו איהר אונד... פּלוצלינג האט זיא ערוואכט פון איהר נאכדענקען, ווען א מאן, בעדעקט מיט שנעע פון קאָפּ ביז דיא פיס, איז ערשיענען אונד אויסגערופען דעם נאמען פון א סטאציאָן. דיא באהן איז דאן אויך געבליעבען שטעהן.

„ווינשט מאדאם ארויס צו געהען אביסעל?“ האט איהר דיענסט, אנושקא, געפרעגט. „מיר וועלען דאָ פערבלייבען איינינע מינוטען.“

„יא,“ האט אננא געענטפערט, „איך וויל געניעסען אביסעל פרישע לופט; עס איז דאָ צו ווארעם.“

זיא איז צוגעגאנגען צו דער טהיר, געעפענט אונד איז ערשיענען אויף דער פּלאטפאָרמע. געגענאיבער איהר, איז געשטאנען א מאן אין א מיליטערישען מאנטעל. אין איין אויגענבליק האט זיא באלד דערקענט ווראָנסקי׳ן, אונד אָבוואָהל זיא איז געוועזען איבעראשט, האט זיא געשפּירט וויא איהר גאנצעס הערץ האט זיך אָנגע־פּילט מיט פערגניגען. ער האט זיא אויך בעמערקט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, האט ער זיא געפרעגט, מיט א ציטערענדער העפליכער שטימע, אויב ער קען עפּעס טהון פאר איהר אונד אויב זיא בענעטהיגט עפּעס. זיא האט איהם ניט געקענט ענטפערן, אונד וועלענדיג פרעגען וויא ער קומט אין דערזעלבער באהן, האט זיא־זיך געטראכט, אז דיזע פראגע איז איבריג, ווייל זיא ווייס שוין דיא אורזאכע. זיא איז געוועזען שטאָלץ דארויף. דאן האט זיא געזאגט:

„איך האב גאר ניט געוואוסט, אז איהר פאָהרט אויך נאך סט. פּעטערס־בורג. ווארום גראדע יעטצט?“

ער איז צוגעגאנגען נעהנטער צו איהר אונד אננאַ האט זיך געדאכט, אז זיא שפּירט וויא זיין גאנצער קערפּער ציטערט. ער האט זיך צוגעבויגען אונד גע־ענטפערט:

„אננא, איהר ווייסט גאנץ גוט, אז דאס איז דערפאר, ווייל איך מוז זיין דאָרט וואו איהר געפינט זיך. דאס איז דיא אורזאכע.“

זיא האט געשוויעגען, אונד ווראָנסקי איז געשטאנען אונענטשלאָסען. דאן האט ער ווידער בעמערקט:

„איך בעט אייך איהר זאָלט מיר פערצייהען, ווען איך האב עפּעס געזאגט, וואס ערגערט אייך. איך קען ניט, ווייס ניט אונד...“

אננאַ האט זיך דערמאָהנט אן איהר קינד, אן איהרע פליכטען אלס פרוי, אונד דאס האט איהר געגעבען מוטה צו ענטפערן:

„דאס וואס איהר האט געזאגט, איז געווים זעהר אתפאסענד; אונד אלס עהרענמאַן, בעט איך אייך, פערגעסט אן דיזע ווערטער.“

„פערגעסען?“ האט ווראַנסקי געזאגט עפּעס העכער וויא ער האט פריהער געשפּראָכען. „איך קען דאס ניט פערגעסען, גראדע וויא איך קען פערגעסען אן אייך...“

„גענוג! גענוג!“ האט זיא אויסגעשריען אָנווענדענדיג אַלעס מעגליכע אויס־צודריקען צאָרן אויף איהר געזיכט. זיא האט זיך דערבייא אומגעווענדעט, אריין אין וואגאָן אונד זיך געזעטצט אויף איהר פּלאַטץ.

זיא האט פּראָבירט צו שלאָפען, אָבער איהרע נערווען זיינען געווען צו אויפ־גערעגט, אונד ערשט אויף'ן אַנדערן מאָרגען איז איהר געלונגען איינצודרעמלען. ווען זיא האט ערוואכט, איז שוין דיא באַהן געבליעבען שטעהען אין דער סט. פּע־טערסבורגער סטאציאָן. דאס ערשטע געזיכט וואס זיא האט ערבליקט, איז געווען פון איהר מאַן קארענינא. אויף זיינע ליפּען איז געלעגען דער אייביגער האלב־שפּאָטישער שמייכעל וויא זיין טבע איז געווען. אננא האט ניט נאָר געשפּירט איין עקעל צו איהם, זאָנדערן זיא האט זיך אויך דערשראָקען.

„זעהסטו וואס פאר א צערטליכער מאַן איך בין,“ האט ער געזאגט מיט א האלב־שפּאָטישען טאָן, „גראדע אַזוי צערטליך וויא דאס ערשטע יאָהר נאך אונזער חתונה. איך בין שיער געשטאָרבען פאר אונגעדולד דיך צו זעהען.“

„וואס טהוט סערגעי?“ האט זיא שנעל געפרעגט.

„סערגעי איז פאָלקאָמען געזונד,“

גראדע דאמאלס איז צוגעקומען ווראָנסקי. ער האט אויך צוגעבראכט א שלאָפלאָזע נאכט. ער איז געווען איבערצייגט, דאס טראָטץ איהר שטרענגער בע־נעהמונג, איז זיא דאָך ניט גלייכגילטיג צו איהם. „א וואָרט, א בליק, אָדער א שמייכעל פון איהר,“ האט ער זיך געטראכט, „וועט מיך גליקליך מאכען.“ ער האט דערבייא ערבליקט איהר מאַן; אונד אזוי וויא צום ערשטען מאל איז איהם איינ־געפאלען, אז דיעזער מאַן, קארענינא, שפּיעלט אויך א ראָלע אין דיא געפיהלע פון זיין, ווראָנסקי'ס, הערץ אונד אננא'ס ליעבע. א שטאָך פון אייפערזוכט האט דורכגעדרונגען זיין הערץ, זעהענדיג קארענינא'ן האלטענדיג אַננא'ס שעהנע אונד ווייסע האנד.

ווראָנסקי'ס אויגען זיינען געפאלען אויף אננא'ס געזיכט, וויא זיא האט געקוקט צו איהר מאַן. ווראָנסקי האט געלעזען אין אַננא'ס בליק, אַז זיא ליעבט ניט איהר מאַן.

„וויא האט איהר צוגעבראכט דיא נאכט, מאדאם?" האט ווראָנסקי געפרעגט זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען קאלטבליטיג.

„איך דאנקע, זעהר גוט!" האט זיא געענטפערט.

וויא מיעד זיא איז געוועזן פון ניט שלאָפען, האט זיך דאך אָבגעשפּיעגעלט א לעבהאפטער בליק אין איהרע אויגען, וועלכען ווראָנסקי האט גאנץ גוט בעמערקט אונד זיך געפרייט. קארענינא האט געקוקט צום יונגען מאן מיט אביסעל אונגעדולד.

„איך האב דיא עהרע," האט דאן אננא געזאגט פארשטעלענדיג, „גראף ווראָנסקי, מיין מאן."

„אך, גראף ווראָנסקי!" האט קארענינא געזאגט לעבהאפט, „עס פרייט מיך. דאס הייסט א גליק, אננא; אהין ביסטו געפאָהרען מיט דער מוטער אונד צוריק מיט דעם זוהן!"

קארענינא האט זיך דאן אָבגעווענדעט אונד ניט מעהר געוואָלט ווארטען נאך עפּעס צו הערען פון ווראָנסקי'ן. דער לעטצטער האט פערשטאנען, אז זיין געזעל־שאפט איז ניט פערלאנגט. ער האט געוואָלט אוועק גהען, נאָר ער האט ניט געקענט.

„איך האָף צו האבען דיא עהרע אייך צו בעזוכען," האט ער געזאגט צו אננא'ן.

קארענינא האט זיך שנעל אומגעווענדעט אונד געענטפערט:

„אך, מיט פערגניגען, גראף; מיר עמפפאנגען געסט יעדען מאָנטאג."

קאפּיטעל 19.

דער קליינער סערגעי האט דערהערט, אז זיין מוטער קומט, ווען ער איז געוועזן אויף'ן צווייטען שטאָק. ער איז שנעל ארונטער געשפּרונגען אונד מיט איין אונ־געהייערער פרייד האט ער געשריען: „מאמא! מאמא!" אונד דאן האט ער זיא אומארמט.

„איך האב זייא געזאגט, אז עס מוז זיין מאמא, ווען איך האב געהערט אָנ־קלינגען; אונד איך האב טאקי געהאט רעכט."

אָבער סערגעי'ס געזיכט גראדע וויא איהר מאן'ס, האט פערארזאכט אננא'ן שמערץ אונד פערצווייפלונג. זיא האט איהם אונטערדעסען אויך געהאלזט אונד געקושט אונד בעענטפערט זיינע קינדישע פראגען. דאן האט זיא איהם דערצעהלט איבער דאללים טאכטער טאניא.

„איז זיא שעהנער וויא איך?" האט סערגעי געפרעגט.

„ניין, מיין קינד, קיינער איז אזוי שעהן וויא דוא."

„איך האב עס פריהער געוואוסט," האט ער געזאגט מיט א ליעבליכע שמייכעלע.

אום 4 אוהר נאכמיטאג איז קארענינא צוריק געקומען פון זיינע אמטליכע פליכטען, אונד איז גלייך אריין אין זיין ביבליאטהעק, וואו ער האט זיך גענומען איבערזעהען מאנכע דאקומענטען. אום 5 אוהר איז ער אריין אין שפייזע־זאלאן, וואוהין אננא האט איינגעלאדען עטליכע געסט מיטצושפייזען. ער איז געווען אנגעצויגען אין א שווארצען אנצוג מיט צווייא גאלדענע מעדאלען אויף זיין ברוסט. וועהרענד דעם עסען, האט ער בלויז געפרעגט זיין פרוי א פאאר פראגען פון יוצא־וועגען, זאנסט איז ער געווען מערקווירדיג שטיל אונד רוהיג. נאך'ן עסען האט ער פערבראכט א האלבע שטונדע אין געשפרעך מיט זיינע געסט, אונד איז דאן גלייך אוועק צו א פערזאמלונג פון מיניסטער־ראטה. ווען דיא געסט זיינען אוועק, איז אננא געבליעבען זיטצען מיט איהר זוהן אין טיעפען נאכדענקען.

פונקט אום האלב ניין אוהר, האט קארענינא צוריק געקעהרט אונד איז אריין אין זאלאן.

„ענדליך ביסטו דא?" האט זיא געזאגט אויסשטרעקענדיג איהר האנד. ער האט געקושט דיא האנד מיט דער עטיקעטע פון א פרעמדען קאוואליער אונד זיך געזעטצט נעבען איהר.

„איך גלויב, אז דיין בעזוך נאך מאסקווא איז געווען ערפאלגרייך?" האט ער געפרעגט.

„פאלקאמען," האט זיא געענטפערט אונד האט איהם דאן אלעס דערצעהלט וואס עס איז פארגעגאנגען מיט איהר ברודער אונד שווענערין.

„פאר אזא מאן האב איך גאר קיין ענטשולדיגונג," האט קארענינא געזאגט אין א שטרענגען טאן, מיינענדיג סטעפאנען. „דוא וועסט מיר ענטשולדיגען, אננא, פאר מיין אויסדרוק, ער מעג אפילו זיין דיין איינענער ברודער."

אננא האט געשמייכעלט; זיא האט גאנץ גוט געוואוסט, אז איהר מאן'ס נאטור איז קיינמאל ניט וויבער געווארען זאגאר צו זיינע איינענע קרובים, זאלאנג ער האט ניט בעטראכטעט זייערע האנדלונגען אלס רעכט פון זיין שטאנדפונקט. דיא האט איהם דאפיר רעספעקטירט.

„דעננאך," האט ער וויטער געזאגט, „פרייט עס מיך וואס עס איז דיר געלונגען צו מאכען שלום אונטער זייא, אונד עס פרייט מיך נאך מעהר וואס דוא

ביסט שוין אהיים געקומען. ווילסטו נים אביסעל ארויס געהען היינטיגע נאכט?"
ער האט זיך בייא דיעזע ווערטער אויפגעהויבען אום צוריק צו קעהרען אין זיין ביבליאָטהעק.

„ניין, ניין, איך וויל נים געהען," האט זיא געענטפערט. „וואס פאר א בוך לעזטו היינט אבענד?"

„איך לעז Poesie de Enfers פון דעם פירסט דע לילל; עס איז א מערקווירדיגעס גוטעס בוך!" האט ער געענטפערט זעהר בעגייסטערט.

זיא האט וויעדער געשמייכעלט, אונד זיך אויפהויבענדיג, האט זיא גענומען זיין ארעם אונד איז מיט איהם אריין אין זיין ביבליאָטהעק.

„זעהר גוט, זעהר גוט," האט זיא געזאגט אריין קומענדיג אין זיין צימער, וואו זיין ליעבלינגס־שטוהל, לעזע־לאָמפּ אונד פלאש־וואסער זיינען געווען פאָרבע־רייטעט פיר איהם. „איך מוז יעטצט געהען עפּעס שרייבען נאך מאָסקווא, אונד זייא וועניגסטענס זאגען, אז איך בין גליקליך איבערגעפאָהרען דיא רייזע."

ער האט זיך פערנייגט אונד זיא איז אריין אין איהר אייגענעם צימער.

„ער איז א גוטער, עהרליכער אונד טרייער מאַן," האט אננא געמורמעלט צו זיך זעלבסט; אבער אויף איהר געזיכט איז שוין מעהר נים געלעגען קיין שמייכעל. ווען זיא האט זיך אנגעקוקט אין שפּיעגעל, האט זיא באלד נים דערקענט דעם בליק פון איהרע אויגען, וועלכער האט אויסגעזעהן בעטריעבט אונד ערשראָקען.

צווייטער טהייל.

קאפיטעל 1.

צום ענדע ווינטער, האט פרינץ שערבאטצקי איינגעזעהען, אז ער מוז צוזאמען רופען איינינע פון דיא בעסטע ערצטע אָבצוהאלטען א בעראטהונג איבער זיין טאָכטער קיטטי'ס געזונדהייט. דאס מעדכען האט זייט איינינע וואָכען אָנגעפאנגען איינפאך איינגעטריקענט צו ווערען; זיא איז אויך געוואָרען בלאסער פון טאָג צו טאָג, אונד וואס דער הויז־ארצט האט איהר געגעבען, האט ניט געהאָלפען. נאך דער בעראטהונג, וואו עס זיינען געווען דיא גרעסטע ספעציאליסטען פון מאָסקווא, האט איהם איין פראָפעסאָר געזאגט, אז זיין טאָכטער מוז זאָפאָרט אוועק פאָהרען נאך אויסלאנד, אום געניעסען איין אנדערע לופט אונד אויך זעהען אנדערע סצענען אונד מענשען פאר זיך.

דאָללי איז אויך דאמאלס געווען בייא איהר מוטער. זיא האט אויסגעזעהען זעהר שלעכט. סטעפאן, איהר מאן, אָבוואָהל ער האט דאכט זיך שטארק חרטה געהאט, נאך דעם וויא אננא האט זייא איבערגעבעטען, האט ער אָבער באלד פערגעסען אָן אלעמען אונד ער האט צוריק געקעהרט צו זיין שעהנער געליעבטע, דיא גאָווערנאנטקע. ער פלעגט אוועק בלייבען פון הויז אויף גאנצע נעכט. לעטצטענס איז נאך איינעס פון איהרע קינדער שטארק קראנק געוואָרען, אונד דיא שעהנע יונגע פרוי איז געווען נעערגערט פון אלע זייטען. זיא איז געזעסען נעבען איהר מוטער אונד מיט איהר געשפראָכען איבער קיטטי'ן, ווען דער אלטער פרינץ איז אריין געקומען אונד געפרעגט:

„וואס האט מען בעשלאָסען? דוא זאָלסט אוועק פאָהרען? אונד וואס וועט דאָ ווערען פון מיר?“

„איך דענק, אלעקסאנדער,“ האט דיא פרינצעסין געענטפערט, „אז עס איז בעסער דוא זאָלסט דאָ בלייבען.“

„וויא דוא ווילסט."

„ווארום זאָל פּאַפּאַ אויך נים מיטפאַהרען?" האט קיטטי נעפרעגט אויך קומענדיג. „עס וועט דאַן זיין זעהר אנגענעהם פאַר אונז אַלע."

דער אַלטער איז צו איהר צוגעגאַנגען, געגלעט איהרע האאר, אונד זיא, אויפּ־הויבענדיג איהר בלאַסעס געזיכט, האט ארויס געצוואונגען א שמייכעלע אויף איהרע ליפּען. קיטטי האט געוואוסט, אז איהר פאטער האט אם בעסטען פערשטאַנען איהר קראַנקהייט.

„קיטטי," האט דער אַלטער געזאגט, „איך וועל דיר דערצעהלען וואס דוא מוזט טהון. דוא מוזט זיך אויפכאַפּען אין א שעהנעם פריא־מאָרגען אונד זאגען: „איך בין פאַלקאָמען געזונד; מיר פעהלט גאר נים, אונד איך וועל וויעדער אָנ־פאַנגען צו שפּאַציערען מים פּאַפּאַ אין דער פרישער אונד פראָסטיגער לופט."

קיטטי האט געוואָלט וויינען, נאָר זיא האט נים געוואָלט איהר־פאטער זאָל עס זעהן, אונד זיא איז ארויס געלאָפען פון צימער.

„אַלעקסאַנדער!" האט דיא פּרינצעסין דאַן וויא אויסגעשריען. „דוא ביסט אונבאַרמהערציג! ווארום פּלאַגסטו אזוי דאס אָרמע קינד? יעדעס וואָרט וואס דוא ברענגסט ארויס זיא צו טראַינערן אָן דער אורזאכע פון איהר שמערץ, איז פאַר איהר א מאַרטערניס. מיין גאָט! איך פערשטעה נים, ווארום עס זאָלען נים עקזיסטירען קיין געזעטצע צו בעשטראָפען פאַר אזא פערברעכען."

זיא האט געמיינט ווראָנסקי'ן אינד איהר טאָכטער'ס ליעבע, וואס ער, לויט נאָך איהר מיינונג, האט געטרעטען מיט דיא פיס. דער אַלטער פּרינץ האט זיך צו איהר אומגעוועגדעט אונד געזאגט אויף פראַנצויזיש אָבער אין א שפּאָטישען טאָן: "Ma petite mere,, (מיין מוטער'ל), עס עקזיסטירען ווירקליך געזעטצע צו בעשטראָפען פערברעכענס, אָבער, זאָלאַנג וויא דוא האסט אָנגעפאַנגען צו רעדען דאריבער, מוז איך דיר זאגען דיא ריינע וואהרהייט וואס איך דענק: מיין מיינונג איז, אז דוא ביסט דאָ אממייסטען שולדיג. וויא אַלט איך בין, וואָלט איך מיך מים איהם אָבגערעכענט; אָה, עס מאַכט נים, איך קען נאָך אומגעהען מיט א שווערט וויא פיעלע אַנדערע יונגע מענער; אָבער, דוא אַליין האסט איהם אָהער גערופען, ארום איהם געטאַנצט אונד זיך געשמייכעלט, אָהנע צו וויסען פריהער, אויב ער איז נאָר בערייט צו הייראַטהען אונד אויב ער וויל אונזער טאָכטער. דוא האסט איהם, וויא מען זאגט, געוואָלט ארויין נאַרען."

דיא אַלטע פּרינצעסין האט אָנגעפאַנגען צו וויינען אונד דער פּרינץ, נעריהרט דערפון, האט געזאגט צערטליכער:

„האָב ניט, ווייז ניט, איך ווייס, דו ליידעסט דאפיר. פיעללייכט וועט נאָך אויף אונז רחמנות האבען.“ צולעגענדיג דיא האנד צו זיין מויל, איז ער ארויס פון צימער.

מיט איינינע טעג שפעטער, איז דיא שערבאטצקי פאמיליע אוועק געפאָהרען נאך אויסלאנד.

קאפיטעל 2.

דיא גאר הויכע סט. פעטערסבורגער געזעלשאפט, איז ניט זעהר גרויס; זייא קענען זיך דערפאר גאנץ גוט איינער דעם צווייטען אונד זייא קענען זיך בעזוכען אונ־געשטערט. אבער עס זיינען נאך דא ניעדריגערע קלאסען.

אננא קארעניגא איז געווען א פראָמינענטע פערזאָן אין דרייערלייא קלאסען געזעלשאפט. דיא ערשטע איז געווען דיא מיניסטאָרען־געזעלשאפט, וואו איהר מאן איז געווען מיטגליעד אונד געהאט קאָלעגען אונד עטוואס קלענערע בעאמטע. דיא צווייטע קלאסע איז בעשטאנען גלאט פון גוט ערצויגענע, געלערנטע אונד גע־בילדעטע מענער אונד עלטערע וויא אויך וואָהלטהעטיגע פרויען, פון וועלכע גרעפין לידיא איוואנאָווגא איז געווען דיא אנפיהרערין. דיא דריטע קלאסע איז בעשטאנען פון דיע־עניגע וואס האבען זיך בעשעפטיגט מיט בעללער, באנקעטען, לוקסוס אונד פערשיעדענע אונטערהעלטונג. צו דער ערשטער קלאסע איז אננא צוגעצויגען גע־וואָרען דורך איהר מאן, צו דער צווייטער דורך גרעפין לידיא איוואנאָוונא אונד צו דער דריטער, דיא פרעהליכע קלאסע, דורך פרינצעסין בעטסי טווערסקאי, דיא פרוי פון איהרען א שוועסטער־קינד, וועלכער איז געווען זעהר רייך.

„ווען איך וועל ווערען אלט אונד מיאוס,“ פלעגט זאגען בעטסי, „וועל איך פערלאנגען מען זאָל מיך אויפנעהמען אונטער דיא געבילדעטע אונד וואָהלטהעטיגע— אבער יעטצט, וויל איך לעבען!“

ביז יעטצט האט אננא ניט גענומען קיין גרויסען אנטהייל אין דער פרינצעסין'ס געזעלשאפט, אבער זייט זיא האט צוריק געקעהרט פון מאָסקווא, איז זיא פערביטען געוואָרען. זיא האט פערנאכלעסיגט איהרע רוהיגע אונד געלאסענע פריינדע, אונד זיך אריין געוואָרפען אין דעם ים פון מונטערקייט. דאָרט האט זיא געהאט דיא גע־לעגענהייט זיך עפטער צו בעגעגענען מיט ווראנסקי'ן, וואס האט איהר פערארזאכט איין אונרוהיגע פרייד.

ווראנסקי האט ערפאהרען, אז אננא האט אנגעפאנגען צו ווערען איין אָפטע בעזוכערין פון פרינצעסין בעטסי, אונד ער האט אימער אבגעפאסט, אויך דאָרט

צו זיין ווען זיא איז ערשיענען. בעטסי זעלבסט, האט געשטאמט פון דער פאמיליע ווראָנסקי, אונד דער יונגער אָפיציער האט דערפאר אהין געהאט א פרייען צוטריט. יעדעס מאל וואס ער האט געקענט בלייבען אליין מיט אננא'ן אפילו נאר אויף א פאאר סעקונדען, האט ער אויסגענאָסען זיין הארץ פאר איהר מיט טרערען אין זיינע אויגען, אונד איהר ערקלערט וויא ברענענדיג זיין ליעבע איז.

זיא האט איהם ניט ערמוטהיגט אונד אויך גאר ניט געענטפערט, אָבער אין איהר הארץ האט זיא געשפירט דאסזעלבע געפיהל זיך ערוועקען, וויא צו יענער צייט, ווען זיא האט איהם צום ערשטען מאל ערבליקט אויף דער באהן. איהר פרייד, איהם צו זעהען, האט מען געקענט גאנץ דייטליך מערקען אין איהרע אויגען, אין איהר שמייכעל אונד יעדע בעוועגונג. אננא פלעגט אלעס מעגליכע אָנווענדען צו דערשטיקען אונד בעהאלטען איהרע געפיהלע, אָבער עס איז איהר ניט געלונגען.

עס האט געדויערט א היבשע צייט, ביז אננא האט זיך אָנגעהויבען זעלבסט צו גראטולירען, אז ווראָנסקי'ס ליעבע — זיא פלעגט עס רופען פערפאָלגונג, — האט איהר אָנגעהויבען צו עקלען. אָבער עס האט ניט פיעל געדויערט ביז זיא האט איינגעזעהען, אז זיא נארט זיך אליין. עס איז געווען אין איין אבענד, ווען זיא איז געגאנגען ערגעץ אויף בעזוך; זיא האט גערעכענט, אז ווראָנסקי איז דארט דאָ. נאכדעם אָבער וויא זיא האט איהם דארט ניט געטראָפען, האט זיך איהר געדאכט, אז אלעס איז אזוי טרויעריג אונד פינסטער, אז נאר ער אליין וואלט אימשטאנדע געווען צו ברענגען גליק אונד מונטערקייט. זיא האט זיך דאן געמוזט מודה זיין, אז זיא ליעבט ווראָנסקיין פון איהר טיעפער זעעלע.

אין איין אנדערן אבענד, האט ווראָנסקי, זייענדיג אין דער אָפערא, בעמערקט פרינצעסין בעטסי. ער איז צו איהר גלייך צוגעגאנגען.

„ווארום זייט איהר היינט ניט געוועזן צו מיטאג־עסען?" האט זיא געפרעגט מיט א ניעדריגע שטימע. „עס איז א מערקווירדיגע זאך וויא אזוי געליעבטע וויסען פון אלעס; זיא איז אויך ניט געווען. יעדענפאלס מעגט איהר היינט קומען נאך דער אָפערא."

ווראָנסקי האט צו איהר געבליקט ערשטוינט אונד ערווארטעט א ווייטערע ערקלערונג, אָבער בעטסי, זיך ניט בעקימערענדיג אום דעם, האט געפרעגט: „וואס איז מיט אייך געוואָרען? וואו איז אייער מונטערקייט פערשוואונדען?"

„וואס פעהלט מיר דען אזוי?" האט ווראָנסקי געזאגט. „איבריגענס, וואס מאכט עס פאר איין אונטערשיעד וויא איך בין... ענטשולדיגט מיר, נקעפין,

פרעגט מיך נים ווייטער, איך האב מורא איך וועל מאכען חוזק פון מיר אליין.״

ווראָנסקי האט פון יענער מינוט אן געוואוסט, אז בעטסי איז בעקאנט מיט אלעמע׳ וואס עס געהט פאָר צווישען איהם אונד אננאַ׳ן.

זיא האט געלאכט. ווראָנסקי האט געלעזען אין איהר לאך, אונגעפעהר דיעזע ווערטער: ״חוזק מאכען פון זיך אליין? ניין; דאס וואָלט נאָר געווען דער פאל ווען מען זאָל זוכען דיא האנד פון א מעדכען אונד מורא האבען, אז זיא וועט ענט־זאגען; אָבער מיט א פערהייראטעטער פרוי, ווען מען זוכט זיא צו פערפיהרען, קען מען נים חוזק מאכען פון זיך אליין.״

ווראנסקי האט אויך גאנץ גוט געוואוסט, אז דאס איז דיא מיינונג פון דער העכסטער געזעלשאפט, אונד קיינער בעטראכטעט עס נים פאר קיין עולה.

קאפיטעל 3.

ווען פרינצעסין בעטסי איז אהיים געקומען פון דער אָפערא, האבען איהרע געסט שוין אנגעפאנגען אנצוקומען מיט זייערע דראָשקעס, אונד אויף׳ן טיש, פער־שפרייט מיט א קלאָר ווייסעם טישטוך אונד בעלייכטעט מיט מעהרערע וואקסענע ליכט, איז געשטאנען א בלאנקער סאמאָוואר אונד זיך געקאָכט.

זיך האט זיך געזעטצט צו טיש, אונד א דיענער, עלעגאנט געקליידעט, האט אנגעפאנגען אויסצוטהיילען דיא גוט־שמעקענדע טהעע צו דיא געסט, וואס זיא האט אנגעגאָסען. ווראָנסקי איז פריהער אריין געקומען אונד איז געשטאנען נעבען דער הויז־ווירטהין, מיט א פאאר מינוטען שפעטער, איז ערשיענען אננא, וועלכע איז צוגעגאנגען צו ווראָנסקי׳ן אונד צו איהם געזאגט:

״איך האב היינט ערהאלטען א בריעף פון מאָסקווא, וואו מען שרייבט מיר, אז קיטטי שערבאַטצקי איז זעהר קראנק.״

״ווירקליך?״ האט ווראָנסקי געפרעגט זעהר ערנסט.

אננא האט איהם געקוקט אין געזיכט.

״איז דאס אזוי גלייכגילטיג בייא אייך?״ האט זיא געפרעגט.

״אין געגענטהייל, עס טהוט מיר זעהר לייד. ענטשולדיגט מיר, וואס פעהלט איהר?״

אננא איז צוגעגאנגען צו בעטסי אונד געזאגט: ״ווילט איהר מיר געבען א גלאז טהעע?״ ווען בעטסי האט געהאלטען אין אנגיסען דיא טהעע, האט ווראָנסקי נאך אמאל געפרעגט אננא׳ן: ״וואס שרייבט מען פון דאָרט?״

„איך האב מעהרערע מאל געדענקט,‟ האט אננא געענטפערט, „אז דאס וואס מען רופט עהרע אין א מאן, איז בלויז א פוסטע זאך. איך האב עס אייך שוין איינינע מאל געוואָלט זאגען.‟

אננא האט זיך דאן אָבגעווענדעט אונד איז צוגעגאנגען צו א טיש וואו עס זיינען געלעגען מעהרערע פאָטאָגראפיען. ווראָנסקי איז איהר נאכגעגאנגען אונד ארויס־גענומען דאס לעדיגע גלאָז פון איהרע הענד. דאן האט ער געפרעגט:

„איך פערשטעהע ניט וואס איהר מיינט מיט אייערע ווערטער?‟

זיא האט זיך דאן אומגעקוקט צו דער סאָפאַ נעבען איהר אונד זיך געזעטצט. ער האט זיך געזעטצט נעבען איהר.

„איך האב עס אייך שוין מעהרערע מאל געוואָלט זאגען,‟ האט זיא פאָר־געזעטצט אָהנע צו קוקען צו איהם, „אז איהר האט זיך זעהר שלעכט בענומען.‟

„דענקט איהר, אז איך ווייס דאס ניט? אָבער וועמס פעהלער איז דאס? ווער איז שולדיג?‟

„ווארום פרעגט איהר דאס מיך?‟ האט זיא געפרעגט מיט א שטרענגען טאָן.

„ווייל איהר ווייסט עס אמבעסטען,‟ האט ער געענטפערט בעגעגענדיג איהר בליק.

„עס בעווייזט נאָר, אז איהר האט קיין הערץ,‟ האט זיא געזאגט שטאמ־לענדיג.

„איהר האט א טעות, אננא; איך בין ניט שולדיג. איך האב דאס מעדבען ניט געליעבט, אָדער, װעניגסטענס זיינען דיא געפיהלע ניט געװען קיין ליעבע. צו אייך שפיר איך דאס הייליגע געפיהל פון ליעבע...‟

„שווייגט!‟ האט זיא איהם אונטערבראָכען מיט א שטימע וואס אנדערע האבען שיער דערהערט. „האב איך אייך ניט פערבאָטען זיך צו בעדיענען אין מיין געגענוואָרט מיט דיעזען וואָרט?‟ איהר שטימע האט געציטערט אונד דאן האט זיא פאָרטגעזעטצט: „הערט מיך אויס, איך האב מיין ענטשלוס געפאסט, אונד הייטע אבענד בין איך ספּעציעל געקומען אייך זאגען, אז דאס מוז אויפהערען. איהר הערט? ניעמאנד האט מיר נאך פעראורזאכט איך זאָל רויט ווערען פון חרפה, נאָר איהר האט דאס געטהאָן, אונד איך האב אויך געהאט שמערצען...‟

ער האט צו איהר געקוקט אונד עס האט זיך איהם געדאכט, אז ער האט זיא נאך ניט געזעהען אזוי שעהן אונד הערליך וויא אין יענעם איינענבליק.

„האט דען ווילט איהר זאָל איך טהון?“ האט ער געפרעגט אין איין אונ־טערגעגעבענעם טאָן.

„איך וויל איהר זאָלט פאָהרען נאך מאָסקווא אונד איהר זאָלט בעטען קיטטי'ן אום פערצייהונג.“

אננא האט שנעל אויסגעשפראָכען דיא ווערטער אין א שטימע, וואס האט דייטליך אָנגעצייגט ווראָנסקי'ן, אז זיא מיינט קיין וואָרט פון דעם וואס זיא זאגט.

„ניין, אננא, איהר ווילט דאס ניט!“

„ווען איהר ליעבט מיך, וויא איהר האט בעהויפטעט,“ האט זיא געמורמעלט מיט א ציטערענדע שטימע, „דאן וואָלט איהר מיך געלאָזען צופריעדען.“

אויף ווראָנסקי'ס געזיכט האט זיך בעוויעזען א גליקליכע מיענע.

„הערט מיך יעצט אויס, אננא,“ האט ער געענטפערט: „ווייסט איהר, אז איהר זייט בייא מיר אלעס אין דער וועלט? איהר זאגט איך זאָל אייך לאָזען צו פריעדען, אונד ווער וועט דאן בערוהיגען מיך זעלבסט? וואס זאָל איך טהון אין מיין אונגליקליכער פערצווייפלונג? איך בין מעהר קיין בעל־הבית איבער מיר אליין, ווען איך דערזעהע אייך אָדער איך דערמאָהן זיך אן אייך. איך זאָל אייך געבען פריעדען? מיין גאָט, דאס קען איך ניט אויף אזא ארט וויא איהר פערלאַנגט. איך קען אייך געבען מיך אין גאנצען, מיין הערץ, מיין ליעבע, מיין לעבען, אלעס! אָבער אבטהיילען מיינע געדאנקען פון אייך, דאס איז מיר אונמעגליך מיט מיין בעסטען ווילען. אך, אננא, מיר דאכט נאר, אז איהר האט אליין אויך א טעות; דענקט איהר, אז ווען איך וועל מיך דערווייטערן פון אייך, וועט איהר שוין האבען פריעדען? ניין, ניין, דאס איז ניט מעגליך! איך קען נאָר זעהן צווייא וועגען פאר מיר אונד פאר אייך: פערצווייפלונג אָדער גליק!“

דיא לעטצטע ווערטער האט ער געמורמעלט גאנץ שטיל אין איהר אויער, אונד דער וואָרעמער גערוך פון זיין מויל מיט דער בעריהרונג פון זיינע וואָנצעס אויף איהר האלז, האט אָנגעפיללט איהר גאנצען קערפער מיט אויפרעגונג אונד בערטויבענדעס גליק. נאָר זיא האט זיך בעהערשט אונד געשוויעגען.

„מיין גאָט!“ האט ער זיך געטראכט ערפיללט מיט פרייד. „גראדע אין דיעזער מינוט, ווען איך האב ערוואַרטעט דיא גרעסטע פערצווייפלונג, איז ערשיענען דאס גרעסטע גליק — דיא ליעבע! יא, יא, זיא ליעבט מיך, — יעדער בליק פון איהרע אויגען דערצעהלט עס!“

„לאָמיר זיין גוטע פריינדע,“ האט זיא זיך בייא איהם געבעטען, „אונד קיינמאל מעהר ניט רעדען דאריבער...“

„פריינדע? דאס קענען מיר ניט זיין, אננא; איהר ווייסט דאס גראדע אזוי גוט וויא איך; מיר מוזען ענטוועדער זיין גליקליך אונד צוזאמען, אָדער אונ־גליקליך אונד אָבגעטהיילט פון אנאנדער. אין אייערע הענד ליעגט יעטצט דאס שיקזאל צום ענטשיידען.“

זיא האט געוואָלט עפּעס זאגען, נאָר ער האט זיא אונטערבראָכען:

„אַלעס וואס איך פערלאנג יעטצט, איז, דאס איהר זאָלט מיר ערלויבען צו ליידען אונד האָפען. אָבער, ווען איהר קענט דאס אויך ניט טהון, דאן הייסט מיר פערשווינדען, אונד, איך שווער אייך בייא מיין עהרע, אז איך וועל פערשווינדען. איך פערזיכער אייך, אז מיין געגענוואַרט וועט אייך קיינמאל מעהר בע־אונרוהיגען.“

„אָבער איך וויל ניט איהר זאָלט פערשווינדען,“ האט זיא געזאגט צער־גערענדיג.

„דאַן זאָל וועניגסטענס קיין וועקסלונג אין אונזער פערקעהר ניט שטאַטט־פינדען; לאָזט עס וויא עס איז.“ ער האט געציטערט, אונד דאַן, אויפהויבענדיג זיינע אויגען, האט ער געזאגט פּלוצלינג: „דאָ איז אייער מאַן!“

קאַרענינא איז גראדע דאמאלס אריין אין צימער מיט זיין געוועהנליכען שטאָלצען גאנג אונד בענעהמונג. ער איז צוגעגאנגען צו בעטסי'ן, געוואָרפען א פאַרביינעהענדען בליק צו אננאַ'ן אונד וורואָנסקי'ן; דאַן האט ער גענומען א שטוהל אונד זיך געזעטצט. וורואָנסקי אונד אננא זיינען געבליעבען זיטצען אויף זייער פּלאַטץ.

„דיעזע געשיכטע,“ האט געזאגט שטילערהייט איין גאסט צום צווייטען ווינקענדיג אויף וורואָנסקי'ן מיט אננאַ'ן, „פאַנגט אן צו ווערען זעהר אונאנ־גענעהם.“

„איך האב עס דיר נאָך פריהער געזאגט,“ האט דער אַנדערער גע־ענטפערט.

אָבער ניט נאָר זייא, זאָנדערן אויך אנדערע האבען קריטיקירט אננאַ'ס בע־נעהמונג. כמעט יעדער האט אויף זייא געוואָרפען פערדעכטיגע בליקען. קאַרענינא אַליין, וויא עס האט אויסגעזעהען, האט גאר ניט בעמערקט אונד איז געווען פער־טיעפט אין א געשפּרעך. ענדליך האט בעטסי בעמערקט דאס קריטיקירען, אונד זיך

ארפהריבענדיג, איז זיא צונעגאנגען צו אננא'ן, אונד מיט איין אויסריידע, דאס זיא איהר אוועק געדופען פון נעבען ווראָנסקי'ן.

מיט א האלבע שטונדע שפעטער, האט קארעניגא געזאגט צו אננא'ן, אז ער וויל אהיים געהען אונד זיא זאל איהם בעגלייטען. זיא האט איהם אָבער געענט־פערט, אָהנע איהם אָנצוקוקען, אז זיא וויל פערבלייבען ביז צום עסען. ער האט זיך געזעגענט אונד איז אוועק.

עס איז געוועזען שוין נאך האלבע נאכט, ווען ווראָנסקי האט צוגעפיהרט אננאַן צו איהר דראָשקע אונד געזאגט:

„געדענקסט אלזא, אַבוואהל איהר האט מיך געמאכט איך זאל אייך פער־שפרעכען, איז עס מעהר וויא פריינדשאפט וואס איך פערלאנג. וואס עס אנבע־לאנגט צו מיר, ווייס איך בלויז פון דאס איינציגע גליק וואס איך געפין אין דיזען וואָרט, וועלכעס איהר פעראכטעט — ליעבע!"

„ליעבע!" האט זיא ווידערהאָלט צו זיך אליין. „איך פעראכטע דיזעס וואָרט, ווייל עס מיינט פיעל מעהר וויא איהר קענט זיך פאָרשטעלען. צום ווידער־זעהען!" זיא האט איהם געגעבען איהר האנד אונד ער, מיט זיינע ברענענדע ליפען, האט אָבגעפרעסט א קוש אויף איהרע פינגער

קאפיטעל 4.

אלעקסים קארעניגא האט גוט געהערט אלעס וואס מען האט געשפראָכען איבער זיין פרוי מיט ווראָנסקי'ן בייא פרינצעסין בעטסי, נאר ער האט זיך בלויז גע־מאכט, אז ער הערט נים. ווען ער איז אהיים געקומען, איז ער אריין, וויא געוועהנ־ליך, אין זיין ביבליאָטהעק. ער האט זיך אוועק געזעצט בי'ם טיש, אונד ער האט מעהרערע מאל זיך געריבען זיין שטערן, גראדע וויא ער האט געוואָלט פון דאָרט אָבווישען א געדאנק, וואס האט איהם געמאַרטערט. ער האט אָנגעפאנגען צו לעזען א בוך, נאר ער האט פערלוירען דיא געדולד. אונגעפעהר אום 1 אוהר, האט ער זיך אויפגעהויבען אונד איז אריין אין זיין שלאָף־צימער. אננא איז נאך אימער נים געוועזען צו הויז.

ווען קארעניגא האט איינגעזעהען, אז ער וועט נים קענען שלאָפען, האט ער אָנגעפאנגען ארום צו שפאצירען איבער דיא צימערן הין אונד צוריק.

ניין, ער איז נים געוועזען אייפערזיכטיג. א מאן, לויט וויא ער האט זיך פאָר־געשטעלט, האט בעליידיגט זיין פרוי, ווען ער איז איבער איהר אייפערזיכטיג. אָבער עס האט זיך איהם געדרונגען א פראגע אין קאָפּ: „וואס פאר א גאראנטיע האב

איך, אז זיא וועט מיר אימער בלייבען טרייא?" נאָר אזוי וויא ער האט נאך ביז דאמאלס קיין פערדאכט געהאט איבער אננא'ן, האט ער זיך אונטערדעסען באלד בערוהיגט. דעננאך האט ער ניט פערשטאנען, וואָרום עס דרעננען זיך איהם אזוי פיעלע געדאנקען אונד פראגען אין זיין קאָפּ.

קארענינא האט שוין מעהר ניט געדענקט פון אויסציהען זיך; ער האט ניט אויפגעהערט צו געהן פון צימער צו צימער, וועלכע זיינען געוועזן שוואך בעלייכטעט; דאן האט ער זיך אָבגעשטעלט אין זיין פרוי'ס אנקליידע־צימער אונד ער האט אָנ־געפאנגען צו בעטראכטען דיא פערשיעדענע שעהנע אונד קאָסטבארע קלייניגקייטען, וואס פרויען־לוקסוס האט ערפונדען. דאן האט ער ווידער געטראכט היבשע עטליכע מינוטען ביז ער האט פּלוצלינג געזאגט ענטשלאָסען:

„יא, יא, איך מוז מאכען א סוף דערפון, אונד דערצו זאָפאָרט! אָבער וואס זאָל איך זאגען? וויא זאָל איך אנפאנגען? וואס פאר איין אורזאכע זאָל איך פאָרלעגען? איך וויים אָבסאָלוט קיין אנדערע זאך, אויסער, אז זיא האט גערעדט מיט וורא̈נסקיין — מיט א יונגען מאן, אונד וואס איז דערפון? איך זאָל מיך ציינען אייפערזיכטיג, וועט עס הייסען, אז מיר ערנידריגען זיך ביידע."

דאן האט ער ווידער שפּאצירט אונד נאך אמאל געזאגט: „יעדענפאלס איז עס מיין פליכט צו מאכען א שנעלעס ענדע פון דער גאנצער געשיכטע. ווען איך וועל עס ניט טהון, וועלען עס אנדערע טהון, אונד דאן וועט דיא שאנדע זיין נאך גרעסער. יא, יא, אונבעדינגט, איך מוז איהר זאגען, געבען צו ערקלערען, אז עס איז ניט שעהן, ניט פּאסענד, אונד דאן, זאָל זיא זיך איבערהויפּט דערמאָהנען, אז זיא איז א פערהייראטעטע פרוי אונד האט א זוהן."

ער איז צוריק אריין אין איהר אנקליידע־צימער אונד זיך אוועק געזעטצט. דאן האט ער געהערט צופאָהרען א דראָשקע, אונד נאכדעם האט ער געהערט אננא'ס פוס־טריט בעשטייגען דיא טרעפּען.

זיא איז אריין אין צימער, זיך שפּיעלענדיג מיט א האנד־שוה וואס זיא האט נאָר וואס אָרונטער געצויגען. אין איהרע אויגען האט געפלאַמט איין אונגעוועהנ־ליכעס פייער, אָבער דאס האט ניט אויסגעדריקט קיין פרייד. ווען זיא האט ער־בליקט איהר מאן, האט זיא אויפגעהויבען איהר קאָפּ אונד געשמייכעלט גראדע וויא זיא וואָלט ערוואכט פון א זיסען חלום.

„שלאָפסט נאך ניט?" האט זיא געפרעגט. „א וואונדער!" דאן איז זיא צוגעגאנגען צו דעם קליידער־שראנק אונד ווייטער געפרעגט: „איז עס שוין שטארק שפּעט, אלעקסיס?"

„אננא, איך האב מיט דיר עפּעס צו רעדען."

„מיט מיר?" האט זיא געפרעגט ערשטוינט, זיך אומווענדענדיג. „איבער וואס? אלזא" — זיך זעטצענדיג — „לאָמיר הערען."

„אננא, איך וויל דוא זאָלסט זיין פאָרזיכטיגער."

„פאָרזיכטיגער? מיט וואס?" איהר שטימע איז געווען גאנץ אונשולדיג אונד נאטירליך. קארענינא האט פרייער אויפגעאטהעמט אונד אויך געטראכט, אז זיא וועט זיין גאנץ אויפריכטיג אונד ער וועט זיך קענען מיט איהר דורכריידען רוהיג אונד געלאַסען.

„איך מיין," האט ער ווייטער געזאגט, „אז דוא ביסט זעהר אונפאָרזיכטיג פאר דער וועלט, מיט דיינע לייכטזיניגע בענעהמונגען. דיין טיפעס געשפרעך היינטיגע נאכט מיט דעם, דעם גראף וראָנס — קי, האט צוגעצויגען יעדען'ס אויפמערקזאמקייט."

ער האט געציטערט, נאָר זיא האט געענטפערט זעהר רוהיג:

„איך ווייס שוין ניט וויא מען קען יוצא זיין געגען דיר. אמאל ביסטו ניט צופריעדען מיט מיין רוהינקייט, אונד יעטצט וויל איך האב מיך צופיעל אונטערהאלטען. וואס ווילסטו?"

„רוהיג, איך בעט דיך," האט ער געזאגט ניט קענענדיג איינזיטצען אויף'ן שטוהל. „איך בין היינטיגע נאכט זעהר נערוועז."

„ווארום? וואס ווילסטו זאָל איך טהון?"

„הער מיך אויס, אננא," האט ער געענטפערט אין א קאַלטען אונד בערוהיגטען טאָן. „איך מוז דיך בעטען דוא זאָלסט מיך אויסהערען ביז צו ענדע. איך בעטראכט דיא אייפערזוכט, אלס זעהר איין ערניעדריגענדעס געפיהל, אונד איך האָף, אז איך וועל קיינמאל ניט קומען דערצו; אָבער עס זיינען נאך פערהאנדען אנדערע זאכען, וועלכע מען מוז זעהר פאָרזיכטיג בעטראכטען. ווען מען זאָל אורטהיילען פון דעם איינדרוק וואס דוא האסט היינטיגע נאכט געמאכט — ניט אויף מיר, זאָנדערן אויף אנדערע, — שיינט עס, אז דוא האסט זיך פערגעסען וויא צו בענעהמען."

„וויים איך וואס דוא זאגסט," האט אננא בעמערקט אויפציהענדיג מיט דיא אקסלען. דאן האט זיא זיך געטראכט: „אזוי איז ער; איהם קימערט נאָר וואס אנדערע זאגען." דאן העכער: „דוא פיהלסט ניט גוט, אלעקסיס, געה בעסער שלאָפען."

זיא האט זיך אויפגעהויבע אום צו פערלאָזען דאס צימער, אָבער ער איז אויך אויפגעשטאַנען אונד איהר וויא פערהאַלטען דעם וועג.

„גוט, גוט," האט זיא בעמערקט. „איך הער; דוא קענסט ווייטער זאגען וואס דוא ווילסט. דיא געשיכטע אינטערעסירט מיך."

„איך האב ניט קיין רעכט," האט ער ווידער אָנגעפאַנגען שפּירענדיג וויא עס ווערט איהם קאַלט, „מיך נאָכצופרעגען איבער דיינע געפיהלע. עס וואָלט ערשטענס קיין נוטצען געבראכט, אונד צווייטענס איז דאס גאר געפעהרליך. ווען מיר זוכען צו טיעף אין דיא פערבאָרגענע קעמערלעך פון אונזערע נשמות, דאן קומען מיר צום בעשלוס, אז מיר ענטדעקען דאָרט זאכען, וועלכע וואָלטען בעסער געווען צו זיין בעהאַלטען. דיין אייגענעס געוויסען, אננא, איז פעראַנטוואָרטליך פאר דיינע געפיהלע; אָבער, צווישען דיר, מיר, אונד גאָט, בין איך געצוואונגען דיך צו דערמאָהנען אן דיינע פליכטען. אונזער לעבען איז ניט פעראייניגט געוואָרען דורך מענשען, זאָנדערן דורך גאָט. נאָר זינד קען צעררייסען אונזער פערבינדונג — אונד דיעזע איז אזא זינד וואס טראָגט מיט זיך איהר אייגענע שטראַפע."

„איך פערשטעה איבערהויפּט ניט פון וואס דוא רעדסט, אונד איך בין זעהר מיעד אונד שלעפעריג," האט אננא געענטפערט ארויס ציהענדיג דיא בריליאַנטענע שטעק־נאָדעל פון איהרע האאר.

„אננא, אום גאָטעס ווילען, רעד ניט אזוי!" האט ער אויסגערופען מיט איין אונטערדריקטער ערגערנים; „פיעלייכט האב איך געהאט א טעות, אָבער גלויב מיר, אז אלעס וואס איך זאג, איז גראדע אזוי דיר לטובה וויא מיר; איך בין דיין מאַן אונד איך ליעב דיך."

אויף איין אויגענבליק, האט אננא'ס געזיכט אָנגענומען א ווייכערע מיענע, אונד דער שפּאָטישער שמייכעלע איז פערשוואונדען פון איהרע ליפּען. „ווייסט ער ווירקליך וואס ליעבע הייסט?" האט זיא זיך געטראכט. „אָבער ניין, איך בין זיכער, ווען ער וואָלט ניט געהערט דאס וואָרט פון אנדערע, וואָלט ער אפילו ניט געוואוסט אויב אזא געפיהל עקזיסטירט."

„אלעקסים," האט זיא פּלוצלינג געזאגט אביסעל שטרענג. „איך פערשטעה דיך ניט; ווילסטו אזוי גוט זיין אונד מיך דייטליכער ערקלערען?"

„יא, איך וועל דיך דייטליכער ערקלערען. אָבוואָהל איך ליעב דיך, אָבער דאָך, מערק עס דיר גוט, איך רעד ניט פיר מיר אזוי פיעל, וויא פיר דיר אונד דיין קינד. איך זאג עס נאָך אמאל, אז עס איז מעגליך, דאס מיינע ווערטער זינען פּוסט אונד האבען קיין בעדייטונג. ווען דאס איז דער פאל, דאן בעט איך דיך אום

פערצווייפלונג, אבער, ווען דוא אליין שפירסט, אז עס איז דא א גרונד איבער מיין פערדאכט, דאן בעט איך דיך נוט נאכצודענקען דאריבער, אונד עפענען פאר מיר דיין הערץ.״

קארענינא האט ניט בעמערקט, אז ער האט זיך בעדיענט מיט ווערטער אונד טענות, וואס זיינען געווען גראדע דער געגענטהייל פון דעם וואס ער האט זיך פריהער פארבערייטעט צו זאגען.

„איך האב דיר קיין זאך צו פערטרויען אונד ווייס ניט מיט וואס איך זאל דיר עפענען מיין הערץ,״ האט זיא שנעל געזאגט אונטערדריקענדיג א שמייכעלע וואס האט זיך געדרענגט אויף איהרע ליפען. „דאן, דענק איך, אז עס איז איבער־הויפט צייט צו געהען שלאפען.״

אלעקסים קארענינא האט געזיפצט, אונד אהנע צו רעדען מעהר א ווארט, איז ער ארויס פון צימער. אננא האט איהם נאכגעקוקט אונד איהר געזיכט איז בלאס געווארען. איהר הארץ האט שווער געקלאפט, אונד ווען ווראנסקי׳ס בילד איז ער־שיענען פאר איהרע אויגען, האט זיא געמורמעלט: „צו שפעט! צו שפעט!״

קאפיטעל 5.

פון דיעזער נאכט אן האבען זיך דיא פערהעלטניסע צווישען אלעקסים קאר־רענינא אונד זיין פרוי, שטארק פערענדערט. פאר דער וועלט, איז אלעס געווען אזוי וויא פריהער, נאר אין הויז, זיינען זייא געווען וויא פרעמדע. זייא זיינען זאגאר ניט פערבליעבען אליין אין א צימער, אהנע יעמאנד זאל ניט זיין דערבייא. אננא פלעגט זעהר אפט בעזוכען פרינצעסין בעטסי, וואו זיא האט געוואוסט, אז זיא קען במעט אימער דארט טרעפען ווראנסקי׳ן. קארענינא האט דאס אלעס געוואוסט, נאר ער האט ניט איינגעזעהען, וויא ער קען דאס שטערען. ווען ער האט געוואגט אמאל צו מאכען א קליינע בעמערקונג, האט איהם אננא אימער געענטפערט מיט א געהיימניספאלען שמייכעל. ער, אלעקסים קארענינא, דער אלמעכטיגער פאָ־ליטיקער אונד דיפלאמאט, איז געווען קראפטלאז געגען זיין פרוי. ער האט דאן איינ־געזעהען, אז ער מוז געדולדיג ערווארטען דעם לעטצטען קראך. ער האט איינינע מאל בעשלאסען צו פראבירען מיט גוטסקייט, צערטליכקייט, ליעבע, פערנינפטיגע ווערטער, אום צו ווירקען איבער אננא׳ן, אבער ער האט זיא יעדעס מאל געטראפען אזוי הארטנעקיג אונד פול מיט פעראכטונג פיר איהם, אז ער האט פערלוירען דעם מוטה צו שפרעכען.

— — — — — — — — — —

א גאנצעס יאָהר איז פאָראיבער אין דיא ווילדעסטע אונד צערטליכסטע ליעבעס־געפיהלע צווישען אננאַ׳ן אונד ווראָנסקי׳ן. בייא איהם האט דיא צייט אויסגעזוהען וויא דאס בליהען פון א הערדליכער רויז, אן וועלכער׳ס עקזיסטענץ זייי לעבען היינגט אָב, אונד בייא איהר איז אלעס געווען וויא א הערדליכער אונד געטט־ליכער טרוים, מיט איין ערוואכען, צייטענוויז פון דער בערוישונג, אונד ערבליקען א טרויעריגע ווירקליכקייט.

אָבער דיא רויז האט געמוזט אויסוואקסען, פערטיג ווערען צום אָברייסען, אונד פון דעם טרוים האט מען געמוזט ערוואכען צו א ווירקליכקייט וואס זאָל אלעס ארויס ברענגען אין דער דייטליכקייט. דיא שטונדע איז ענדליך געקומען, ווען דיא בערוישונג, אויפרעגונג אונד אויפברויזונג, האט פערוואָרפען אלעס אן א זייט, אונד...

זאָגאר, ער, ווראָנסקי, איז געשטאנען בלאס אונד ציטערענד נעבען איהר, זיא בעטענדיג זיא זאָל זיך בערוהיגען, אונד... ער האט געפלוידערט; ער האט אליין ניט געוואוסט וואס ער רעדט. עפעס האט זיך איהם געדאכט, אז ער האט ניט נאָר אָבגעריסען דיא פערטיגע בלום וואס ער האט אזוי לאנג געפפלעגט, זאָנדערן, ער האט זיא צערטרעטען מיט דיא פיס אונד זיין וואהרעס פערליעבטעס הערץ האט איהם וועה געטהאָן.

„אננא! אננא!“ האט ער געזאגט אין א טאָן ציטערענד מיט אויפרעגונג; „אננא! אום גאָטעס ווילען, זייא רוהיג!“

אָבער וואס העכער ער האט אויפגעהויבען זיין שטימע, אלץ ניעדריגער האט זיא אָנגעבויגען איהר קאָפּ -- דיעזען קאָפּ, וועלכען זיא האט ביז מיט א קורצע צייט פריהער, געקענט טראגען הויך אונד שטאָלץ פאר דער גאנצער וועלט, איז יעטצט געווען ערניעדריגט ביז צו דער ערד. זיא וואָלט פאָזיטיוו אומגעפאלען, ווען ער וואָלט זיא ניט צוגעהאלטען.

„אך! פערצייהע מיר!“ האט זיא געמורמעלט פון צווישען איהר העפטיגעס וויינען. זיא האט אָנגענומען זיין האנד אונד זיא געדריקט צו איהר קלאַפּענדער ברוסט. זיא האט זיך געפיהלט שולדיג פאר דער גאנצער וועלט, זאָגאר פאר איהם אויך, אונד דערפאר האט זיא געבעטען אום פערצייהונג. דאן האט זיך איהר גע־דאכט, אז זיא איז אָבגעשניטען געוואָרען פון דער גאנצער וועלט, אונד ער איז דער איינציגער, בייא וועלכען זיא קען פאָדערן שוטץ.

ווראָנסקי וויעדער, האט זיך געשפירט וויא א מערדער, וואס שטעהט איבער דעם טויטען קערפער פון זיין אָפּפער. עס איז געווען דאס ערשטע אונד גרעסטע

אפפער דער ליעבע. אין דיערע געדאנקען איז פארגעגאנגען עטוואס שרעקליכעס איבער דעם פרייז וואס זייא האבען בעצאהלט פיר זייער שאנדע. אבער דאס געפיהל פון דעם מאראלישען פערברעכען, איז געווען מיט מיליאנען פראצענט שטארקער בייא אננא'ן וויא בייא ווראנסקי'ן. דער מערדער מעג וויא שרעקליך פיהלען נעבען דעם קערפער פון זיין אפפער, א טהאטזאכע איז עס אבער, אז ער מוז זעהען פער־בארגען זיין טהאט אונד וויטער געניעסען דיא פרוכט פון זיין ארבייט. מיט דעמ־זעלבען גייסט וויא דער מערדער בעפאלט זיין אפפער אונד צעררייסט איהם אויף שטיקער אין זיין צארן, אזוי האט יעטצט ווראנסקי בעדעקט אננא'ס געזיכט אונד האלז מיט ברענענדע קושען. זיא האט בלויז געהאלטען זיין האנד אונד זיך ניט בעד־וואוינגען. זיא האט געקויפט דיא קושען מיט איהר עהרע; דיא האנד איז געווען דיעזע פון איהר מיטפערברעכער אונד האט אלזא בעלאנגט אויף צו איהר; זיא האט אויפגעהויבען דיא האנד צו איהרע ליפען, אונד זיא געקושט. ווראנסקי איז געפאלען אויף זיינע קניען אונד אנגעווענדעט אלעס מעגליכע צו זעהען איהר געזיכט וואס זיא האט זיך געשעהמט פאר איהם צו ווייזען. ענדליך האט זיא איהם צערטליך אבגעשטויסען אויף א זייט, אונד, מיט א ציטערענדער אבער ענטשלאסענע שטימע, האט זיא געזאגט: „אלעס איז יעטצט פאראיבער. איך האב ניעמאנדען מעהר אויף דער וועלט, אויסער דיך. געדענק דאס גוט!“

„וויא קען איך פערגעסען אן דעם וואס איז מיין גאנצעס לעבען? פיר איין אויגענבליק פון אזא גליק —“

„גליק!“ האט זיא אויסגעשריען אין א טאן פון שרעק אונד אבשייא, אז ער האט זיך וויא געפונען בעליידיגט. „קיין ווארט — קיין ווארט מעהר דא־ריעבער!“

זיא האט זיך אויפגעהויבען פון איהר שטוהל אונד איז אוועק גע־גאנגען.

אננא'ס געפיהלע פון שאנדע, מורא, פרייד אונד גליק, זיינען געווען אזוי שטארק אונד פערמישט, דאס נאכדעם וויא זיא האט זיך עטוואס בערוהיגט, האט זיא בעמערקט: „ניט יעטצט, שפעטער, יא שפעטער, וועל איך דענקען איבער אלעס.“

קאפיטעל 6.

אין א שעהנעם פריהלינגס־טאג, מיט איינגע וואכען שפעטער, נאכדעם וויא לעווין האט פערלאזען מאסקווא, איז ער געפאהרען א וויטע שטרעקע אויף זיינע

ניטער אום דורכצופיהרען עפּעס א געשעפט מיט זיין אגענט. זיך אומקעהרענדיג וויעדער אהיים, האט ער בעגעגענט א דראָשקע נעבען זיין הויז, אונד באלד איז איהם אויך ענטקעגען געגאַנגען סטעפאַן ארקאַדיעוויטש.

„מיר פרייט זעהר דיך צו זעהען!" האט לעווין אויסגעשריען איהם געבענדיג זיין האנד. דאן האט ער זיך געטראכט: „יעטצט וועל איך גענוי וויסען אויב זיא איז שוין פערהייראַטעט."

„דוא האסט מיך גאר ניט ערוואַרטעט," האט סטעפאַן געזאגט, „אָבער איך בין געקומען פאר דרייא אורזאכען: דיך צו זעהען; צו געהען אויף דער יאגד אונד אויך פערקויפען מיין האָלץ צו דיינעם א שכן."

„עס מאכט ניט אויס ווארום דוא ביסט דאָ. מיך פרייט עס יעדענפאלס," האט לעווין געענטפערט. זייא זיינען דאן אריין אין הויז.

„אונד וויא געהט עס מיט דיר אין אלגעמיין?" האט לעווין געפרעגט. סטעפאַן'ס געזיכט איז מונטער געוואָרען אונד ער האט געענטפערט:

„ווען דוא קענסט דיך ערינערן, האבען מיר אמאל געשפּראָכען איבער דער פראַגע, וויא אזוי דאס איז מעגליך, אז נאך א גוטען מיטאג, קען מען נאך עסען א שטיק פרישעס ברויט. דוא האסט דאמאלס קיין געדולד געהאט צו רעדען דאַ־ריבער. יעטצט בעהויפּטע איך וויעדער, אז עס איז ניט מעגליך צו לעבען אָהן ליעבע. אָבער וויא דיא זאך איז, איך ווייניגסטענס קען ניט זיין אָהן ליעבע, אונד איך געפין זעהר פיעלעס פערגניגען אין ליעבע אונד גאנץ ווענינ אונרעכט דערבייא."

„וואס!" האט לעווין אויסגעשריען. „איז שוין עפּעס א נייע געשיכטע?"

„אה ניין, עס איז נאך אימער דיא אלטע. איך וויל דיר בלויז זאגען, אז דיעזע פרויען וואס מען שטעלט זיך פאָר אין דער פאנטאזיע, ווען מען טרעפט זייא אין ווירקליכען לעבען, איז א פערברעכען זייא אויסצומיידען."

„אָבער אזעלכע איז דאָך שווער צו געפינען."

„דאס מאכט ניט," האט סטעפאַן געענטפערט לעבהאפט. „א גרויסער מאַן האט אמאל געזאגט, אז א וואהרעס גליק בעשטעהט ניט אין געפינען דיא וואהר־הייט, זאָנדערן אין זוכען דיא וואהרהייט."

לעווין האט מעהר גאר ניט געזאגט. זיין פריינד'ס פאנטאזיען אונד פלוידער־רייען, האט ער ניט פערשטאַנען אונד זיך ניט שטארק אינטערעסירט צו פערשטעהן. נאך'ן עסען, האבען זייא ביידע גענומען ביקסען אויף זייערע שולטערס אונד ארויס געגאַנגען אויף דער יאגד, בעגלייטעט פון דיא הינט. דיא יאגד איז געוועזען זעהר

אונטערהאלטענד, אונד נענען אבענד, האבען זייא צוריק נעקעהרט אהיים, זייערע טאשען פול מיט פויגלען אונד טהיערע. זייענדיג ניט וויט פון הויז, האט לעווין בעמערקט:

„סטיווא, דוא האסט מיר נאך ניט דערצעהלט איבער דיין שוועגערין איז שוין פערהייראטעט אדער ניט?"

„זיא איז נאך ניט פערהייראטעט אונד עס שיינט, אז זיא איז נאך איבערהויפט זעהר וויט דערפון. זיא איז געווען זעהר קראנק אונד דיא ערצטע האבען איהר געהייסען בעזוכען אויסלאנד. מען האט שוין זאגאר אין איין צייט גערעכענט, אז זיא וועט ניט לעבען."

„וואס איז געשעהען?" האט לעווין אויסגעשריען. „קראנק? וואס איז דאס פאר א קראנקהייט?"

„דאס" — אבער גראדע אין יענעם אויגענבליק האט זיך געהערט א קלאפ פון פליגעל; לעווין איז געווען שנעלער מיט זיין ביקס; א קראך, אונד מיט א פאאר סעקונדען שפעטער, האט לאסקא, דער הונד, צוגעבראכט דעם פויגעל אין זיין מויל.

דיא ערקלערונג איבער קיטטי'ס געזונדהייט, האט ערשט סטעפאן אבגעגעבען, ווען זייא האבען צוריק געקעהרט אין הויז. לעווין, אבוואהל ער האט פאר זיך געזעהען געעפענט א נייע טהיר צו זיין גליק, האט ער אבער ניט געקענט אונטערדריקען א לייכטעס געפיהל פון נקמה צו דיעזער וואס האט איהם פערשטויסען. אלס סטעפאן האט איהם אבער געוואלט ווייטער דערצעהלען איינצעלהייטען פון ווראנסקי'ן מיט קיטטי'ן, האט איהם לעווין אונטערבראכען מיט דיא ווערטער: „ניין, ניין, איך האב קיין רעכט צו וויסען דיעזע פאמיליען געהיימניסע, אונד זייא אינטערעסירען מיך אויך ניט."

לעווין איז געווען דעם גאנצען אבענד זעהר פרעהליך. ער האט אויסגעזעהען חרטה צו האבען ווארום ער האט ניט געלאזען סטעפאנען אלעס אויסדערצעהלען. ענדליך האט ער געזאגט: „יעדענפאלס, סטעפאן, וואלט איך נייגיעריג געווען צו וויסען, וואס עס איז איבערהויפט געווארען פון ווראנסקי'ן?"

„ווראנסקי?" האט סטעפאן געזאגט מיט א געגעץ. „ער איז אין סט. פעטערסבורג. ער איז דאן באלד אוועק פון מאסקווא אונד מעהר ניט צוריק געקעהרט. ווייסטו וואס קאנסטאנטין, איך גלויב, אז דוא ביסט דיר אליין אין גאנצען שולדיג. דוא האסט דיך דערשראקען פאר ווראנסקי'ן אונד ביסט דיר ענטלאפען. דוא ביסט

יעדענפאלס" — ער איז דערבייא אונטערבראָכען געוואָרען פון א גענעץ, וואס ער האט זעלבסט ניט געקענט אונטערדריקען.

„ווייס ער אָדער ווייס ער ניט וויא ווייט איך בין געגאַנגען?" האט זיך לעווין אליין געפרעגט בליקענדיג צו זיין פריינד.

„ווען זיא האט אפילו געמיינט, אז זיא דארף יענעם פאָרציהען," האט סטעפּאַן וויימער געזאגט שלעפעריג, „דאן איז דאס נאָר געווען גלאט אזוי, וויל אנדערע פיעללייכט האבען איהר איינגערעדט. אין אמת'ן, איז ער דאָך אויך א גרויסער אריסטאָקראט, זעהר רייך אונד בעזיטצט א הויכע שטעלע איבערהויפּט פערשטעהט שוין זיין מוטער וויא זיא זאָל מאכען פון א ניסעל א מיהל־שטיין, אונד ויא זעהט אייך, אז ריא גאַנצע וועלט זאָל דאריבער רעדען."

לעווין'ס געזיכט האט זיך פערפינסטערט. ער האט זיך דערמאָהנט וויא אזוי אונבאַרמהערציג קיטטי האט איהם ענטזאגט.

„ענטשולדיג מיר," האט לעווין געזאגט איהם אונטערברעכענדיג. „דוא האסט מיר דאָ דערצעהלט פון זיין אריסטאָקראַטיע — קענסטו מיר ניט ערקלערען אין וואָס וורא̇נסקי'ס אריסטאָקראַטיע בעשטעהט אונד וואס דאס האט צו טהון דערמיט, אז זיא זאָל מיך צוריק שטויסען? דוא בעטראַכסט מיך אויך אלס איין אריסטאָקראַט, אָבער איך שטים ניט איין מיט דיר. הער מיך אויס, מענש! איך פערשטעה אונטער דעם וואָרט אריסטאָקראַט, ווען א מענש קען אויפצייגען זיין פאטער, מוטער, זיין עלטער־פאטער, זיין עלטער־עלטער־פאטער, אלס רוהיגע, געבילדעטע אונד ניכטערנע מענשען, וועלכע האבען קיינעם קיין בעזעס ניט געטהאָן אונד ניעמאנדען בעראַבעוועט; אימער געלעבט עהרליך אונד אנשטענדיג. אָבער א מאָן, וועלכער האט געהאט א פאטער, וועלכער איז פּלוצלינג אויפגעהויבען געוואָרען פון מיסט דורך א בלינדען צופאַל, וועלכען'ס מוטער האט שוין בעטריעבען ליעבעס, נאָט ווייס מיט וועמען — רופסטו דעם אויך אריסטאָקראַט? ניין, סטעפּאַן, אין דיעזער בעציהונג קען איך מיט דיר ניט איינשטימען!"

„אין גענענטהייל," האט סטעפּאַן געענטפערט שמייכלענדיג גוטמיטהיג. „איך שטים יאָ מיט דיר איין, אונד טאַקי דערפאַר רוף איך דיך אליין אריסטאָקראַט, ניט וורא̇נסקי'ן. אָבער, וויא דיא זאַך איז, וואָלט איך געראטהען דוא זאָלסט ניט זיין קיין איגנעל, אונד, ווען איך זאָל זיין אין דיין שטעלע, וואָלט איך אריין געפאָהרען נאך מאָסקווא — "

„וואָרט, סטעפּאַן, געה ניט ווייטער: איך צווייפעל אויב דוא ווייסט וויא ווייט איך בין שוין געגאַנגען. דיא געשיכטע איז גאַנץ איינפאַך: איך האָב מיך

אנגעבאטען צו קיטטי׳ן אונד זיא האט מיר ענטזאגט אויף אזא ארט, אז איך וועל אין מיין גאנצעם לעבען ניט פערגעסען דיא ערניעדריגונג...״

„אך! וויא נאריש זיא האט געהאנדעלט!״

„לאמיר שוין יעטצט שווייגען דאריבער. דוא ווייסט מיר ענטשולדיגען ווארום איך האב עס דיר פריהער ניט דערצעהלט. יעטצט ווייסטו שוין אלעס.״ אונד נעהמענדיג דאס ליכט פון טיש האט ער געזאגט: „איך מיין, סטיווא, אז יעטצט וואלסטו מיך אליין ניט געראטהען איך זאל נאך אמאל צו איהר געהען. איך בעט דיך ווייטער, אז דיעזע געשיכטע זאל אונזער פריינדשאפט פיר דער צוקונפט ניט שטערען.״

„געוויס ניט, קינד וואס דוא ביסט. וואס האט איינעם מיט דעם אנדערן צו טהון? איבריגענס פרייט עס מיך וואס דוא האסט מיר אלעס ערקלערט. גוטע נאכט, קאנסטאנטין, גוטע נאכט!״

קאפיטעל 7.

אבוואהל ווראנסקי איז געוועזן פערטיעפט מיט ליבע אונד לעבען אין זיין ליעבע, האט ער דאך, זיין אויסווערטיגע אויפפיהרונג, ניט געוועקסעלט. ער האט גוט אכטונג געגעבען, אז אין דער מיליטערישער אונד ציוויל וועלט, זאל ער ערשיינען רערזעלבער וויא פריהער. עס איז אויך איבריג צו דערצעהלען, אז ער איז ניט געוועזן איינער פון דיא מענער, וואס זאל זיך בעריהמען איבער זיינע ליעבעס־פערהעלטניסע. עס האט ניט אויסגעמאכט וויפיעל וויין ער האט געטרונקען, אדער אין סאי וואס פאר א געזעלשאפט ער איז געוועזן, זיינען זיינע ליפען געבליעבען געשלאסען אין דעם וואס אנבעלאנגט אננא׳ן יעדער האט איהם אונטערדעסען מקנא געוועזן דערמיט וואס אזא הויכע דאמע וויא מאדאם קארעניגא, איז געוועזן זיין פריינדין, אונד ער אליין האט ניט אויפגעהערט צו דענקען איבער אננא׳ן בייא טאג אונד בייא נאכט. דעננאך האט ער זיך מעהרערע מאל געשפירט זעהר אונגליקליך ווידענדיג. אז ער מוז בעהאלטען דיעזעס גליק, פון אננא׳ס ליעבע, פאר דער וועלט.

וואס עס בעלאנגט דיא יונגע פרויען פון דער הויבער געזעלשאפט, וועלכע זיינען אימער געוועזן אייפערזיכטיג איבער אננא׳ס גרויסע שעהנהייט אונד איינפלוס, האבען פון זיך פערשטאנען, אז דיא בעציהונגען צווישען איהר אונד ווראנסקי׳ן, זיינען ניט אזוי גאנץ איינפאך וויא מען דענקט. זייא האבען זיך דערפאר געפרייט מיט איהר ניעדערפאל. וויל זייא האבען פריהער אימער געהערט איבער איהר זאגען: „זיא איז שעהן, רייך, געבילדעט, בעליעבט אונד אויך א מאדעל פון אנשטאנד.״ איהרע

עלטערע בעקאנטע ווערדער, האבען נעבליקט מיט שרעק אין דער צוקונפט, ווען א פירכטערליכער סקאנדאל וועט מוזען אויסברעכען.

אנפאנגס האט ווראנסקי׳ס מוטער הנאה נעהאט פון איהר זוהן׳ס צופעליגער ליעבע; נאך איהר אנזיכט, האט אזא ליעבע מיט א הויכער דאמע, נאך נעקענט פערגרעסערן דיא אכטונג פון איהר זוהן. זיא האט זיך אויך געפרייט דערמיט וואס זיא האט ערפאהרען, אז אננא, דיא פרומע אונד שטיללע טויב, איז נאך אלעמען ניט בעסער געווען וויא זיא אליין אין איהר יוגענד. אבער מיט דער צייט האט זיא ערפאהרען, אז איהר זוהן, אום צו פערבלייבען נעבען מאדאם קארענינא, האט ער זיך ענטזאגט פון א גרויסען מיליטערישען פאסטען. דאס האט איהר שטארק פערדראסען.

ווראנסקי, אויסער זיין ליעבע צום מיליטערישען לעבען, איז ער אויך געווען א גרויסער ליעבהאבער פון פערד אונד אליין א טיכטיגער רייטער. בייא א בעריהמטער רייט־וועטע, איז ער איינגעשריעבען געווארען אלס איינער פון דיא הויפט־בעטהייליגטע.

אין דעם מארגען, ווען דיא רייט־וועטע האט בעדארפט שטאטפינדען, האט ער זיך דערמאהנט, אז אננא האט איהם פערשפראכען, דאס נאך דער רייט־ווערטע, וועט זיא איהם ערלויבען צו פערבלייבען א שטונדע אליין אין איהר געזעלשאפט. ער האט זיא שוין 3 טעג ניט געזעהען, אונד ערפאהרענדיג, אז איהר מאן האט צוריק געקעהרט נאך סט. פעטערסבורג פון אויסלאנד, האט ער מורא געהאט, אז זיין אנ־וועזענהייט וועט זיא שטערען צו ערפילען איהר פערשפרעכען. זיין אונגעדולד איז געווארען זעהר גרויס, אונד ער האט בעשלאסען, דאס עס מעג זיין וואס עס וויל זיך, וועט ער זיא בעזוכען אום צו הערען אויב זיא וועט קענען האלטען איהר פער־שפרעכען.

„איך וועל בלויז זאגען,“ האט ער זיך געטראכט, „אז בעטסי האט מיך גע־שיקט איך זאל איהר אנזאגען, וואו זייא זאלען זיך בעגעגענען בייא דער רייט־ווערטע.“

אננא איז געווען אין איהר מאן׳ס לאנד־הויז, עטליכע מיילען ווייט פון דער שטאדט, אונד ווראנסקי איז אהין אוועק מיט א דראשקע. ער איז ארונטער גע־גאנגען מיט א שטרעקע ווייטער פון איהר הויז, דאס ער זאל קיין אויפמערקזאמקייט צו ציהען, אונד איז אריין אין הויף צו פוס.

„איז שוין דיין הערר נעקומען?“ האט ער נעפרענט דעם נערטנער.

גאָר ניט. אָבער איך דענק, אז מאדאם איז צו הויז. ווען איהר וועט אָנ־קלינגען, וועט מען עפענען.״

„ניין, ניין, איך וועל בעסער אריין געהען דורך׳ן גארטען.״

ווייענדיג, אז אננא איז אליין, האט ער זיא געוואָלט איבערראשען, ווייל זיא האט געווייס גערעכענט, אז ער איז שוין אויף דעם פלאטץ פון דער רייט־וועטע. ער האט אונטער געהויבען זיין שווערט זיא זאָל ניט קלינגען אונד איז לאַנגזאם אריין אין קאָרידאָר.

אננא איז געזעסען אויף דעם ניעדריגען באַלקאָן אונד ערווארטעט איהר יונגען זוהן סערגעי, ער זאָל צוריק קומען פון דעם מאָרגען־שפּאציר. זיא האט ניט געהערט ווען וראָנסקי איז געקומען. דיא שעהנהייט פון איהר געזיכט אונד פיגור, האט ווראָנסקי׳ן שוין צום אונצעהליגסטען מאל איבערראשט. זיא איז געווען שטארק פערטראכט, אונד ווראָנסקי, מיינענדיג, אז זיא איז געערגערט, האט ער זאַנפט געפרעגט:

„וואס איז אננא, פיהלסטו ניט גוט?״

„ניין, איך פיהל גוט,״ האט זיא געענטפערט זיך אומקוקענדיג, אונד נעה־מענדיג זיין האנד אין איהרע, האט זיא געזאגט: „איך האב דיך ניט ער־ווארטעט.״

„דיינע הענד, וויא קאלט זייא זיינען!״

„דוא האסט מיך אביסעל דערשראָקען.״

„ענטשולדיג מיר, איך האב ניט געקענט ווארטען אזוי לאַנג דיך ניט צו זעהען.״

„איך האב דיר ניט וואס צו ענטשולדיגען; דיין ערשיינען מאכט מיך גליקליך.״

„אָבער דוא זעהסט אויס טרויעריג,״ האט ער געזאגט נאך אימער האלטענדיג איהר האנד.

זיא האט ניט געענטפערט, אונד ער האט פערשטאנען, אז עס איז גלייבער ניט צו דרעננען. דאן האבען זייא אָנגעפאנגען צו רעדען איבער דער רייט־וועטע, אונד ער האט איהר דערצעהלט אלעס וויא אזוי ער האָפט צו געווינען.

„זאָל איך איהם דערצעהלען אָדער ניט?״ האט זיא זיך געטראכט איהם אָנ־קוקענדיג מיט א ליעבליבען בליק. „ער זעהט אויס אזוי גליקליך אונד פולל מיט זאָרגענלאָזעס לעבען. דאן פיעללייכט וועט ער גאר ניט פערשטעהן דיא וויכטינקייט פון דעם וואס עס האט פאסירט?״

„אַך, אננאַ, מיין זיסע געליעבטע!“ האט ער געזאָגט. „דערצעהל מיר, איך בעט דיך, וואס דענקסטו יעטצט?“

אין איהרע אויגען האט זיך יעטצט בעוויעזען א בליק פון ליידען.

„אום גאָטעס ווילען, אננאַ, עס האט עפּעס פּאַסירט; איך בעט דיך, דער־צעהל מיר. גיבט עס דען א זאַך אין דער וועלט וואס דו דאַרפסט האַלטען פער־באָרגען פאר מיר?“

„ווען ער וועט ניט פערשטעהען דיא וויכטיגקייט פון דעם וואס עס האט פּאַ־סירט.“ האט זיא ווייטער געטראַכט אין זיך, „דאַן וועל איך איהם דאס ניעמאַלס קענען פערצייהען. אָדער, פיעללייכט וואָלט עס גאר בעסער געווען איך זאָל איהם ניט דערצעהלען?“

„וואס איז געשעהען, אננאַ?“ האט ער ווידער געפרעגט אונגעדולדיג.

„מוז איך דיר דערצעהלען?“

„יאָ, — יאָ.“

„איך בין שוואַנגער,“ האט זיא געמורמעלט שטיל.

דאס בלומען בלעטעל אין איהר האַנד, האט שטאַרק געציטערט, נאָר איהרע אויגען האבען אויפגעפּאַסט זיינע, גלייך וויא זייא האבען געוואָלט דאָרט לעזען זיינע געדאַנקען.

ער איז זעהר בלאַס געוואָרען אונד עס האט אויסגעזעהען, גלייך וויא ער וויל רעדען, נאָר ער האט ניט געקענט. ער האט אַנגעבויגען זיין קאָפּ אונד געלאָזען אננאַ׳ס האַנד ארויס פאַלען פון זיינער.

„יאָ, ער פערשטעהט דיא בעדייטונג דערפון,“ האט זיא זיך געטראַכט אונד דאַן אַנגענומען זיין האַנד. אָבער זיא האט געהאַט א גרויסען טעות דענקענדיג, אז ער האט געפיהלט דאסזעלבע וואס זיא האט געפיהלט. ווען ער האט געהערט דיעזע נאַכריכט, האט איהם א טויט שרעק ערגריפען אונד ער האט פערשטאַנען, א דיא קריזיס איז נאָהענט. ווייטער וועט עס שוין ניט מעגליך זיין אָבצונאַרען דעם מאַן, אונד מען מוז זעהן ארויס קריכען פון אזא שרעקליכען צושטאַנד דורך אירגענד א צופאַלל וואס דיא צייט וועט ברענגען. ענדליך אָבער, האט ער אויך גע־שפּראָכען.

„הער אויס, אננאַ,“ האט ער געזאָגט געריהרט. „ניט דו אונד ניט איך האבען געקוקט אויף אונזער ליעבע, אלס א זאַך וואס ערשיינט אונד געהט פאַר־איבער. יעטצט איז דיא צוקונפט בעשטימט. מיר מוזען מאַכען איין ענדע פון דעם שווינדעל אונד בעטרוג אין וועלבען מיר האבען געלעבט.“

„מאכען איין ענדע? וויא אזוי?"

„דוא מוזט פערלאָזען דיין מאַן'ס הויז, אונד מיר זאָלען זיך ביידע פער־איינינען."

„זיינען מיר דען נאך ניט פעראייניגט?" האט זיא געפרעגט גאַנץ שטיל.

„ניין — ניט פאָלשטענדיג."

„אָבער וואס קענען מיר טהון, אלעקסים?" דערמאָהנענדיג דאס לעטצטע וואָרט „אלעקסים," האט זיא געדענקט, אַז איהר מאַן טראגט אויך דעמזעלבען נאמען, אונד זיא האט פלוצלינג געפרעגט: „בין איך דען ניט זיין פרוי?"

„איך פערשטעה דאס, אננא. אָבער, אום גאָטעס ווילען, וויא איז עס מעגליך וויטער צו פיהרען אזא לעבען! מיינסטו, אַז איך פערשטעה ניט דיין מאַרטער? דיין מאַן, דיין זוהן, דיא וועלט — אלעס!"

„ניט מיין מאַן," האט זיא געענטפערט מיט א ביטערן שמייכעל. „איך קען איהם שוין מעהר ניט אונד איך דענק אויך ניט פון איהם. איך זעה פערגעסען זאָ־גאַר, אויב ער עקזיסטירט גאר אויף דער וועלט."

„דאס קען ניט זיין, איך וויים, דוא ערגערסט דיך איבער איהם."

„אָבער ער וויים גאר ניט," האט זיא שנעל געענטפערט. נאַר איהר געזיכט אונד זאָגאַר איהר האַלז, זיינען פלוצלינג שטאַרק רויט געוואָרען אינד דיא טרערען זיינען געקומען אין איהרע אויגען. „איך בעט דיך, לאָמיר גאר ניט רעדען איבער איהם!"

ווראָנסקי האט מעהרערע מאל געדענקט וואס דער תכלית קען זיין אונד ער האט עס אימער אָבגעלאָזען דיא צייט זאָל אלעס אויפלעזען. יעטצט איז אָבער געוועזן אַנדערש.

„וואס ער וויים יא אָדער ניט, קימערט מיך זעהר וועניג," האט ווראָנסקי געזאגט ענטשלאָסען. „אָבער מיר קענען ניט, ד ו א איבערהויפט, קענסט ניט פערבלייבען אין אזא צושטאנד; יעטצט — מעהר וויא אימער."

„אָבער וואס קען מען טהון לויט נאך דיין מיינונג?"

„דערצעהל איהם אלעס אונד פערלאָז איהם."

„לאָמיר אָננעהמען, אַז אזוי וועט עס זיין," האט אננא געזאגט וויא צעהלענדיג דיא ווערטער. „וואס קען אָבער ווערען דערפון? איך וועל דיר זאגען:" אונד איהרע אויגען, ביז יעטצט אזוי צערטליך, האבען אויסגעדריקט מיט איינמאל שרעק אונד שוידער — „ער וועט אויסשרייען: „אך! דוא ליעבסט איין אַנדערן אונד דוא ביסט שולדיג אין פערברעכערישע ליעבע? איך האב דיך געוואָרענט, אָבער דוא

האסט ניט געוואָלט הערען, יעטצט וועל איך ברענגען שאַנדע אויף דיר אונד אויף — "

אננא האט געוואָלט ווייטער איבערגעבען וואס איהר מאַן וואָלט געזאגט, נאָר זיך ערזינערענדיג אן איהר קינד, האט זיא זיך אונטערבראָכען.

„מיט איינעם וואָרט," האט זיא פאָרטגעזעטצט, „ער וועט מיך ניט וועלען בעפרייען געזעטצליך, אונד ער וועט נאר פיעללייכט אָנווענדען אלעס מעגליכע צו פערמיידען א סקאנדאל. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מאַשין, ער מוז טהון וויא עס איז פאָרגעשריעבען, וויא אנדערע פערלאַנגען, אונד דערצו, מיין גאָט, איז ער א געפעהרליכע מאַשין ווען ער וויל עס נאָר ווערען."

„אָבער, אַננא, איך מיין, אז עס וואָלט יעדענפאלס בעסער געווען פריהער אלעס צו דערצעהלען אונד דאן אָבווארטען אויף שפּעטער, אום צו זעהען וואס עס איז ווייטער צו טהון."

„דאס איינציגע מיטעל איז, צו ענטלויפען."

„אונד ווארום ניט ? עס איז יעדענפאלס פיעל בעסער וויא אזוי צו לעבען. ניין, אננא, יעטצט איז קיין פראגע פון מיר, זאָנדערן פון דיר, וואס דוא ליידעסט אזוי פיעל."

„ענטלויפען ? מיין גאָט ! אונד דאן בלויז ווערען עפענטליך דיין געליעבטע !" האט זיא אויסגעשריען ערביטערט.

„אננא !" האט ער אויסגערופען בעגרייפענדיג איהר מיינונג.

„יא, דיין געליעבטע, אונד פערלירען — אלסדינג !" זיא האט געוואָלט דאן זאגען „זאָגאר מיין קינד וועל איך פערלירען, מיין זוהן !" נאָר זיא האט איהם ניט געוואָלט דערמאָהנען.

ווראָנסקי האט ניט געקענט פערשטעהען וואס אננא האט געשפּירט אלס מוטער צו איהר זוהן, ווען זיא זאָל איהם מוזען פערלאָזען.

„איך בעט דיך," האט זיא ווייטער געזאָגט מיט א צערטליכער אונד ערנסטער שטימע. „לאָמיר ניט רעדען דאריבער."

„אָבער, אננא — "

„ניין, ניין, איך פערשטעה אלעס, אָבער דאָך קען עס זיך ניט אזוי לייכט ועקסלען וויא דוא דענקסט. האב פערטרויען אין מיר אונד רעד מעהר ניט דערפון. פערשפּרעכסטו עס מיר ?"

„איך פערשפּרעך דיר אלעס ; אָבער וויא קענסטו פון מיר ערווארטען איך

זאָל בלייבען רוהיג, שבדעם וואס דוא האסט מיר דערצעהלט? וויא קען איך שוויינען ווען דוא ביסט אזוי פערצווייפעלט?"

„איך? יא, דאס איז וואהר, אָבער, אלעקסים, גלויב מיר, דוא קענסט אויך נים מיין הארץ; איך קען דיר גאר אזוי פיעל ניט זאגען... פאָלג מיך, לאָמיר מעהר נים רעדען דאריבער. דיך, דיין עדעלע זעעלע, קען איך גאנץ גוט, אז דוא האסט צו לעבען אין שווינדעל אונד בעטרוג. אָבער פאָרלויפיג קען עס אנדערש נים זיין. עס וועט פאָראיבער. איך וויים אויך, אז דוא האסט פאר מיר אלעס גע־אָפפערט."

„אָט דאס איז דאס אונגליק! איך קען נים אונד וועל מיר קיינמאל נים פערצייהען דערפאר וואס איך האב דיך אזוי אונגליקליך געמאכט!"

„איך אונגליקליך?" האט זיא געזאגט אויפשטעהענדיג אונד איהם בע־טראכט מיט אויגען פול ליעבע. „איך בין גראדע וויא דער בעטלער וואס איז געוועזן פערהונגערט צו טויט, ווען מען האט איהם געגעבען ער זאָל זיך אָנעסען, האט ער דאן פערגעסען אן זיינע שמאטעס אונד עלענד. אונגליקליך? ניין, ניין, אלעקסים, צו מיין גליק איז קיין גרענעץ ניטאָ! איך ליעב, פון מיין גאנצען הערצען, זעעלע, לעבען אונד..." סערגעי'ס שטימע האט זיך דערהערט. אננא האט אָנגענומען ווראנסקי'ס קאָפּ, אָבגעפרעסט א קוש אויף זיין שטערען אונד איהם צערטליך אָב־שטויסענדיג, איז זיא ענטקעגען געגאנגען איהר זוהן.

קאפּיטעל 8.

איין אונגעהייערעס גרויסעס פובליקום, פון אלע קלאסען מענשען, האבען זיך פערזאמעלט צו דער רייט־וועטע.

„פרו־פרו" איז געווען דער נאמען פון ווראנסקי'ס שקאפּע. אויף וועלכער ער האט בעדארפט רייטען. „גלאדיאטאָר" האט געהייסען דאס פערד אויף וועלכען דער אָפיציער מאהאָלין איז געזעסען אונד דיא ענגלישע שקאפּע „דיאנא," איז געפיהרט געוואָרען פון פרינץ קוזלאָוו.

ווען דיא רייטער האבען אָנגעפאנגען זייער וועטע, האט פון דעם קייזער ביז צום געוועהנליכסטען מענשען, ניט ארונטער גענומען זייערע אויגען פון דיא טהייערע פערד מיט דיעזע וואס זיינען אויף זייא געזעסען.

ווראנסקי האט אויסגעזעהען דער בעסטער רייטער פון זייא אלע. אָבוואָהל „גלאדיאטאָר" איז געווען אביסעל פאר איהם. אָבער יעדער האט בעגריפען, אז ווראנסקי וועט וויסען, צו דער ריכטיגער צייט, וויא צו מאכען דעם שפּרונג אום

צו געווינען „פרר־פרו“ איז נעגאנגען אונטער איהם, וויא א האז אויף א בארג אזוי לייכט אונד זיכער. עס זיינען געוועזן אריעבער צו שפרינגען א קליינעם פארקען אונד צוויא גריבער. „פרו־פרו“ האט געמאכט דיא שפרונגען אויסגעצייכענט, אונד פון איבעראל האט מען געהערט דיא מונטערע געשרייען: „בראוואָ ווראָנסקי!“ אָבער פלוצלינג, וואס איז דאס? „פרו־פרו“ האט אָנגעפאנגען צו זינקען אונטער איהם, אונד דאן — א קראך! דער רייטער מיט זיין פערד זיינען געפאלען. א דאָקטאָר איז באלד צוגעלאָפען, אונד, צו ווראָנסקי׳ס ערגערניס, איז ער אליין גאר ניט געוועזן בעשעדיגט, בלויז זיין פערד. ארמער „פרו־פרו,“ עס איז געוועזן דער לעטצטער שרעקליכער שפרונג, וועלכע האט געבראָכען איהר רוקען.

„זיא מוז ערשאָסען ווערען,“ איז געוועזן דער אורטהייל פון דעם טהיער־ארצט. אָהנע צו רעדען א וואָרט, האט זיך ווראָנסקי אָבגעווענדעט אין פערצווייפלונג. פערלוירען דיא וועטע! אונד ער? ער, אויף וועלכען יעדער האט געזאגט, אז ער איז דער בעסטער רייטער, אונד אונטער איהם זאָל א פערד פאסירען אזא אונגליק? אזוי פיעלע מענשען זיינען דערבייא געוועזן, דער קייזער זעלבסט, אונד דאן, זיא! ויא האט איהם געזעהן אזוי מיאוס דורכפאלען; דאס האט איהם געערגערט מעהר וויא אלעס.

קאפיטעל 9.

דיא פערהעלטניסע צווישען קארענינא אונד זיין פרוי, פאר דער וועלט, זיינען געבליעבען דיזעלבע וויא פריהער. נאך מעהר, ער האט איהר יעטצט גרעסערע אויפמערקזאמקייטען געשענקט. צום אנפאנג פריהלינג, וויא זיין טבע איז געוועזן, האט ער געמאכט א רייזע נאך אויסלאנד, צוריק לאָזענדיג אננא׳ן אין זיין זומער וואָהנונג.

זייט יענעם אבענד, נאך דעם בעזוך בייא פרינצעסין בעטסי, האט ער מיט זיין פרוי, אין פריוואט, מעהר גאר ניט געשפראָכען. וואס עס אנבעלאנגט זיינע געפיהלע צו אננא׳ן אונד זאָגאר צו סערגעי׳ן, האט ער בעשלאָסען זייא צו בעגראבען טיעף אין זיין הערץ אונד פאר קיינעם ניט ארויס ווייזען.

צוריק קומענדיג נאך סט. פעטערסבורג, האט ער, לפנים, בעזוכט זיין פרוי א פאאר מאל אין זייער זומער־וואָהנונג. ער פלעגט דאן שנעל צוריק קעהרען אין שטאָדט צו זיינע אמטליכע פליכטען. אין דעם טאָג פון דער רייט־וועטע, האט ווערעד דיא עמיקעטע געדארפט ער זאָל דאָרט זיין. ער האט אלזאָ בעשלאָסען

פריהער צו געהען נאך פעטערהאף, אונד פון דארט, זאל ער נעהמען זיין פרוי אונד געהן צו דער רייט־וועטע. אהן איהר האט עס ניט געפאסט ער זאל דארט זיין.

אננא איז געשטאנען פאר'ן שפיגעל אין איהר צימער, ווען זיא האט געהערט א דראשקע צו פאהרען.

זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז דאס איז פרינצעסין בעטסי, נאר זיך אומקוקענדיג צום בעזוכער, האט זיא דערקענט איהר מאן.

וואס דאמאלס איז געווען מיט אננא'ן, האט זיא נאכהער, אין איהר גאנצעס לעבען, ניט געקענט בעגרייפען. ערבליקענדיג קארענינא'ן, האט זיא זיך אומגע־ווענדעט, געשמייכעלט אונד איהם געבענדיג איהר האנד, האט זיא געזאגט:

„דאס איז ווירקליך זעהר שעהן פון דיר וואס דוא ביסט געקומען. איך האף אז דוא וועסט שוין ניט ענטלויפען אונד דא פערבלייבען דיא גאנצע נאכט — "

אננא וואלט דאמאלס אוועק געגעבען א העלפט פון איהר לעבען, אום צוריק צו ציהען איהרע לעטצטע ווערטער, וועלכע זיינען געווען בייא איהר דיא העסליכסטע אונד אונפערשעהמטעסטע וואס זיא האט נאך אמאל אויסגעשפראכען. דאן, ענדערענדיג איהרע געפיהלע, האט זיא בעמערקט:

„דוא געהסט געוויס צו דער רייט־וועטע, אבער עס טהוט מיר זעהר לייד, איך האב פערשפראכען פרינצעסין בעטסי מיט איהר צו געהען."

קארענינא האט ביטער געשמייכעלט הערענדיג דערמאהנען בעטסי'ס נאמען.

„אך!" האט ער געזאגט שפאטיש, „איך האב נאר פערגעסען, אז מען דארף אייך ביידע ניט צו טהיילען. אבער, אזוי וויא דער דאקטאר האט מיר געהייסען האבען מעהר בעוועגונג, וועל איך אלוא אביסעל צו שפאצירען צו פוס ביז צום רייט־וועטע פלאטץ."

„אונד וויא געהט עס דיר אין דיין געזונדהייט?"

„ניט זעהר אמבעסטען," האט ער געענטפערט. „דער דאקטאר האט היינט פריה מיך בעטראכט איבער א שטונדע. מיין געזונדהייט וויא דוא בעגרייפסט, איז זעהר קאסטבאר."

אננא האט אונטערדעסען אנגעקלונגען דיא דיענסט זאל אריין ברענגען טהעע.

„וואס האט ער געזאגט?" האט זיא ווייטער געפרעגט. ער האט איהר דער־צעהלט, אז דער דאקטאר האט ערקלערט, אז ער איז זעהר קראנק אונד בעדארף רוה. זיא האט מיט איהם מיטלייד געהאט אונד איהם געראטהען ער זאל זיך

אויסרוהען. קארענינא וויעדער, בעמערקענדיג אזא גרויסע פריינדליכקייט אין זיין פרוי, האט ער וויעדער אמאל אָנגעפאנגען צו האָפען אונד אויך ווערען צערטליכער. אננא האט זיך דערפאר דערשראָקען, אונד ארוים ציהענדיג איהר זייגער, האט זיא פלוצלינג געזאגט :

„אַך, עס איז שוין זעהר שפעט ; עס וואונדערט מיך וואס בעטסי איז נאך ניטאָ."

„יא," האט קארענינא אָנגעפאנגען. „איך האב גאר פערגעסען ; איך האב דיר געבראכט עפעס געלד. עס איז קיין צווייפעל, אז דוא בענעטהיגסט עטוואס געלד, ווייל מען קען דאך ניט פיהרען קיין הויז אויף דיא מעלאָדיען פון דער נאכטיגאַל."

„ניין — יא, — " האט אננא געענטפערט בעמערקענדיג זיין מיינונג. „אָט איז בעטסי !"

פאר'ן הויז איז געבליעבען שטעהן דיא דראָשקע וואו דיא פרינצעסין איז גע־זעסען אונד געווארט אננא זאָל ארונטער קומען.

„איך מוז געהען, אלעקסים," האט זיא געזאגט איילענדיג. „אדיע !" דאן האט זיא איהם געגעבען איהר האנד. „עס פרייט מיך וואס דוא ביסט גע־קומען."

קארענינא האט זיך צוגעבויגען אונד געקושט איהר האנד.

ערשט ווען אננא איז געווען אין דרויסען, האט זיא בעגריפען וויא אבשייליך אונד געמיין איהר האנדלונג איז געווען. קארענינא'ס געגענווארט אונד פערזאָן, האט זיא אָנגעפילט מיט שוידערן. עס איז קיין צווייפעל, אז אין א מאָמענט, האט אננא געוואָלט שפיעלען דיא שמוציגסטע ראָלע, עס זאָל נאכהער קענען הייסען, אז איהר קינד איז קארענינא'ס. אָבער זיא האט חרטה געהאט — שטארק חרטה געהאט.

קאפיטעל 10.

ווען קארענונא איז ערשיענען בייא דער רייט־וועטע, איז שוין אננא געזעסען נעבען בעטסי'ן אויף דיא ספעציעלע זיטצע פיר דיא אָפיציערען אונד זייערע פריינדע. זיא האט ערבליקט איהר מאן פון וויטען אונד אונווילענדיג, האט זיא איהם נאכ־געפאָלגט מיט איהרע אויגען. ער איז דאן צוגעקומען נעהנטער, אונד מיט זיין געוועהנליכער נאַטור, האט ער יעדען גאַנץ מונטער בעגריסט.

„ער דענקט פון קיין זאך,“ האט זיך אננא געטראכט. „אויסער איבער זיי איינענער עהרע אונד פאליטישען ערפאלג. זיין גאנצע מאראל אונד רעליגיאן, איז נאר א מיטעל אום צו עררייכען זיין צוועק.“

קארענינא האט געזוכט, וויא עס שיינט, זיין פרוי, אבער אננא האט זיך ניט געוואלט ענטדעקען צו איהם.

„אלעקסים אלעקסאנדראוויטש!“ האט בעטסי אויסגעשריען. „איך וויים וועמען איהר זוכט — אט איז זיא דא!“

זיין געוועהנליכער קאלטער שמייכעלע האט זיך בעוויזען אויף זיינע ליפען.

„אלעס איז אזוי גלענצענד אונד הערליך דא,“ האט ער געזאגט צוקומענדיג, „אז עס פערבלענדעט דיא אויגען.“

ער האט ליעבליך געשמייכעלט צו זיין פרוי, דאן בעגריסט בעטסי'ן אונד אנדערע, אונד א גרויסער גענעראל איז צוגעקומען, וועלכער האט אנגעפאנגען מיט איהם צו רעדען איבער גוטע פערד. זיין טרוקענע אונד געמאסטענע שטימע, האט וויא געשטאכען אננא'ן אין דיא אויערן.

ווען דיא וועטע פון לויפען האט אנגעפאנגען, האט אננא פערגעסען אן אלעמען ארום זיך, אונד זיך אויסבייגענדיג, האט זיא געקוקט נאר צו ווראנסקי'ן.

„איך בין א געפאלענע אונד ניעדריגע פרוי,“ האט זיא זיך געטראכט, „אבער איך האב פיינד בעטרוג. עס קימערט מיך ניט וואס מען וועט זאגען, קארענינא'ן האב איך פיינד אונד ווראנסקי'ן האב איך ליעב, דערפאר שענק איך דעם לעטצטען מיין גאנצע אויפמערקזאמקייט. געוויס! ער זעהט אונד וויים אלעס, אונד דאך עה וויא גלייכגילטיג ער איז, אבי זיין „עהרע“ זאל ניט בעריהרט ווערען. ווען ער זאל מיך הרג'ענען אדער ווראנסקי'ן, וואלט נאך געוועזען יעמאנד אום איהם צו רעספעקטירען, וועיל מען וואלט גערעכענט, אז ער איז א מענש מיט געפיהל. אבער דאס וועט ער ניט טהון; ער וויל נאר שפיעלען דיא ראלע אונד נארען יעדען איינעם.“

אבער נאך אלעמען, האט אננא ניט אין גאנצען פערשטאנען איהר מאן. ער איז ניט געווען אין גאנצען אהן געפיהל וויא זיא האט גערעכענט; עס האט איהם שרעקליך געערגערט זיין פרוי'ס גאנצע אויפפיהרונג. אבער, אום צו פערמיידען סקאנדאל אונד דערשטיקען זיין צארן, האט ער געזוכט צו פערטרייבען זיין צייט אין א גלייכגילטיגעס געשפרעך מיט אנדערע.

„פרינצעסין, לאָמיר זיך ווענדען!“ האט אויסגעשריען א שטימע צו בעטסי׳ן. עס איז געווען סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש, דאָללי׳ס מאַן. „אויף וועמען ווענדען איהר?“

„אננא אונד איך ווענדען אויף קוזלאָוו׳ן,“ האט זיא געענטפערט.

„דאַן ווענד איך אויף ווראָנסקי׳ן אויף א פּאאר האנדשוה.“

„אָבגעמאַכט — דיא ווענדע געהט!“

ווען יעדער איינער איז געווען פערטיעפט אין דעם יאַגען פון דיא רייטער, האט זיך אלעקסיס קארעניגא אָבגעווענדעט אונד ער האט שטודירט זיין ווייב׳ס געזיכט. ער האט גאַנץ גוט געזעהען, אַז יעדע פון איהרע נערווען זיינען געווען געשפּאַנט נאכפאָלגענדיג מיט איהרע אויגען וורא‏ָנסקי׳ן. צור צייט וואס וורא‏ָנסקי איז געפאַלען מיט זיין פערד, האט אננא ארויס געלאָזען א פערצווייפעלטען געשרייא. דאַן, אין א שרעקליבער אויפרעגונג, האט זיא זיך אויפגעהויבען אום אוועק צו געהען. קארעניגא האט דאס בעמערקט, אונד, צוקומענדיג, האט ער איהר אַנגעבאָטען זיין ארעם.

„לאָמיר געהען, ווען דוא ווילסט,“ האט ער געזאגט מיט א ציטערענדע שטימע, וועלכע אננא האט דאמאלס ניט בעמערקט. אָבער זיא האט זיך שנעל אָבגעווענדעט פון איהם, גלייך וויא זיא האט איהם גאר ניט געזעהען אונד זיך צו געהערט וואס איין אָפיציער האט דערצעהלט בעטסי׳ן איבער וורא‏ָנסקי׳ס פאלל.

זיך ניט בעקימערענדיג מעהר אום איהר מאַן, האט אננא גענומען א שפּאַקטיוו אונד געקוקט צום פּלאַטץ וואו וורא‏ָנסקי איז געפאַלען; עס זיינען אָבער געשטאַנען צו פיעלע מענשען ארום איהם אונד זיא האט גאר ניט געקענט זעהען. דאַן איז צוגעריטען שנעל א רייטער אום אָבצוגעבען דעם קייזער א בעריכט. פּלוצלינג האט זיא דערזעהען איהר ברודער.

„סטיוואַ! סטיוואַ!“ האט זיא געשריען, אָבער ער האט איהר שטימע ניט געהערט.

„איך גיב דיר מיין ארעם ווען דוא ווילסט געהען,“ האט קארעניגא נאך אמאל געזאגט צו זיין פרוי בעריהרענדיג איהר האנד.

אננא האט זיך מיט אבשייא פון איהם צוריק געצויגען, אונד אָהנע צו קוקען אין זיין זייט, האט זיא געענטפערט:

„ניין, ניין! לאָז מיך צורוה — איך בלייב דאָ!“

איין אנדערער רייטער, איין אָפיציער, איז צוגעקומען וואו בעטסי איז געשטאַנען אונד בעריכטעט, אַז וורא‏ָנסקי איז ניט בעשעדיגט געוואָרען.

„צום דריטען מאָל גיב איך דיר מיין ארעם,“ האט קארענינא געמורמעלט אין אננא׳ס אויער. בעטסי איז גראדע צוגעקומען אונד געהערט דיא לעטצטע ווערטער.

„ניין, ניין, אלעקסיס,“ האט זיא צו איהם געזאגט; „איך האב אהער גע־בראכט אננא׳ן אונד איך וועל זיא אויך אָבפיהרען אהיים.“

„ענטשולדיגט מיר, פרינצעסין,“ האט ער געענטפערט שמייכלענדיג אונד איהר געקוקט אין געזיכט מיט איין אונצופריעדענעם בליק. „איך זעה וויא אננא ליידעט אונד איך אליין ווינש איהר אהיים צו נעהמען.“

אננא, זיך דערמאָהנענדיג אביסעל וואו זיא איז אין דער וועלט אונד שפירענדיג איין אונהיימליכע שרעק, האט זיא געגעבען איהר מאַן דעם ארעם.

„איך וועל דיך שוין לאָזען וויסען,“ האט איהר בעטסי איינגעראמט אין אויער.

ווערענד קארענינא אונד אננא זיינען געגאנגען, האט ער געשמייכעלט אונד געשפראָכען צו דיעזע וואס זיינען איהם געקומען ענטגעגען, ווערענד זיא האט זיך צוגעהערט אונד אויך געענטפערט, אָבער זיא האט אויסגעזעהען וויא אין א חלום.

„האט ער זיך וועה געטהאָן?“ האט זיא זיך זעלבסט געפרעגט, „אָדער איז עס אמת וואס דער רייטער האט געזאגט? וועט ער צו מיר קומען? זאָל איך איהם אויפזוכען הייטע אבענד?“

זיא איז שטילשווייגענד אריין אין דער דראָשקע אונד באלד זיינען זייא פער־שוואונדען געוואָרען פון דער גרויסער מענגע מענשען. טראָץ דעם וואס קארענינא האט ביז יעטצט געזעהן, האט ער נאך אימער ניט געוואגט צו בעשולדיגען זיין פרוי, זאָגאר ניט אין זיינע געדאנקען, אז זיא איז שוין אריבער דיא גרענעץ פון אָרענטליכקייט צו אונאָרענטליכקייט. ער האט נאך אימער געדענקט, אז אננא האט נאך איהרע פליכטען אלס פערהייראטעטע פרוי ניט פערגעסען. דעננאך האט ער געשפירט, אז ער מוז עפעס זאגען. אָבער וואס? וויא פאנגט מען אָן? ענדליך האט זיך איהם געעפענט דאס מויל אונד ער האט געמורמעלט:

„וויא מיר האבען דאס ליעב צו זעהען אזעלכע בארבארישע אונטערהעלטע! איך האב שוין — “

„ענטשולדיג מיר,“ האט זיא איהם אונטערבראָכען אין א גרויסע אויפרעגונג, „איך פערשטעה ניט...“

„איך מיין,“ האט ער געענטפערט, „דאס דיין בענעהמונג היינט, איז גאר ניט קיין פאסענדע.“

„מיט וואס ?“ האט זיא שנעל געפרעגט אונד איהר געזיכט האט זיך וויא אנגעצונדען.

„איך וועל דיר זאגען,“ האט ער געענטפערט אויפהויבענדיג אביסעל דאס פענסטער פון דער דראשקע.

„וואס האסטו געזעהען, וועלכעס איז ניט פאסענד ?“ האט זיא געדרונגען אונגעדולדיג.

„איך מיין דיא ערגערניסע וואס דוא האסט געוויזען, ווען איינער פון דיא רייטער איז געפאלען.“ ער האט ערווארטעט איהר ענטפער, נאר זיא האט געשוויעגען. דאן האט ער ווייטער אנגעפאנגען: „איך האב דיך שוין איינמאל געבעטען, אז דוא זאלסט אכטונג געבען וויא דוא בענעהמסט דיך פאר דער וועלט, דאמיט מען זאל ניט דארפען רעדען איבער דיר אין אלע הייזער. יא, אננא, איך וויל דוא זאלסט מיך פערשטעהן: עס איז געווען א צייט, ווען מיר האבען אנדערש פערקעהרט וויא יעטצט אלס מאן אונד פרוי, נאר יעטצט טהו איך עס ניט מעהר אונד פערלאנג עס אויך ניט. אלעס וואס איך ווינש איז, דאס דוא זאלסט דיך אויפפיהרען וויא מען בעדארף פאר מענשען, אונד איך בעט דיך, עס זאל שוין מעהר ניט פאסירען, אז איך זאל דיר דארפען מאכען פארווירפע.“

אבער אננא האט כמעט גאר ניט געהערט זיינע ווערטער, איהרע געדאנקען זיינען געווען מיט ווראנסקי׳ן, אונד זיא האט שרעקליך געליטען אונטער דעם געדאנק, פיעללייכט איז ער פערוואונדעט געווארען. זיא האט נאר צוגעווארפען איהר מאן א צווייד‏ייטיגען שמייכעל אונד האט געשוויעגען. דיעזער שמייכעל האט איהם אבער פערפיהרט.

„זיא שמייכעלט איבער מיין נארישען פערדאכט,“ האט ער זיך געטראכט. „זיא וועט מיר ווידער זאגען, וויא אמאל, אז מיין פערדאכט איז א נאררישער אונד האט קיין גרונד ניט.“

קארעניגא, אין זיין וואונש עס זאל ווידער אלעס זיין גוט אונד ריכטיג וויא אמאל, איז געווען בערייט דאמאלס אלעס צו גלויבען וואס זיין ווייב וועט איהם זאגען.

„פיעללייכט בין איך אבער אין אירטהום,“ האט ער ארויס געשטאמעלט, „דאן בעט איך דיך אום פערצייהונג !“

„ניין !“ האט זיא פלוצלינג געזאגט בליקענדיג מיט א זעלטענער ענט־

שלאַפענהייט. „דוא ביסט ניט אין אירטהום! איך בין געװעזן געערגערט אונד איך בין נאָך יעטצט אויך געערגערט...“

קאַרעניגאַ האט נעגעבען אַ לייכטען זיפץ, וויא איינער רעדט: „געערגערט אליין, איז נאָך ניט אזא אונגליק.“ אָבער אננאַ האט באלד פאָרטגעזעטצט:

„איך האב אלעס געהערט וואס דוא האסט געזאגט. איך האב געדענקט נאָר איבער איהם. דאס איז אמת. אונד, איך ליעב איהם — יא, איך בין שוין זיין געליעבטע; איך קען דיך ניט ליידען, איך האב מורא פאר דיר, אונד איך האס דיך. קענסט מיט מיר טהון וואס דוא ווילסט —“ אננאַ איז צוריק געזונקען אין איהר זיטץ, בעדעקט מיט דיא הענד איהר געזיכט אונד אויסגעבראָכען אין אַ העפטיגעס געוויין. אלעקסיס קאַרעניגאַ האט זיך ניט געריהרט, ער איז געזעסען וויא געטראָפען פון אַ קוגעל. זיין געזיכט האט אָנגענומען אַ טויטען־בלאַסקייט אונד אזוי איז ער געבליעבען ביז דיא דראָשקע האט זיך אָבגעשטעלט. איידער ער האט אויסגעשטיעגען האט ער וויעדער געפונען דיא קראַפט פון שפּראַכע, אונד, אין אַ ציטערענדע שטימע האט ער געזאגט:

„לאָמיר זיך גוט פערשטעהען; איך פערלאַנג, אז ביז איך וועל פערטיגווערען מיט דיא נעטהיגע שריטע וואס איך דאַרף מאכען, וויל איך, אז דוא זאָלסט פערשיינען פאַר דער וועלט אנשטענדיג...“

ער איז דאַן ארונטער געגאַנגען אונד איהר אויך געהאָלפען אויסשטייגען. אין דער נעגענוואַרט פון דיא דיענער, האט ער גענומען איהר האנד, געוואונשען אדיע אונד איז אוועק געפאָהרען נאָך סט. פּעטערסבורג. אָבער גלייך נאכדעם, איז אָנגעקומען אַ שליח פון בעטסי׳ן אונד אננאַ׳ן איבערגעגעבען פאָלגענדעס צעטעל:

„איך האב איהם געשיקט פרעגען וואס ער טהוט; ער שרייבט מיר, אז ער איז געזונד, אונבעשעדיגט. אָבער ער איז פערצווייפעלט.“

„דאַן וועט ער פּאָזיטיוו קומען!“ האט אננאַ געטראַכט. „איך האב גוט געטהאָן; וואס איך האב איהם אלעס דערצעהלט.“

ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא זיא האט מיט אַ פּאַאר שטונדען פריהער איינגעלאַדען קאַרעניגאַ׳ן אויף דער נאכט, האט זיא געשוידערט.

קאַפּיטעל 11.

אלעקסיס קאַרעניגאַ איז געוועזען אַ מערקווירדיגער מענש; ער האט ניעמאַנדען געקענט זעהען וויינען, אָהנע עס זאָל איהם ריהרען. זאָגאַר דאַן, ווען אננאַ האט איהם אלעס דערצעהלט אונד זיא האט אָנגעפאַנגען צו וויינען, האט ער מיט איהר

נעהאט מיטלייד. פאָהרענדיג צוריק נאָך סט. פעטערסבורג, האט ער שוין ווידער אויסגעזעהען פאָלקאָמען בערוהיגט. זיין צווייפלען, זיין אייפערזוכט, זיין מיטלייד, אַלעס איז פערשוואונדען. ער האט געוואוסט די וואהרהייט, די גאַנצע וואהרהייט, אונד דאס איז בעסער געוועזען ווי צו צווייפלען.

„זיא איז אַ פערלוירענע,“ האט ער צו זיך אליין געזאגט. „זיא איז הערצלאָז, אָהן עהרע אונד האט קיין מורא ניט פאַר גאָט. יא, איך האב עס שוין פון לאנג געוואוסט, אָבער, מיטלייד האבענדיג מיט איהר, האב איך אַלעס מעגליכע אנגעווענדעט צו פערבלענדען מיינע אויגען. איך האב געטהאָן א גרויסען פעהלער וואס איך האב מיך מיט איהר פערהייראַטעט, אָבער איך בין דאָך אין דעם ניט שולדיג, אונד, איך בין ענטשלאָסען דאפיר ניט צו ליידען. זיא אליין איז שולדיג. דאַרף איך ווירקליך זיין אונגליקליך דערפאַר וואס מיין ווייב איז אַרונטער פון גלייכען וועג? איך בין ניט דער ערשטער אונד אויך ניט דער לעטצטער זיך צו געפינען אין אזא לאַגע. אָבער וואָס זאָל איך אנפאַנגען? דועלירען מיט דעם וואס האט מיך געשענדעט, אונד נאָך פיעללייכט פאַלען פון דער האַנד וואס האט פערפיהרט מיין פרוי? אונד ווען איך זאָל איהם הרג׳ענען, וועט דאס שוין דען אַלעס ווידער גוט מאַכען צווישען מיר, אננאַ׳ן אונד אונזער קינד? איבריגענס, וועלען מיך דען מיינע פריינדע לאָזען איך זאָל מיר איינשטעלען מיין לעבען, וואס איז אזוי קאָסטבאַר פאַר דער רעגיערונג, צוליעב דעם וואס יענער האט מיך בעטראָגען? איך דענק בעסער אַז מיין איינציגער ציעל איז, צו האַלטען מיין עהרע אזוי ריין וויא מעגליך פיר דער צוקונפט אונד ניט לאָזען מיין קאַריערע ליידען דאַדורך.“

אָבער ווען ניט קיין דועל, דאַן איז געבליעבען איין אויסוועג — גט׳ן זיך! נאכדענקענדיג איבער פיעלע עהנליכע פעלע, האט קאַרענינא זיך ניט געקענט ערינערן, דאס א גט אונטער זאָלכע אומשטענדען, זאָל זיך אמאל האבען גוט געענדיגט. א גט, איבערהויפט, וואָלט פאַר איהם געוועזען א גליק, ווייל זיא וואָ־ט דאַ געקענט זיין אונגעשטערט מיט איהר געליעבטען. אונד זיין נאָמען? וויא וואָלט ער דאַדורך בעשמוצט געוואָרען?

„ניין, ניין!“ האט ער אויסגעשריען פערצווייפעלט. „איך קען ניט אונגליקלין ווערען, אונד זייא האבען קיין רעכט צו זיין גליקליך!“

נאכדעם וויא קאַרענינא האט זיך גוט איינגעשטודירט די פראַגע פון דעם דועל, גט אָדער גלאַט א שיידונג, איז ער געקומען צום בעשלוס, אַז די איינציגע זאַך וואָס ער דאַרף טהון, איז אויסצומיידען סקאַנדאַל אין דער צוקונפט אונד זעהען אונטערברעכען זיין ווייב׳ס ליעבע מיט ווראָנסקי׳ן.

„יא,“ האט ער צו זיך אליין געמורמעלט, „איך וועל מיך בעדיענען מיט דער גאנצער קראפט פון מיין שפראכע, איהר צו ערקלערען איבער דעם שאנד־פלעק וואס זיא האט געוואָרפען אויף איהר קינד, אויף מיר, אויף דער גאנצער פאמיליע אונד אויף זיך זעלבסט, אָבער, נאך אלעמען, בין איך בערייט ווידער אלעס גוט צו מאכען — אזוי וועה אונד אָך איז צו דער גוטסקייט! — ווען זיא וועט איינ־שטימען זיך אָבצוטהיילען פון איהם. זיא אליין מוז דאס אלעס לײדען — זיא אליין? יא, דאס איז שוין ריכטיג, אָבער וואס בין איך שולדיג?“

ווען ער איז אהיים געקומען, איז ער אריין אין זיין ביבליאָטהעק, אונד אָבגע־שריעבען פאָלגענדען בריעף צו זיין ווייב:

„ביי אונזער לעטצטער אונטעררעדונג, האב איך אויסגעשפראָכען דעם וואונש דיר מיטצוטהיילען איבער מיינע אבזיכטען. נאך א לענגערע אונד ערנסטע בעטראכטונג, וועל איך דיר יעטצט זאגען מיין מיינונג. מיין בעשלוס איז דיעזער: דיין אויפפיהרונג האט געמעגט זיין וואס עס וויל זיך, זעה איך ניט איין וואס פאר א רעכט איך האב, איבערצורייסען דעם באנד אין וועלכען גאָט האט אונז פעראייניגט. דער נאמען פון דער פאמיליע קען ניט אונד דארף ניט בעשמוטצט ווערען, ווען דערביי א זאָל אפילו זיין א העסליכעס פערברעכען וואס איינער פון אונז האט בעגאנגען. דאס געזעלשאפטליכע לעבען מוז בלייבען אונפערענדערט גראדע וויא פריהער. דאס מוז געשעהען אום מיינעטוועגען, אום דיינעטוועגען אונד צוליעב דיין זוהן. איך בין איבערציינגט, אז דוא האסט שוין חרטה געהאט, אונד דאס דוא האסט יעטצט .אויך חרטה אונד וועסט מיר העלפען צערשטערען דעם יונגען דאָרן וואס איז געוואן דיא אורזאכע פון אונזער מיספערשטענדניס, אונד דאביי זאָלען מיר פערגעסען אן דער פערגאנגענהייט. ווען דוא זאָלסט עס אָבער ניט טהון, דאן איז דיר לייכט צו בעגרייפען וואס פאר א צוקונפט דוא פאָרבערייטעסט פאר דיר אונד פאר דיין זוהן. איך האָף, אז מיר וועלען זיך בעסער איינפערשטעהען ביי אונזער נעכסטער צוזאמענקונפט. אזוי וויא דער זומער איז שוין יעטצט באלד פאָראיבער, וועסטו מיר טהון א טובה דאמיט וואס דוא וועסט זאָ שנעל וויא מעגליך צוריק קעהרען אין שטאָדט. איך וועל אכטונג געבען, אז דוא זאָלסט האבען אלע בעקוועמליכקייטען. —

א. קארענינא.“

„צושריפט: — איך לעג אריין אין דיעזען בריעף גענוג געלד פיר אלעס וואס דוא בעדארפסט, אונד איך ערווארטע דיך דיענסטאג.“

ער האט צוזאמענגעלט דעם בריעף אונד אריין רופענדיג דעם דיענער, האט

ער נזאגט: „נעהם דיעזען בריעף אונד גיב איהם איבער א ספעציעלען שליח. זאג איהם, אז ער זאָל איהם מאָרגען אָבליעפערן צו מאַדאַם קאַרענינא.“

קאַפּיטעל 12.

אבוואָהל אננא האט ניט געוואָלט מודה זיין פאר וורָאנסקי׳ן, אז זייא פיהרען ביידע א לעבען פון אבשייליכען שווינדעל אונד בעטרוג, האט זיא אָבער דאָך גע־שפּירט דיא וואהרהייט דערפון אין איהר הערץ. אום לויז צו ווערען פון אזא לעבען, האט זיא דאן דערצעהלט איהר מאַן דיא גאַנצע וואהרהייט. נאכדעם וויא ער איז אוועק, האט זיא זיך געטרייסט וואס ענדליך איז זיא נאהענט פון דער צייט, ווען זיא זאָל לויז ווערען פון דעם בעטריגערישען אַרט לעבען. אָבער נאָך אַלעמען, נאכדעם וויא וורָאנסקי האט איהר אָבגעשטאַטעט א בעזוך אין יענער נאכט, האט זיא איהם נאר נים מיטגעטהיילט וואס זיא האט געשפּראָכען מיט איהר מאַן, אונד איהם אויך ניט געפרעגט וואס עס איז צו טהון אין דער צוקונפט.

גאַנץ פריה, ווען זיא איז אויפגעשטאַנען, האט זיא זיך דערמאָהנט אן דיא ווערטער וואס זיא האט געשפּראָכען צו איהר מאַן. יעדעס וואָרט איז איהר ער־שיענע אבשייליך אונד געמיין, אונד זיא האט זיך געוואונדערט, וויא אזוי זיא האט זייא געקענט אויסשפּרעכען.

וואס וועט זיין דער סוף? קאַרענינא איז אוועק אָהן איין ענטפער.

„איך האב שוין געזעהען וורָאנסקי׳ן,“ האט זיא זיך געטראַכט, „אונד איך האב איהם גאר נים געזאגט. ווען ער איז אוועק, האב איך איהם געוואָלט צוריק רופען אונד אלעס דערצעהלען, אָבער איך האב מיך דערמאָהנט וויא פערוואונדערט ער וועט פערבלייבען, ווארום איך האב עס איהם ניט זאָפאָרט מיטגעטהיילט. ווארום האב איך איהם ניט גלייך דערצעהלט?“

זיא האט געשפּירט איהר געזיכט רויט ווערען פאר שאַנדע. זיא איז געוועזען זעהר אונרוהיג, אונד זיך אָנגעפאַנגען פערשיעדענעס פאָרצושטעלען וואס איהר מאַן קען טהון אין זיין פערצווייפלונג.

וורָאנסקי, האט זיא זיך געטראַכט, ליעבט איהר שוין מעהר ניט אזוי שטאַרק וויא אמאָל אונד איהר געזעלשאַפט פאַנגט שוין אָן איהם אביסעל נים צו פּער־אינטערעסירען.

„וואס זאָל דאס זיין?“ האט זיא זיך געפרעגט. „איז עס מעגליך, אז בלויז מיין קערפּער, מיין שעהנהייט אונד לוסט אליין האבען איהם אָנגעצויגען?“ זיא האט געשווידערט.

„אונד ווען ער זאָל מיך ווייטער ניט ווערען ליעבען?“ האט זיא ווידער גע־פרעגט ציטערענד. „ווען ער זאָל שוין זיין זאט פון מיין קערפער, וואס קען ווערען? וויא וועל איך קענען קוקען מיין מאן אין דיא אויגען נאך אזא אונפער־שעהמטהייט?“

זיא האט זיך ניט געקענט געפינען קיין פּלאַטץ.

„וואס וועל איך האבען פון דעם דענקען?“ האט זיא געמורמעלט בלייבענדיג שטעהען נעבען פענסטער. „איך מוז ערגעץ אוועק. אָבער, וואוהין? ווען? אונד מיט וועמען? מאַרגען מיט דעם אבענד־צוג?“

יא, זיא האט בעשלאָסען אוועק צו פאַהרען מיט איהר זוהן סערגעי, אונד מיטנעהמען דאס דיענסטמעדכען אנושקא. אָבער פריהער האט זיא געמוזט שרייבען צו ביידע מענער, אונד זיא האט זיך אוועק געזעטצט אונד פריהער געשריעבען צו איהר מאן פאָלגענדעס:

„נאכדעם וואס עס האט פּאַסירט, קען איך מעהר מיט דיר ניט לעבען. איך געה אוועק אונד נעהם מיין זוהן מיט מיר. איך וויים גאר ניט פון דיא געזעטצע, אונד דערפאַר וויים איך אויך ניט מיט וועמען ער דארף בלייבען, נאָר איך נעהם איהם מיט, וויל איך וויים, אז אָהן איהם קען איך ניט לעבען. האב מיטלייד — לאָז איהם זיין בייא מיר!“

ביז צו דיא לעטצטע ווערטער, האט זיא געשריעבען שנעל. נאָר צוקומענדיג צום וואָרט „מיטלייד“, וועלכעס זיא האט פערלאַנגט פון איהר מאן, האט זיא אויפגעציטערט. זיא האט זיך ניט געגלויבט, אז ער קען האבען מיטלייד. דאַן האט זיא ווידער געשריעבען:

„איך קען ניט רעדען איבער מיין פעהלער אונד מיין חרטה האבען, וויל דאריבער—“ זיא האט ניט געוואוסט וויא זיך אויסצודריקען, אונד אויסגעשריען:

„ניין! איך וועל ווייטער ניט שרייבען אזוי!“ זיא האט דאַן צעררינען דעם בריעף, אונד אָהנע צו אַפּעלירען צו זיין מיטלייד, האט זיא איהם בלויז מיט־געטהיילט איבער איהר בעשלוס. איהר צווייטער בריעף איז געוועזען צו וורָאָנסקי'ן, וועלכער האט אזוי אָנגעפאַנגען:

„איך האב דערצעהלט מיין מאן א ל ע ס.“ אָבער ווייטער האט זיא ניט געשריעבען. אַלעס האט איהר אויסגעזעהען אזוי שענדליך, אז זיא האט באלד צעררינען דאס פּאַפּיר אויף טויזענד שטיקלעך. איבעריגענס, וואס דארף זיא עס איהם שרייבען? זיא האט אריין גערופען דיא גאָווערנאַנטקע אונד איהר געזאָגט, אז זיא זאָל זעהען אַלעס איינפּאַקען פיר א רייזע נאך מאָסקווא.

ווערענד דעם צוזאמען פאקען, האט מען איהר געבראכט א פאקעט, אויף וועלכען זיא האט דערקענט איהר מאן'ס האנדשריפט.

„דער שליח האט געזאגט, אז ער דארף ווארטען אויף איין ענטפער,“ האט דיא דיענסט בעמערקט.

„גוט, גוט,“ האט זיא געענטפערט, אונד אוועק נעהמענדיג דעם פאקעט, האט זיא איהם געעפענט מיט ציטערענדע הענד, פון וואנען עס זיינען ארויס געפאלען איינינע באנק־נאטען. אבער זיא האט דאס ניט בעמערקט אונד אנגעפאנגען אונגעדולדיג איבערצולעזען דעם בריעף. זיא האט איהם צווייא מאל געלעזען. ווען זיא איז פערטיג געווארען, האט זיא זיך געשפירט זעהר אונגליקליך.

זיא האט שטארק חרטה געהאט אויף דעם וואס זיא האט זיך מודה געוועזן מיט א טאג צוריק פאר איהר מאן, אונד זיא וואלט אירגענד עטוואס געגעבען, ווען עס וואלט מעגליך געוועזן צו פערניכטען איהרע ווערטער. זיא האט אפילו פאר זיך געזעהען א בריעף געשריעבען פון איהר מאן, וועלכער האט געוואלט ערפיללען איהר וואונש צו פערגעסען, אבער איז דאס מעגליך געוועזן? קען מען אזא זאך פערגעסען?

„ער האט רעכט! מיין גאט, ער האט רעכט!“ האט זיא אויסגעשריען. „ער האט אימער רעכט געהאט! אבער... ניין, ניין! איך קען דאס ניט פערגעסען אונד וועל דאס ניט פערגעסען! ער איז איין אבשייליכער אונד ניעדריגער מענש — איך פערשטעה איהם גאנץ גוט! עס וועט דאן הייסען, אז ער איז דער פרומער, עהרליכער אונד עהרענהאפטער מאן, וואס האט זאגאר מיר געקענט פערציהען! דיא גאנצע וועלט וועט אויך אזוי זאגען. אבער זייא זיינען אלע בלינד, זייא קענען איהם ניט; איך קען איהם גאנץ גוט. האט ער אמאל געקוקט אויף מיר וויא אויף א פרוי פון בלוט אונד פלייש, וואס בעדארף, אויסער שעהנע ווערטער מיט עטיקעטע, אויך ליעבע? ניעמאנד ווייס וויא ער האט מיך אימער בעליידיגט מיט זיינע מאראלישע אויפפיהרונגען, ניעמאנד, אויסער איך, בעגרייפט, וויא ער האט געוואלט צערדריקען מיין הערץ, אום איך זאל ווערען בלויז א שפיעלצייג פון זיינע קאפריזען! מיין גאט! וויפיעל האב איך אנגעווענדעט אונד געאפפערט איהם צו ליעבען! וואס האב איך ניט געוואלט טהון צוליעב אונזער קינד? אבער דיא צייט איז געקומען, ווען איך האב מיך מעהר ניט געקענט בעהערשען. ניין, עס איז געוועזן אונמעגליך. פון איין זייט האב איך געזעהען איין איידבארג אונד פון דער אנדערער זייט יוגענד, שעהנהייט, פערגניעגען אונד ליעבע. בין איך שולדיג אין דעם ווען גאט האט מיך אזוי בעשאפען? אונד יעטצט? זעה וויא ער שלעפט מיך נאך

ניעדרינער וויא איך בין געשמאנען. ער טענה'עט, אז ער האט רעכט; ער וועט פרעגען טויזענד אנדערע אונד זיא בעווייזען, אז ער האט רעכט. אָבער וואס קענען דיא אלע פוסטע מוחות וויסען פון א הארץ, פון געפיהל, פון יונענד אונד דיא לוסט פון לעבען? מיין קינד? יא, דאס איז אמת, אָבער איך זעה דאָך נים איין וואס איך קען אנדערש טהון? איך קען נים, איך קען נים! איך מוז דורכברעכע דיא אייזערנע וואנד פון ליגען, בעטרוג, שווינדעל אונד געשענדעטע געפיהלע — איך מוז מיך ארויס רייסען פון אלעמען!"

זיא איז צוריק געפאלען אין א שטוהל אונד אָנגעפאנגען צו ווינען וויא א קינד.

שריטע אין קאָרידאָר האבען צוגעצויגען איהר אויפמערקזאמקייט. דיא טהיר האט זיך געעפענט אונד דיא דיענסט האט איהר געזאגט, אז דער שליח ווארט אויף איין ענטפער.

„יא, ווארט," האט זיא געזאגט אונד אויפגעשריעבען:

„איך האב ערהאלטען דיין בריעף. — אננא."

„גיב איהם דאס, אונד זאג אנושקא'ן, אז מיר פאָהרען נאָך נים היינטע אבענד נאך מאָסקווא."

קאפיטעל 13.

וורָאנסקי האט ערהאלטען א צעטעל פון אננא'ן, איהם ערווכענדיג ער זאָל קומענדיג אום 5 אוהר פארנאכט. ווען ער איז געקומען צו דער בעשטימטער צייט, איז איהם אננא ענטקעגען געגאנגען אין גארטען. זיין הארץ האט געקלאפט מיט פרייד זיא זעהענדיג. זיא האט ערגריפען זיין האנד אונד געזאגט:

„דוא מוזט מיר ענטשולדיגען וואָרום איך האב דיך גערופען. עס איז געווען זעהר נויטהווענדיג איך זאָל דיך זעהן."

„איך?" האט ער געפרעגט. „דיר ענטשולדיגען?"

„קום, איך האב דיר עפּעס מיטצוטהיילען." זיא האט אָנגענומען זיין ארעם אונד וורָאנסקי'ס פרייד איז פערשוואונדען געוואָרען הערענדיג דעם טאָן פון איהר שטימע. ער האט בעגריפען, אז עפּעס אונאנגענעהמעס האט פאסירט.

„וואס איז געשעהען?" האט ער געפרעגט אונגעדולדיג. זיא איז געגאנגען נאָך עטליכע שריט שטילשווייגענד, אונד דאָן, בלייבענדיג שטעהען, האט זיא בעמערקט שנעל אָבער מיט גרויסער אנשטרענגונג:

„איך האט דיר ניט דערצעהלט לעטצטע נאכט, אז נאכדעם וויא איך בין מיט איהם צוריק געפאָהרען פון דער רייט־ווענע, האב איך איהם אלעס מיטגע־טהיילט — אלעס, אז איך קען מעהר ניט זיין, זיין פריי!"

וויא זיא איז פערטיג געוואָרען, האט ער גאר ניט געענטפערט. נאר זיא איז געבליעבען שטעהען גראד, בליקענדיג אין זיין געזיכט מיט א שטרענגער אונד שטאָלצער מיענע.

„יא, יא," האט ער ענדליך געמורמעלט. „עס איז געוועזען טויזענד מאָל בעסער וואס דוא האסט איהם דערצעהלט. איך וויים וואס דוא האסט געליטען!"

אָבער זיא האט ניט געהערט זיינע ווערטער. זיא האט אלעס מעגליכע אָנ־געווענדעט צו לעזען דיא געדאנקען פון איהר געליעבטען. זיא האט ערוואַרטעט, אז ער זאָל איהר באלד ענטפערן: „פערלאָז אלעס זאָפאָרט, אונד קום מיט מיר!" זיא וואָלט דאן זאָגאר איהר קינד פערלאָזען; נאָר ער האט עס ניט געזאָגט. זיא איז געוואָרען אויפגערעגט אונד געענטפערט:

„אָה ניין! איך האב גאר ניט געליטען. לייען דאס — " אונד בייא דיעזע ווערטער האט זיא איהם איבערגערייכט איהר מאַן'ס בריעף. וורא̇נסקי האט בעגריפען, אז ער האט ניט ריכטיג געהאנדעלט געגען אננא'ן אין יענעם מאָמענט, אונד נאך איידער ער האט געלייענט דעם בריעף, האט ער געזאגט:

„איך פערשטעה גאנץ גוט, אונד דאס איז אויך אלעס וואס איך האב גע־וואָלט. יעטצט וועל איך קענען אָפפערן מיין גאנצעס לעבען פיר דיין גליק."

„צו וואס דארפסטו דאס זאגען?" האט זיא בעמערקט. „ווען איך וואָלט געצווייפעלט — " אָבער זיא האט ניט געענדיגט. „לייען דעם בריעף!" האט זיא געזאגט.

ווען וורא̇נסקי האט געהאלטען אין לייענען דעם בריעף, איז איהם פאָרגע־קומען דער רעזולטאט דערפון, אונד ער האט זיך געזעהן אויף'ן שלאכט־פעלד דער עהרע, אין דועל, וויא ער שיסט אָב זיין געוועהר אין זיין געגנער'ס ברוסט... ווען ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם לעזען, האט ער איהר צוגעוואָרפען א בליק פון אונ־ענטשלאָסענהייט. אננא האט געשפירט, אז עס ווערט איהר קאלט אין יעדען אבר.

„וויא געפעלט דיר דאס?" האט זיא איהם געפרעגט.

„ענטשולדיג מיר," האט ער געענטפערט זיך בעמיהענדיג צו ערשיינען אזוי צערטליך וויא נאָר מעגליך, „ער קען זיך דענקען וואס ער וויל. אָבער א טהאטזאכע איז עס, אז אלעס קען ניט בלייבען וויא ער פערלאַנגט."

„ווארום ניט?“ האט אננא געפרעגט מיט איין אונהיימליכער שטימע.

„איך האָף, אננא,“ האט ער ענדליך ארויס געשטאמעלט, „אז דוא ווערסט עטצט מוזען איינזעהען, דאס דוא מוזט איהם געגצליך פערלאָזען, אונד דוא ווערסט מיר ערלויבען, אז איך זאָל אראנזשירען פיר אונזער לעבען צוזאמען מאָרגען — “

„אונד מיין קינד?“ האט זיא געפרעגט איהם ניט לאָזענדיג ענדיגען. „דוא דערקענסט ניט פון זיין שרייבען, אז ער וועט מיר איהם ניט געבען? אונד איך וויל ניט אונד קען ניט פערלאָזען מיין קינד!“

„אָבער, אום גאָטעס ווילען, עס איז דאָך בעסער דאס קינד זאָל בלייבען בייא איהם, איידער צו לעבען אזוי ערניעדריגט!“

„פיר ווערמען איז דאס ערניעדריגט?“ האט אננא געפרעגט.

„פיר יעדען, אונד איבערהויפט פיר דיר.“

„ערניעדריגט? איך בעט דיך, זאג מיר ניט דיעזעס וואָרט, וויל פאר מיר האט עס קיין בעדייטונג. פערשטעהסטו נאָך ניט, אלעקסיס, אז פון דעם טאָג אָן וואס איך האב דיך אָנגעפאנגען צו ליעבען, האט אויפגעהערט דיא גאנצע וועלט צו עקזיסטירען, אויסער מיין ליעבע? וואס קימערט מיך דיא גאנצע וועלט, ווען איך קען בעזיטצען דיעזע ליעבע? איך בין שטאָלץ — “ זיא האט געציטערט, אונד דיא טרערען פון שאנדע האבען דערשטיקט איהר שטימע. ער איז אויך געווען זעהר גע־ריהרט, אונד פיעללייכט צום ערשטען מאָל אין זיין יוגענד, האט ער געשפירט דיא טרערען קומענדיג אין זיינע אויגען. ער האט מיט איהר מיטלייד געהאט אונד זיך געמאכט פאָרווירפע ווארום ער האט געהאנדעלט אונפאָרזיכטיג אום ניט פריהער צו בערעכענען וואס עס קען שפעטער ווערען.

„דאן איז דאָך גאר קיין רעד ניט פון א גט?“ האט ער געפרעגט. זיא האט געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ ניין. „קענסטו איהם ניט פערלאָזען אונד מיטנעהמען דאס קינד?“

„דאס וויים איך ניט,“ האט זיא געענטפערט.

„איך וועג זיין דיענסטאג אין סט. פעטערסבורג, אונד מיר וועלען זעהן וואס עס איז צו טהון,“ האט ער בעמערקט.

„יא, יא,“ האט זיא געענטפערט, אונד געהמענדיג אבשיעד פון איהם, איז ער אוועק אָהנע צו פערבלייבען דאָרט וויא זיין טבע איז געווען.

קאפיטעל 14.

ווען קארעניגא האט ערוואכט דיענסטאג פריה, זיינען זיינע ערשטע געדאנקען געוועזן איבער זיין זיגע וואס ער האט ערלייכט אין מיניסטעריום. דאן האט ער זיך גענומען צו זיין ארבייט אונד נאר אין גאנצען פערגעסען אן זיינע פאמיליען־אנגע־לעגענהייטען. ער איז דערפאר געוועזן שטארק איבערראשט ווען דער דיענער האט איהם אנגעזייגט, אז אננא איז געקומען. ער האט זיא אבער דאמאלס גראדע ניט געקענט עמפפאנגען, ווייל ער האט געהאט איין אונטעררעדונג מיט זיין שטאבס־אפיציער. אננא איז דערווייל אריין אין איהר צימער. א שטונדע איז פאראיבער, אונד קארענינא האט זיך נאך אלץ ניט געוויזען. אננא איז געווארען אונגעדולדיג, אונד אריין געהענדיג אין א צימער נעבען איהר מאן'ס, האט זיא עפעס בעפוילען צו דער דיענערשאפט אין א הויכער שטימע, כדי ער זאל הערען. אבער דאס האט אויך ניט געהאלפען. ענדליך, מיט א 15 מינוטען שפעטער, האט זיא געהערט וויא ער האט בעגלייטעט דעם בעאמטען ארויס פון הויז. זיא האט געוואוסט, אז נאך אזא אונטעררעדונג, מוז ער זיך אביסעל דורכשפאציערען, אבער אום צו בעשטימען איהר צוקונפט, האט זיא בעשלאסען איהם יעטצט אביסעל צו שטערען. זיא איז דערפאר אריין אין זיין צימער אונערווארטעט.

קארענינא איז געזעסען נעבען א טישעל פערטראכט. אננא האט איהם פריהער דערזעהען, אונד זיא האט געמערקט א טרויערינגען בליק אין זיינע אויגען. זיא האט זיך געטראכט, אז ער מוז דענקען פון איהר. דאן האט ער זיא דערזעהען אונד זיך נערוועז בעוואוינען. ער האט זיך שנעל אויפגעהויבען אום איהר ענטקעגנען צו געהען. ער האט געבליקט אויף א זייט אום אויסצומיידען איהרע אויגען. דאן האט ער גענומען איהר האנד אונד זיא איינגעלאדען זיא זאל זיך זעטצען.

„עס פרייט מיך דיך ווידער צו זעהען אין דער היים," האט ער געזאגט אין א נעצוואונגענעם אבער שמערצ‹ליכען טאן. זיא האט געשוויגען אונד געשפירט מיטלייד צו איהם.

„איז סערגעי געזונד?" האט ער געפרעגט, אונד אהנע צוווארטען אויף איין ענטפער, האט ער געענדיגט: „איך וועל היינט ניט עסען קיין מיטאג צו הויז, ווייל איך מוז באלד אוועק געהען."

„איך וויל פאהרען נאך מאסקווא," האט אננא געזאגט.

„ניין, ניין, עס וועט זיין פיעל, פיעל בעסער פאר דיר דוא זאלסט דא בלייבען."

האט ער געענטפערט אביסעל אויפגערעגט, אונד דאן האבען זייא ביידע ניט געשפראָכען. אננא האט אויסגעזעהען וויא צו פאסען טוטה, אונד אויפהויבענדיג איהרע אויגען צו זיין געזיכט, האט זיא געזאגט מיט עטוואס א ציטערענדע שטימע:

„אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש, הער מיך אויס! איך בין א זינדיגע אונד שולדיגע פרוי; אָבער איך בלייב נאך אימער דיזעלבע וואס איך בין געוועזן, וויא דוא קענסט מיך; אונד דאס וואס איך האב פאר דיר מודה געוועזן איז נאך צו וואהר. איך בין דיר געקומען זאגען, אז איך קען מיך ניט פערבעסערן.“

„איך פרעג דיך גאר ניט דאריבער,“ האט ער געענטפערט אויף ענטשלאָסען, אָבער צאָרן אונד האס זיינען געלעגען אין זיינע ווערטער. „איך האב מיר גאר אַנדערש ניט פאָרגעשטעלט וויא דוא האסט מיר געזאגט. אָבער, פערשטעה מיך, איך בעאבזיכטיגע ניט דארויף צו אכטען. זאָלאנג דיא וועלט וויים גאר ניט דערפון, וויל איך אויך ניט וויסען דאריבער. מיין נאמען, פערשטעהסטו, זאָל נאָר ניט ווערען בעשמוטצט, אונד איך וועל שווייגען. דאס האב איך געמיינט. איך וועל נאָר דאמאלס ערלויבען מיין עהרע זאָל געשענדעט ווערען, ווען דוא וועסט דיך פער־ראטהען פאר דער וועלט.“

„אָבער אונזערע בעציהונגען,“ האט אננא קוים ארויס געשטאמעלט, „איך, איך מיין, אז — איך קען — קען ניט זיין דיין פרוי — “

קארענינא האט זיא אונטערבראָכען מיט א קאלטען אונד ביטערן שמייכעל:

„דיא ארט לעבען וואס דוא האסט לעטצטענס געפיהרט, האט אביסעל פערוויררט דיין פערשטאנד. איך האב צו פיעל רעספעקט פאר דער פערגאנגענ־הייט אונד זעהר ווייניג צוטרויען פאר דער געגענווארט, אום אזוי צו דייטען מיינע ווערטער וויא דוא טהוסט.“

אננא האט געזיפצט אונד אָנגעבויגען איהר קאָפּ.

„דעננאך,“ האט ער ווייטער געזאגט, „קען איך קוים פערשטעהען, וויא דוא, וועלבע האט זעהר ווייניג געצעגערט צו דערצעהלען דיין מאן איבער דיין אונ־טרייהייט, קענסט יעטצט וואגען צו בעהויפטען, אז דוא וועסט אין דער צוקונפט ניט קענען ערפיללען דיא פליכטען פון א פרוי.“

„אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש!“ האט אננא אויסגעשריען ערביטערט, גע־שרעקט אונד ערניעדריגט. „וואס פערלאַנגסטו פון מיר?“

„אלעס וואס איך פערלאנג, איז, אז דוא זאָלסט דיך מעהר ניט בעגעגנען מיט דיעזען מאן. איך פערלאנג ווייטער, אז דוא זאָלסט דיך אזוי אויפפיהרען, דאס ניט דיא אויסווערטיגע וועלט אונד ניט אונזערע פאמיליען זאָלען האבען אירגענד וועלכע אורזאכע דיך צו בעשולדיגען. מיר דאכט, אז דאס איז ניט קיין גרויסער פערלאנג. יעטצט בין איך פערטיג, איך האב דיר מעהר גאר ניט וואס צו זאגען. איך מוז געהען, אונד, וויא איך האב פריהער בעמערקט, וועל איך היינט ניט זיין צו מיטאג.“

ער האט זיך אויפגעהויבען אונד איז צוגעגאנגען צו דער טהיר. זיא האט זיך אויך אויפגעהויבען. ער האט זיך גענייגט פאר איהר, אונד אָהנע א וואָרט צו רעדען, האט ער געמאכט פלאטץ זיא זאָל פריהער ארויס געהען פון צימער.

דריטער טהייל.

קאפיטעל 1.

דיא פאמיליע קארעגינא איז געבליעבען וואהנען אונטער איין דאך. מאן אונד ווייב האבען זיך בעגעגענט יעדען טאג, אָבער נאך אלעמען זיינען זייא געוועזען פרעמד איינער צום צווייטען. ער האט זיך געציינט זעהר אָפט אין זיין ווייב'ס געזעלשאפט אין דער געגענוואַרט פון דיא דיענער אום אויסצומיידען בעמערקונגען, אבער ער האט זעהר זעלטען געגעסען אין דער היים. ווראָנסקי האט זיך ניט געוויעזען אין הויז; דערפאר אָבער האט זיך אננא מיט איהם בעגעגענט אין אנדערע פּלעטצער אונד קארעגינא האט דערפון גאנץ גוט געוואוסט.

אלע דרייא האבען דעם צושטאנד ניט געקענט ערטראגען, אונד יעדער איינער האט געשפּירט, אז דערפון מוז נעהמען א סוף. קארעגינא האט אָבער נאך אימער גערעכענט, אז זיין ווייב'ס ליעבע צו ווראָנסקי'ן וועט אָבשטארבען פריהער איידער זיין עהרע וועט אָנגעגריפען ווערען עפענטליך; אננא, דיא אורזאכע פון אלעמען אונד וועלכע האט אויך מעהר געליטען פון יעדען איינעם, האט ערוואַרטעט דיא קריזיס זאָל קומען וואס זאָל בעשטימען אהין אָדער אהער; ווראָנסקי האט אויך געדענקט וויא אננא.

אין א נאכמיטאג איז ווראָנסקי אהיים געקומען ערמיעדעט אונד שלעכט גע־פיהלט. ער האט ערהאלטען איין אויפטראג פון דער רעגיערונג צו בעגלייטען איין אויסלענדישען פּרינץ, וועלכער איז געקומען נאך סט. פּעטערסבורג אין בעזוך. דער פּרינץ איז געוועזען א מענש, וועלכער האט ליעב געהאט מונטערקייט אונד אויסגע־לאַסענהייט כל־זמן ער איז אריעבער דיא גרענעץ פון זיין אייגענעם לאנד; אונד ווראָנסקי איז געצוואונגען געוועזען זיך מיט איהם ארום צו שלעפען פון איין פער־גניעגעס־פּלאטץ צו צווייטען, אונד, גראדע דאמאלס, איז איהם אזא בעשעפטיגונג ניט געוועזען אנגענעהם.

ווראָנסקי האָט געפונען א בריעף פון אננאַ'ן, וואו זיא האָט איהם געשריעבען:
„איך פיהל ניט גוט אונד בין זעהר אונגליקליך. איך קען ניט פערלאָזען דאָס הויז אונד איך מוז דיך דאָך זעהען. קום צו מיר הייטע אבענד. אלעקסים אלעקסאנדראָוויטש וועט זיין אין מיניסטער־ראַטה פון 7 ביז 10.“

ווראָנסקי האָט גאַנץ גוט געוואוסט פון קארענינא'ס שווערען אויפטראג געגען איהם, נאָר אננאַ'ס בריעף האָט איהם געמאַכט ער זאָל זיך אום גאָר ניט בעקימערן אונד ער האָט בעשלאָסען צו געהען.

ער האָט זיך געלעגט אביסעל אויסרוהען, אונד ווען ער האָט ערוואַכט, איז געוועזען גאַנץ דונקעל. ארויס נעהמענדיג זיין אוהר, האָט ער געזעהן, אז עס שוין באַלד 9 אוהר. ער האָט זיך שנעל אָנגעצויגען אונד איז אוועק צום קארענינא'ס פּאלאַסט. וויא ער איז צוגעקומען צום הויז, האָט ער בעמערקט אננאַ'ס דראָשקע שטעהענדיג פאַר דער טהיר.

„זיא האָט זיך גערזאַזען פאַהרען צו מיר,“ האָט ער זיך געטראַכט, „אונד עס וואָלט אויך פיעל בעסער געוועזען.“ ער איז דאַן ארויף דיא טרעפּען, אָנגעקלונגען אונד א לאקיי האָט געעפענט דיא טהיר. אָבער גראַדע דאַמאלס איז אויך ערשיענען פון אינוועניג, אלעקסים קארענינא, וועלכער האָט זיך מיט איהם שיער צוזאַמענגעשטויסען. קארענינא איז געוועזען אָנגעצויגען אין א שוואַרצען אבענד־אנצוג; ער האָט איינינע אויגענבליקען געקוקט דירעקט אין ווראָנסקי'ס אויגען, בעמערקט דאָרט א טרויערינען אונד מיעדען אויסדרוק, דאַן האָט ער לייכט בעריהרט זיין הוט אונד פאַרבייגעהענדיג, איז ער אַרונטער דיא טרעפּען אונד איז אריין אין זיין דראָשקע.

„וואָס פאַר א בעגעגנונג!“ האָט ווראָנסקי געטראַכט, זייענדיג אויפגערעגט. „ער וועט האָבען פאָלקאָמען רעכט פון מיר צו דענקען וואָס ער וויל.“

ער איז דאַן אריין אין זאַלאָן וואו אננאַ האָט איהם ערוואַרטעט.

„ניין!“ איז געוועזען איהר ערשטעס וואָרט ווען זיא האָט איהם ערבליקט. „ווייטער קען עס אזוי ניט געהען!“ פון איהרע אויגען האָבען זיך געגאָסען דיא טרערען.

„וואָס האָט פּאַסירט, ליעבע אננאַ?“ האָט ער געפרעגט.

„וואָס עס האָט פּאַסירט? מיין גאָט, דוא פרעגסט נאָך? איך האָב אויף דיר געוואַרט צוויא שטונדען אין דיא גרעסטע מאַרטערניסע. אָבער איך וויל מיך מיט דיר ניט קריעגען. איך בין זיכער, אז דוא האָסט געוויס א גוטע ענטשולדינונג. ניין, ניין, איך וויל דיר ניט מאַכען קיין פאָרווירפע.“ זיא האָט ארויף געלעגט איהר

ווייסע האנד אויף זיין שולטער, אונד מיט איהרע טיעפע אונד צערטליכע אויגען האט זיא לאנג געקוקט אין זיין געזיכט, גלייך וויא זיא וואלט דארט געוואלט ער־גרינדען זיינע געדאנקען.

„גלויב מיר, אננא,“ האט ער געזאגט אויפריכטיג, „איך האב מיך אונ־ווילענדיג פערשפעטיגט.“

„דוא האסט זיך דאך געוויס בעגעגענט מיט איהם?“ האט זיא געפרעגט.

„גוט, דאס איז א שטראפע דערפאר וואס דוא ביסט געקומען אזוי שפעט.“

„וויא האט דאס פאסירט? ער איז דאך אוועק אין מיניסטער־ראטה?“

„ער איז ווירקליך דארט געווען, נאר ער האט צוריק געקעהרט אהנע איך זאל וויסען דיא אורזאכע. אבער קימער דיך ניט דארום. גענוג דאריבער. אונד דער פרינץ איז שוין אוועק?“

„יא, דאנקען גאט וואס איך בין פון איהם פטור געווארען! דוא ווייסט נאר ניט וואס פאר א וואך איך האב געהאט.“

„ווארום? האסטו ניט געפיהרט דאס לעבען וואס אלע יונגע לייט האבען גערן? עס איז דיא נאבלעסיגע פרוי מיט וועלכער מען דארף האבען מיטלייד, איבערהויפט אזוי וויא איך, וועלכע דארף נאך ניט וואגען צו מאכען בעמערקונגען. וויא קען איך וויסען אויב דאס וואס דוא זאגסט מיר איז וואהר?“

„אננא! טרויעסט דוא מיר ניט? האב איך דיך שוין אמאל אבגענארט? אדער האב איך פאר דיר אמאל עפעס בעהאלטען?“

„ניין, דוא האסט רעכט,“ האט זיא געענטפערט פראבירענדיג צו דערשטיקען איהרע אייפערזיכטיגע טרערען. „אבער, ווען דוא זאלסט נאר וויסען וויא איך לייד! אבער איך טרויע דיר! איך טרויע דיר!“

אננא׳ס אנגריפע פון אייפערזוכט האבען געוואקסען מיט דער צייט אונד מיט איהר ליעבע צו ווראנסקי׳ן. אונד ער? יא, ער האט זיא פערזיכערט, אז זיא מעג איהם טרויען; אבער, ווען ער האט ענדליך געזעהען, אז זיא ליעבט איהם מיט איהר גאנצער זעעלע, האט ער זיך עפעס שוין ניט געשפירט אזוי גליקליך וויא צו יענער צייט ווען ער האט געדורסטעט נאך איהר ליעבע.

„דיעזער טייפעל,“ האט זיא פארטגעזעטצט, מיינענדיג איהר אייפערזוכט, „איז מאנכע מאל שטארקער פון מיר! דוא קענסט דיר גאר ניט פארשטעלען וואס איך האב געליטען ווארטענדיג אויף דיר. ווען דוא ביסט נעבען מיר, דאן בין איך זיכער, אז דוא ביסט מיינער, אונד ווען דוא ביסט אוועק —“ דאבייא האט זיא זיך אונטערבראכען אום מעהר ניט צו רעדען דאריבער. „דוא האסט איהם

בענגנענט ? איך שטעל מיר פאר, אז ער האט דיך געמוטט אזוי בענריסען — "
דערבייא האט זיא געמאכט א קאמישע מיענע מיט איהר געזיכט אונד מיט איהרע
אויגען. ווראנסקי האט געמוזט לאכען. „איך קען איהם שוין גאנץ גוט,“ אונד
דאן האט זיא אויך געלאכט מיט איהר רייגער אונד קלארער שטימע.

„איך קען איהם ניט בעגרייפען,“ האט ווראנסקי געזאגט; „נאכדעם וויא
דוא האסט איהם אלעס דערצעהלט, האב איך ערוואַרטעט ער זאל מיך ארויס רופען
אויף א דועל. איך בין איבערצייגט, אז ער ליידעט.“

„ער ליידעט?“ האט זיא בעמערקט מיט א ביטערן שמייכעל. „ער איז זעהר
גליקליך.“ —

„אבער ווארום זאלען מיר זיך מארטערן, ווען אלעס וואלט געקענט אנדערש
זיין?“

„דאס פאסט איהם אבער ניט. אך! איך קען צו גוט זיין נאטור, ער איז
אין גאנצען צוזאמענגעשטעלט פון בעטרוג. קענסטו דיר פארשטעלען וויא מען קען
לעבען מיט א פרוי אונטער איין דאך, וועלכע האט אליין מודה געווען אויף איהר
פאלשקייט? ווען איך וואלט געווען אויף זיין פלאטץ, וואלט איך דיא פרוי צער־
ריסען אויף שטיקער. אבער ער זאגט מיר נאך אלע מעגליכע צערטליכע אונד
שמייכעל ווערטער. ער איז ניט קיין מענש, ער איז בלויז א מיניסטערסקע מאשין.
ער בעגרייפט גאר ניט, אז ער געהערט זיך מיט מיר גאר ניט אן. אבער, איך בעט
דיך, לאמיר מעהר ניט רעדען דערפון!“

ווראנסקי האט געזוכט זיא צו בערוהיגען אונד געזאגט:

„דוא האסט רעכט, ליעבע אננא, מיר ווילען רעדען גאר איבער דיר. וואס
האט דער דאקטאר געזאגט? דוא שרייבסט מיר, אז דוא פיהלסט ניט גוט; ווען
וועט דאס שטאטפינדען?“

„באלד, באלד,“ האט אננא געענטפערט בלאס ווערענדיג. „מיין גאט,
אלעקסים! וואס וואלט איך ניט געגעבען איך זאל דיך קענען ליעבען פרייא אונד
אפען פאר דער גאנצער וועלט! אבער, אלעס מוז באלד זיין פאראיבער, אבער ניט
אזוי וויא מיר האבען געדענקט.“ דיא טרערען האבען וויעדער אנגעפאנגען צו לויפען
פון איהרע שעהנע אויגען אונד זיא האט אנגעשפארט איהר קאפ אויף ווראנסקי'ס
שולטער.

„איך פערשטעה דיך נים,“ האט ער געזאגט צענערענד.

„דוא פרעגסט מיך ווען דאס וועט שטאטפינדען? באלד — אונד איך
וועל דאס ניט איבערלעבען. איך וויים עס, איך בין איבערצייגט דעריבער. איך

וועל שטארבען, אונד עס פרייט מיך וואס עס וועט אזוי זיין, דאמיט איך זאל אייךביידע קענען בעפרייען.״

ווראָנסקי האט געקושט איהרע באַקען וואס זיינען געוועזן נאס מיט טרערען, אונד, זוכענדיג זיא צו בערוהיגען, האט ער ניט געוואָלט ארויס צייגען זיין איינענע אויפרעגונג.

„אזוי וועט עס זיין בעסער,״ האט זיא ווייטער געזאגט דריקענדיג פיעבער־האפט זיין האנד.

„וויא נאַרריש!״ האט ער אויסגעשריען, אויפהויבענדיג זיין קאָפּ אונד פאַר־סענדיג מוטה. „וויא דום דאס איז!״

„אָבער עס איז דאָך וואהר.״

„וואס איז וואהר?״

„אז איך וועל שטארבען. איך וויים עס, איך האב אזוי געחלום׳ט; אָבער לאמיר רעדען פון עפּעס אנדערש.״ זיא האט זיך דערביי אויפגעהויבען. „איך וועל שאפען טהעע, דאן וועלען מיר האבען א פרעהליכען אונטערהאלט, ווייל דיין צייט ווערט קורץ.״

וויא זיא איז געבליעבען שטעהען אויף איהרע פיס, האט איהר געזיכט אָנגע־נומען א מערקווירדיגע מיענע. ווראָנסקי האט עס בעמערקט, נאָר ער האט ניט פערשטאנען דיא בעדייטונג. אננא האט געוואוסט וואס דאס איז; עס איז געוועזן א בעוועגונג פון א לעבען אין איהר וואס האט זיך געדרענגט ארויס צו קומען אויף דער וועלט.

קאפּיטעל 2.

נאכדעם וויא קארענינא האט זיך בעגעגענט מיט ווראָנסקי׳ן, האט ער פאָרט־געזעטצט זיין וועג צו דער איטאליענישער אָפּערא, וואוהין ער האט בעאבזיכטיגט צו געהען. ער האט געהערט 2 אַקטען, געריעדט צו א פּאאר פון זיינע בעקאנטע אונד איז אוועק צוריק אהיים.

אנשטאט צו געהען שלאָפען וויא זיין טבע איז געוועזן, האט ער שפּאצירט איבער זיין צימער ביז נאָהענט פארטאָג. עס איז איהם אונמעגליך געוועזן צו פער־צייהען זיין פרוי דאריבער וואס זיא האט ניט געהאלטען זיין לעטצטען אויפטראג, ניט צו עמפּפאנגען איהר געליעבטען בייא איהם אין הויז. נאכדעם אָבער וויא זיא האט עס יא געטהאָן, האט ער בעשלאָסען זיא צו בעשטראָפען דערמיט וואס ער זאָל זיא פערקלאגען אויף א גט אונד צו נעהמען סערגעי׳ן פון איהר. עס איז אפילו ניט

געווען קיין לייכטע ארבייט, אָבער ער מוז האלטען זיין וואָרט. ווען ער האט זיך ענדליך אריין געלעגט אין בעט, האט ער ניט געקענט איינשלאָפען. ער האט זיך נאכהער אָנגעצויגען אונד איז אריין אין זיין ווייב׳ס צימער.

אננא, ערבליקענדיג זיין שטרענגעס געזיכט, זיינע ליפּען צוזאמענגעדריקט אונד דעם טרויעריגען אויסדרוק אין זיינע אויגען, האט זיא זיך פאר איהם דערשראָקען. זיא האט איהם נאך ביז דאמאָלס אזוי ניט געזעהען. ער האט זיא ניט בעגריסט, נאָך ער איז גלייך צוגעגאנגען צו איהר שרייב־טיש אונד איהם שנעל גע־עפענט.

„וואס ווילסטו?“ האט זיא אויסגעשריען.

„דיא בריעף פון דיין געליעבטען.“

„זייא זיינען ניט דאָרט,“ האט זיא געענטפערט, אונד איז צוגעגאנגען איהם ניט לאָזען ריהרען איהרע פּאפּירען. ער האט זיא אָבער אונהעפליך אָבגעשטויסען אונד ארויס גענומען א פּאַקעט פּאפּירען.

„זיטץ, איך וויל מיט דיר עפּעס רעדען,“ האט ער געזאגט ארונטער לעגענדיג דעם פּאקעט אונטער זיין אָרעם.

זיא האט צו איהם געבליקט שטרענג אונד ערשטוינט.

„האב איך דיר ניט פערבאָטען דוא זאָלסט אהער ניט ברענגען דיין גע־ליעבטען?“

„איך האב איהם געוואָלט זעהען, דאמיט ער זאָל — “ זיא האט ווייטער ניט געקענט רעדען.

„מיך קימערן ניט דיא איינצעלהייטען, אונד איך וויל אויך ניט וויסען צו וועלכען צוועק א פרויענצימער דאַרף איהר געליעבטען.“

„איך האב בלויז געוואָלט,“ האט זיא געענטפערט פּאסענדיג מוטה נאך זיינע אָפענע ווערטער, אָבער זיא האט דאָך געצעגערט — „קענסטו ניט זעהען וויא לייכט עס איז פאר דיר מיך צו פערוואונדען אונד מיר וועה טהון?“

„מען קען נאָר פערוואונדען אונד וועה טהון איין אנשטענדיגען מאַן אונד איין אנשטענדיגע פרוי; צו רופען יעמאנדען גנב, וועלכער איז א גנב, איז בלויז צו בעהויפּטען דיא וואהרהייט.“

„דוא צייגסט אזוי פיעל אונבארמהערציגקייט, פיר וועלכען זאָגאָר איך האב ניט געגלויבט, אז דוא ביסט פעהיג.“

„ווירקליך! דוא רופסט דאס אונבארמהערציג, ווען דיין מאַן גיבט דיר אַלע פרייהייטען אונד האט דיך בלויז געבעטען דוא זאָלסט שוינען זיין עהרע? דוא

רופסט ראס אונבארמהערציג, ווען דיין מאן קען שוין מעהר ניט ערטראגען וויא דוא טרעטסט איהם מיט דיא פיס?״

„ניין, עס איז נאך מעהר, עס איז פיינהייט, געמיינהייט!״ האט זיא אויסגע־שריען וועלענדיג פערלאזען דאס צימער.

„ווארט!״ האט ער נעזאגט מיט איין אונגעוועהנליכער בעזער שטימע, דיא צווינגענדיג זיא זאל זיך זעטצען אונד צוהאלטענדיג איהרע הענד. „איך בין נאך ניט פערטיג. דוא רעדסט פון פיינהייט אונד געמיינהייט. גלויבסטו ניט, אז דיעזע ווערטער וואלטען בעסער געפאסט פיר דיעזער וואס פערלאזט איהר מאן אונד קינד פיר א געליעבטען, אונד עסט נאך איהר מאן׳ס ברויט?״

אננא האט ארונטער געלאזען דעם קאפ; זיא האט זיך געשפירט בעזיעגט פון זיין וואהרער בעהויפטונג. דאן האט זיא געמורמעלט: „דוא קענסט ניט מעהר אורטהיילען איבער מיין אויפפיהרונג, וויא איך זעלבסט; אבער צו וואס ניטצט יעטצט דיעזעס געשפרעך?״

„צו וואס, פרעגסטו? עס איז בלויז דערפאר, אז כל־זמן דוא האסט ניט געקאנט רעספעקטירען מיין וואונש, האב איך בעשלאסען פון אלעמען צו מאכען איין ענדע.״

„איין ענדע? יא, יא, האב קיין מורא ניט, באלד וועט עס פון זיך נעהמען איין ענדע,״ האט אננא געזאגט ציטערענד אונד איהרע אויגען האבען זיך אנגעפילט מיט טרערען.

„באלד, שנעלער וויא דוא אונד דיין געליעבטער קענען זיך פארשטעלען! אך, יא, דוא ערוואַרטעסט שוין דיא שטונדע ווען דוא זאלסט דיך קענען זעטצען מיט דער תאוה אונגעשטערט — “

„אלעקסים אלעקסאנדראוויטש!״ האט זיא אויסגעשריען. „עס איז ניעדריג, עס איז ניט מענליך צו שלאגען יעמאנדען, וועלכער ליעגט שוין אויף דער ערד!״

„אך! דוא דענקסט נאר פון דיר אליין; דיא ליידען פון דיעזען וואס איז געוועזען דיין מאן, דיעזע בעקימערן דיך גאר ניט! וואס קימערט דיך ווען זיין גאנצעס לעבען איז רואינירט, וואס...״ ער איז געוועזען צו אויפגערעגט אונד ווייטער ניט גע־קענט רעדען.

צום ערשטען מאל, אבוואהל נאר אויף איין אויגענבליק, האט אננא בעגריפען איהר מאן׳ס שמערצען אונד זיא האט אויף איהם רחמנות געהאט. אבער זיא האט נאר ניט געקענט טהון אדער זאגען; זיא האט נאר געמוזט האלטען איהרע אויגען ארונטער אונד שווייגען. דאן האט ער בעמערקט מיט א שטרענגען טאן:

„איך בין נעקומען דיר זאגען, אז איך פאָהר אוועק נאך מאָסקווא אונד איך וועל מעהר אין דיזען הויז ניט אריין קומען. דוא וועסט אלעס ערפאהרען פון איין אדוואָקאט, וואס איך האב בעשלאָסען צו טהון אין דער אנגעלעגענהייט פון א נט. מיין זוהן, וועט אוועק געגעבען ווערען צו מיינע קרובים."

„דוא נעהמסט איהם בלויז אוועק אום איך זאָל ליידען," האט זיא געשטאַמעלט ציטערענדיג. „דוא בעקימערסט דיך ניט אום איהם, — לאָז איהם בייא מיר!"

„עס איז אמת, אז דער אבשייא וואס איז ענטשטאנדען צו דיר, גרייכט אויך צו מיין זוהן; אבער, דעננאך, וויל איך אויף איהם אכטונג געבען. אדיע!"

ער וואָלט דאן ארויס פון צימער, נאָר זיא האט איהם צוריק געהאלטען.

„אלעקסים," האט זיא זיך געבעטען. „לאָז מיר סערגעי'ן; דאס איז אלעס וואס איך פערלאַנג בייא דיר; לאָז איהם בייא מיר, איך בעט דיך — "

קארעניגא'ס געזיכט איז רויט געוואָרען, אונד אוועק רייסענדיג זיין פרוי'ס האנד פון זיינער, האט ער זיך אומגעווענדעט, אונד אָהנע צו רעדען א וואָרט, איז ער ארויס פון צימער.

קאפּיטעל 3.

דאס עמפּפאנג־צימער פון דעם בעריהמטען אדוואָקאט וואוהין קארעניגא איז געגאנגען, איז געווען געפּאקט מיט מענשען וואס האבען געווארט אויף דער רייהע. ער האט געגעבען זיין קארטע דעם דיענער, וועלכער, אָהנע דארויף צו קוקען, האט ער איהם געזאגט, אז ער וועט מוזען ווארטען.

„זייט אזוי גוט," האט קארעניגא געזאגט, „אונד טראָגט איהם אריין מיין קארטע." מיט אייניגע סעקונדען שפּעטער, האט זיך דיא אינוועניגסטע טהיר געעפענט אונד דער אדוואָקאט זעלבסט איז ערשיענען.

„קוממט אריין," האט ער געזאגט האלטענדיג אָפען דיא טהיר פאר קארעניגא'ן. ער האט איהם געשטעלט א שטוהל נעבען שרייב־טיש אונד זייא האבען זיך ביידע געזעצט.

„איידער איך וועל אייך ערקלערען מיין בעזוך," האט קארעניגא אנגעפאנגען, „וועל איך אייך ערזוכען, אז אלעס וואס מיר וועלען שפּרעכען זאָל בלייבען אין געהיים."

דער אדוואָקאט האט לייכט געשמייכעלט אונד געענטפערט:

„ווען איך זאָל ניט וויסען וויא צו האַלטען א סוד, וואָלט איך ניט בעדאַרפט פערטרעטען מיין אמט אלס אדוואָקאט.“

קאַרעניגא האט געבליקט צום אדוואָקאט'ס גרויע אונד דורכדרינגענדע אויגען אונד זיך געמערקט, אז ער וויים שוין פון אַלעס.

„קענט איהר מיך?“ האט ער געפרעגט.

„איך האב געהערט פון אייערע הויכע דינסטע פיר רוסלאַנד,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט זיך פערנייגענדיג.

קאַרעניגא האט געזיפצט; עס איז איהם געווען שווער צו רעדען איבער דעם וואס ער האט געוואָלט.

„איך האב געהאט דאס אונגליק,“ האט ער ענדליך אָנגעפאַנגען, „צו זיין דער מאַן פון א פרוי וואס האט מיך בעטראָגען. איך ווינש אויפצולעזען, דורך א געזעטצליכען גט, דעם באַנד וואס האט אונז ביידע פעראייניגט, אונד, איבערהויפּט, אוועק צו נעהמען מיין זוהן פון זיין מוטער.“

דער אדוואָקאט האט אַלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו ערשיינען ערנסט, אָבער קאַרעניגא האט בעמערקט אין זיינע אויגען דיא אונגעהייערע פרייד וואס עס האט איהם פעראורזאכט, צו וויסען, אלס אדוואָקאט, אז ער איז פערטרויעט מיט אזא אינטערעסאַנטען פּראָצעס פון דיא הויכע פענסטער.

„איהר ווינשט אַלזאָ הילפע אום אַרויס צו קריעגען א גט?“

„יא, אָבער איך מוז אייך פאָראויס וואָרנען, אז איך האב געוויסע בעדינגונגען, אונד ווען איך וועל דיעזע ניט קענען דורכפיהרען, דאַן וועל איך בעסער קיין זאַך טהון.“

„איך פערשטעה אייך גאַנץ גוט,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט אַרונטער לאָזענדיג זיינע אויגען, דאמיט קאַרעניגא זאָל ניט קענען לעזען זיין צופריעדענהייט.

„איך בין ציעמליך גוט בעקאַנט מיט דיא אַלגעמיינע געזעטצע פון א גט,“ האט קאַרעניגא פאָרטגעזעטצט, „אָבער איך וואָלט נייגיעריג געווען צו וויסען איבער איינצעלהייטען.“

„דאס הייסט, איהר ווילט הערען דיא פערשיעדענע פאָרמען אונד פּונקטען פון דעם שיידונג געזעטץ?“

קאַרעניגא האט געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ יא.

„א נס, לויט אונזערע געזעטצע,“ האט דער אדוואקאט פארטגעזעטצט. „איז מענליך, לויט וויא עס איז אייך געוויס בעקאנט, אונטער דרייא קאנדיציאָנען: 1) ווען עס עקזיסטירט א קערפערליכער פעהלער וואס מאכט אונפעהיג ענטוועדער מאן אָדער פרוי; 2) ווען יעמאנד פון דער פערהייראטעטער פארטיע פערלאָזט דעם צווייטען אויף 5 יאָהר, אונד, דריטענס — “ אויסשפרעכענדיג דאס וואָרט איז א צופריעדענעם טאָן — „ניאוף. דאס איז נאטירליך, דיא טהעאָריע פון געזעטץ, אָבער, איך דענק, דאס נאכדעם וויא איהר האט מיך בעהערט אויסצוהערען מיין ערקלערונג, ווערט איהר געוויס וועלען וויסען אויך פון דער פראקטישער זייט. אזוי וויא איך בין זיכער, אז קיין איינציגע פון דיא ערשטע צווייא קאנדיציאָנען וואס איך האב אויסגערעכענט עקזיסטירט — “

קארענינא האט לייכט געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ.

„דאן איז דיא טהאט פון ניאוף, פון איינעם פון דיא פערהייראטעטע, דער גרונד פיר א גט זעהר לייכט. ווען ער אָדער זיא זאָלען דארויף עדות זאגען אליין, זאָנסט בענעטהיגט מען פּאָזיטיווע בעווייזע. דער ערשטער פאל, פון אליין מודה זיין, איז נאטירליך דער בעסטער, אונד, איך גלויב, אז איהר האט מיך פערשטאנען.“

קארענינא איז געוועזען זעהר אויפגערעגט אונד נאכדענקענדיג האט ער געזאגט:

„אין דיעזען פאל, איז מודה זיין זיך, נאר קיין רעדע ניט. קען פיעללייכט א קארעספּאָנדענץ בעשטעטיגען דיא בעווייזע וואס מען דארף אין אזא פאל? איך האב אזא קארעספאנדענץ דאָ בייא מיר.“

דער אדוואקאט האט דאן גאנץ רוהיג געענטפערט:

„בעווייזע בענעטהיגען עדות. ווען איהר טהוט מיר דיא עהרע זיך צו פערלאָזען אויף מיר, דאן מוזט איהר פאָלגען מיין ראטה.“

קארענינא׳ס געזיכט איז געוואָרען זעהר בלאס, אונד זיך אויפהויבענדיג פון זיין שטוהל, האט ער בעמערקט:

„איך וועל אייך שרייבען, נאכדעם וויא איך וועל מיך בעשליעסען וואס עס איז צו טהון. אונד נאכדעם וויא איך מערק מיר פון אייערע ווערטער, אז א גט איז מעגליך, ווערט איהר אזוי גוט זיין אונד מיר זאגען אייערע בעדינגונגען.“

„אלעס איז מעגליך,“ האט דער אדוואקאט געענטפערט אויסמיידענדיג דיא געלד־פראגע, „ווען איהר וועט מיר נאָר געבען פאָלשטענדיגע פרייהייט צו האנדלען וויא איך פערשטעה. ווען וועל איך ווייטער הערען פון אייך?“

„איך גלויב אין 8 טאָג ארום. איהר וועט מיר דאַן אויך מיטטהיילען אויב איהר קענט אונטערנעהמען דעם פראָצעס, אונד אונטער וועלכע בעדינגונגען.“

„יא, יא,“ האט דער אדוואָקאט געענטפערט בעגלייטענדיג זיין הויכען קליענט צו דער טהיר.

נאך אין דעמזעלבען טאָג, האט קאַרענינא פערלאַנגט דיא ערלויבניס פון דעם העכסטען פּלאַטץ אום צו פאָהרען נאך אויסלאַנד צו שטודירען דיא אָרמען פון אנדערע רעגיערונגען. נאכדעם וויא ער האט דיעזע ערלויבניס ערהאַלטען, איז ער אוועק פון סט. פעטערסבורג איבער מאָסקווא, אונד האט בעשלאָסען דאָרט צו פערבלייבען עטליכע טעג.

קאַפּיטעל 4.

אויף דעם מאָרגען, נאכדעם וויא קאַרענינא איז אָנגעקומען נאך מאָסקווא, האט ער פערלאָזען דעם האָטעל אום צו געהען בעזוכען דעם גענעראַל־גובערנאַטאָר. ווען ער איז ארויס געגאַנגען האט ער געהערט יעמאַנדען רופען זיין נאמען פון א פאַרבייא פאָהרענדע דראָשקע. עס איז געווען סטעפּאַן ארקאַדיעוויטש, וועלכער האט שפּאַציערט מיט דאָלליין אונד 2 קינדער.

קאַרענינא האט קיין חשק ניט געהאַט זיך צו בעגעגענען מיט פריינדע אין מאָסקווא, אונד וועניגער וויא מיט אַלעמען, צו זעהען זיין פרוי'ס ברודער. ער האט זיך פערניינט אונד ווייטער געגאַנגען, אָבער אבלאָנסקי איז ארויס געשפּרונגען פון דער דראָשקע אונד איז צוגעלאָפען צו איהם, אויסדריקענדיג זיין פריינדליכסטע בעגריסונג.

„ווען ביסטו געקומען? ווארום האסט אונז ניט געלאָזען וויסען? איך האב געזעהען דיין נאמען געבטען אבענד אונטער דיא געסט ביי דוססאָ אונד איך האב בעשלאָסען דיך אויפצוזוכען.“

„מיין צייט דאָ איז זעהר קורץ, אונד איך בין זעהר בעשעפטיגט,“ האט קאַרענינא געענטפערט אביסעל אונהעפליך.

„קום צו אונד רעד אביסעל צו דאָלליין, זיא וויל דיך זעהר זעהען.“ זייא זיינען דאַן צוגעגאַנגען צו דער דראָשקע.

„וואס האט פּאַסירט, אַלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, וואס דוא מיידעסט אונז אויס?“ האט דאָללי געפרעגט. „וויא געהט עס מיט מיין ליעבער אננא?“

קאַרענינא האט געמורמעלט עטליכע ווערטער אין איין אונדייטליכען טאָן, אונד מיט א פּאאר מינוטען שפּעטער האט ער זיך געוואָלט ענטשולדיגען, נאָר סטעפּאַן האט איהם אונטערבראָכען.

„וויסטו וואס דוא דאַרפסט טהון,“ האט סטעפּאַן געזאגט. „קום מאָרגען אונד עסס מיטאג מיט אונז. קאָזניטשעוו אונד פּעסטזאָוו װעלען אויך זיין, אונד דוא וועסט קענען הערען אַלעס וואס עס טהוט זיך אין מאָסקווא.“

„קום, קום, איך בעט דיך,“ האט דאָלי געזאגט. „מיר וועלען עסען דאמאלס ווען עס פּאַסט פאר דיר, אום 5 אָדער 6, וויא דיר געפעלט.“

קאַרענינא האט וויעדער געענטפערט אין א טאָן וואס זייא האבען כמעט ניט געהערט, אונד אויפהויבענדיג זיין הוט, איז ער רוהיג אוועק צו זיין אייגענער דראָשקע.

„וואס פאר א מערקווירדיגער מענש!“ האט סטעפּאַן בעמערקט איהם נאָכ־קוקענדיג.

מיט איינינע וואָכען פאר דיעזער געשיכטע, האט דער פּרינץ אונד דיא פּרינצעסין שערבאַטצקי צוריק געקעהרט נאָך מאָסקווא מיט זייער טאָכטער קיטטי, וועלכע איז שוין געווען כמעט פּאָלקאָמען געזונד.

יא, קיטטי האט מעהר קיין צייכען פון ליידען געוויעזען, אויסער וואס מען האט געקענט בעמערקען, אז איהר מיידעלשער גייסט אונד מונטערקייט איז פערשוואונדען. זיא איז געוואָרען פון איין אונוויסענדעס אונד אונשולדיגעס מעדכען, איין ערפאַהרענעס פרויענצימער. דיא צייט אונד ערפאַהרונג האבען זיא איבערצייגט, דאס ווראָנסקי׳ס האנדלונג געגען איהר, וואס איז אנפאנגס געווען אונערטרעגליך, איז געווען פון איהר אייגענער טובה וועגען. זיא האט בלויז געבליקט צוריק מיט שמערץ, אָבער דיא גטגענוואַרט איז וויעדער געוואָרען א גליקליכע אין דער אומגעבונג פון איהר פאַמיליע.

דיא טרויעריגסטע מאָמענטען אָבער פיר קיטטי׳ן, זיינען געווען דיעזע, ווען זיא האט זיך דערמאָהנט וויא אונבאַרמהערציג זיא האט געהאַנדעלט געגען קאָנסטאַנטין לעווין. זיא האט זעהר וועניג פון איהם געהערט אונד איהם גאר ניט געזעהען, זייט יענעם אבענד אין ווינטער, ווען זיא האט איהם געגעבען יענעם שוידערהאַפטען ענטפער, אז זיא קען ניט ווערען זיין פרוי.

לעווין אַליין, האט זיך אויך געענדערט ווערהענד דיעזע אַלטע לאַנגע געשיכטע. דיא צייט האט געשטילט דעם שמערץ פון זיין פערצווייפלונג, אונד אָבוואָהל ער

האט אן קיטטי׳ן ניט געקענט פערגעסען, איז ער אָבער דאָך אימשטאַנדע געווען צו ערפּיללען זיינע פּליכטען אויף דיא גיטער. ער האט אביסעל געדייזט אונד גענאַנגען אויף דער יאגד, וועלכעס האט געהאָלפען צו צערשטרייען זיינע ביטערע ליעבעס־גערדאַנקען. סטעפּאַן׳ס מעהרערע איינלאַדונגען צו בעזוכען מאָסקווא, האָט ער צוריק געוויעזען. ער האט מורא געהאט, טאָמער זעהט ער קיטטי׳ן, וועט עס זיין גלייך וויא מען רייסט אויף איין אלטע וואונד. ווען ער וואָלט אָבער געוואוסט, וויא אַפּט קיטטי האט בעדויערט אונד חרטה געהאט אויף איהר האנדלונג געגען איהם, וואָלט ער זיך זעלבסט בעהערשט, אבוואהל ער איז געווען בטבע זעהר שטאָלץ, אז איהם איינמאל ענטזאגען איז שוין געווען גאנץ גענוג.

וועהרענד דיא לעטצטע איינינע וואָכען, האט לעווין געמאכט א קורצע רייזע נאָך אויסלאַנד, אונד זייענדיג געצוואונגען צוריק צו קעהרען איבער מאָסקווא, האט ער בעשלאָסען דאָרט צו פערבלייבען עטליכע טעג. ער איז אָנגעקומען אין דעמ־זעלבען טאָג גלייך מיט קארעניגא׳ן, אונד ער איז אויך איינגעשטאנען אין דוססאָ׳ס האָטעל.

עס איז נאַטירליך איבריג צו דערצעהלען, אז לעווין׳ס ערשטער בעזוכער איז געווען סטעפּאַן ארקאדיעוויטש. דיא צוויא פריינדע האבען זיך הערצליך בעגריסט.

„נעהם ארונטער דיין מאַנטעל אונד זיטץ," האט לעווין געזאגט.

„איך קען קיין אויגענבליק מעהר דאָ פערבלייבען; איך בין בלויז אריין נור־קומען זעהען וואס דוא טהוסט," האט סטעפּאַן געענטפערט, וועלכער האט אונ־טערדעסען אָנגעפאַנגען זיך צו מאכען בעקוועם אונד איז נאכהער פערבליעבען א גאַנצע שטונדע פּלוידערענדיג.

„דערצעהל מיר וואס דוא האסט געטהאָן אין אויסלאַנד; וואו ביסטו געווען?" האט סטעפּאַן געפרעגט.

„איך בין געווען אין דייטשלאַנד, פראַנקרייך אונד ענגלאַנד, אָבער מיין צוועק איז געווען צו בעזוכען דיא גרעסטע פאבריקען, ניט דיא הויפּט־שטעדט. אונד איך בין געווען זעהר פיעל פעראינטערעסירט."

„יא, יא, איך וויים וויא דוא ביסט אימער פעראינטערעסירט אין אלע ארבייטס־פראגען."

לעווין האט דאן אָנגעפאַנגען צו געבען איין ערקלערונג וואָס ער דענקט, וויא אזוי מען וואָלט געקענט פערבעסערן דעם צושטאַנד פון דיא רוסישע בויערן, ווען מען

זאָל איינפיהרען גרויסע פאַבריקען. סטעפאַן האָט אַלעס אויסגעהערט, בעמערקט א פּאָאר ווערטער. אָבער עס האָט איהם ניט אינטערעסירט.

„געה נאָך ניט,“ האָט לעווין געזאָגט זעהענדיג זיין פריינד זיך אויפהויבען. „איך פאָהר וואַהרשיינליך מאָרגען אַוועק אונד איך האָב דיך נאָך ניט רעכט געזעהען.“

„אָך!“ האָט סטעפאַן אויסגעשריען, „דאָס ערינערט מיך אַן זעהר א וויכטיגער זאַך. מיר ערוואַרטען, אַז דו זאָלסט עסען מאָרגען מיטאָג מיט אונז אונד דו זאָלסט אונז ניט ענטזאָגען. מיין שוואָגער קאַרענינא אונד א פּאָאר אַנדערע געסט וועלען אויך זיין.“

„איז ער דאָ?“ האָט לעווין געפרעגט וועלענדיג פערבאָרגען זיין נייגיעריגקייט איבער קיטטי'ן. ער האָט געוואוסט, אַז קיטטי האָט לעטצטענס בעזוכט סט. פּעטערסבורג, אָבער ער האָט ניט געוואוסט, אויב זיא האָט שוין צוריק געקעהרט. סטעפאַן האָט איהם ניט פערשטאַנען. לעווין האָט גראַדע ניט געוואָלט בענענענען קיטטי'ן, אונד ער האָט מורא געהאַט, פיעללייכט וועט זיא אויך דאָרט זיין. אָבער ער האָט קורץ געענטפערט:

„איך אַקצעפּטיר דיא איינלאַדונג.“

„אָבער הער אויס, קאָנסטאַנטין, בין איך זיכער, אַז דו קומסט?“

„געוויס, געוויס, איך וועל ערשיינען מיט פערגניגען.“

„גוט, אַלזאָ אום 5 אוהר, אונד קום אָהן צערעמאָניע.“

סטעפאַן איז פון דאָרט אַוועק בעזוכען א הויכען בעאַמטען פון זיין דעפּאַרטמענט, וועלכער איז דאַן פאַרביי געפאָהרען מאָסקווא.

קאַפּיטעל 5.

אין דעמזעלבען נאָכמיטאָג, האָט סטעפאַן אבלאָנסקי בעזוכט קאַרענינא'ן אין זיין האָטעל. ער האָט זעהר געוואָלט בעשטימט וויסען אויב ער נעהמט אָן דיא איינלאַדונג צו מיטאָג אָדער ניט.

גאַנץ פריה, איז קאַרענינא געווען בעשעפטיגט מיט אָפיציעלע אַרבייטען, אונד ער האָט אויך עמפּפאַנגען איינינע דעלעגאַציאָנען. דאַן האָט ער זיך געזעטצט שרייבען דעם בריעף וואָס ער האָט פערשפּראָכען זיין אַדוואָקאַט. ער האָט איהם מיטגעטהיילט, אַז ער גיבט איהם א פאָלמאַכט צו טהון וויא ער פערשטעהט, אונד איינגעשלאָסען צוויא בריעף, איינעם פון ווראָנסקי'ן צו אננא'ן אונד דעם אַנדערן פון אננא'ן צו איהר געליעבטען; דיעזע האָט ער געפונען אין דעם פּאַקעט וואָס ער

האט אוועק גענומען. ווי ער איז פערטיג געוואָרען מיט דעם בריעף, האט ער געהערט סטעפאן'ס שטימע, וועלכער האט פערלאנגט מען זאָל איהם אנציינען.

„עס איז גוט וואס ער קומט,“ האט קארענינא געטראַכט. „איך וועל איהם אלעס מיטטהיילען איבער זיין שוועסטער, אונד דאן וועט ער פערשטעהען, אז מיר ביידע זיינען אוים מחותנים.“

„עס פרייט מיך דיך נאך אמאל צו זעהען,“ האט סטעפאן געזאגט מיט זיין מונטערע שטימע אריין קומענדיג. „איך האף — “

„עס איז מיר אונמעגליך צו געהען,“ האט איהם קארענינא אונטערבראָכען מיט א טרוקענעם טאָן.

„ווארום ?“ האט סטעפאן געפרעגט גוטמיטהיג אונד ערשטוינט.

„עס איז אונמעגליך ; דיא בעציהונגען צווישען אונזערע פאמיליען, האלטען באלד ביים צעררייסען ווערען.“

„וואס ? ווארום ?“ האט אבלאָנסקי געפרעגט ניט בעגרייפענדיג.

„וויל איך האב אָנגעקלאגט מיין ווייב אונד דיין שוועסטער, אויף א גט ; איך האב בעדארפט — “

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, דאס איז אונמעגליך !“ האט סטעפאן אויס־געשריען שמערצהאפט אונד איז צוריק געפאלען אין א שטוהל.

„עס איז אָבער וואהר.“

„ענטשולדיג מיר, איך קען עס ניט גלויבען.“

קארענינא האט זיך אויך געזעטצט : ער האט פערשטאנען, אז זיינע ווערטער האבען ניט געמאַכט דעם געווינשטען איינדרוק, אונד ער וועט ערשט מוזען געבען זיין שוואָגער א בעסערע ערקלערונג.

„עס איז א שמערצהאפטע נויטהווענדיגקייט,“ האט קארענינא ווייטער גע־זאגט, „אבער איך בין געצוואונגען זיך צו גט'ן מיט איהר.“

„וואס זאָל איך זאגען ? וויסענדיג, אז דוא ביסט איין עהרליכער מאן אונד אננא א זעלטענע פרוי — ענטשולדיג מיר, איך קען מיין מיינונג איבער איהר ניט טועקסלען — קען איך דאס אלעס ניט גלויבען. עס מוז זיין עפעס א שרעקליכער טעות !“

„הלואי וואלט דאס געווען א טעות !“

„ערלויב מיר, — ערקלער מיר מעהר. איך בעט דיך איין זאך, האנדעל ניט צו שנעל.“

„איך האב קיין זאך געטהאָן איבעראיילט,“ האט קארעונינא געענטפערט.

„אבער אין אזא פאל, קען מען בייא קיינעם ניט פרעגען קיין עצות; מיין ענטשלוס איז געפאסט.“

„דאס איז שרעקליך!“ האט סטעפאן אויסגערופען שטארק געערגערט.

„איך בעט דיך, נאכדעם וויא איך רעכען, אז עס איז נאך ניט אזוי וויט געגאנגען, טהו נאך פארלויפיג קיין זאך ביז דוא וועסט ניט רעדען מיט מיין פרוי. זיא ליעבט אננא'ן וויא א שוועסטער, אונד זיא איז א פרוי מיט א געזונדען מענשען־פערשטאנד. איך בעט דיך, אום דער פריינדשאפט צו מיר אליין, רעד מיט איהר פריהער.“

קארענינא איז געבליעבען שטיל אונד נאכגעדענקט. סטעפאן האט רעספעקטירט זיין שטילשווייגען אונד איהם בעטראכט מיט סימפאטהיע.

„איך בעט דיך, שוואגער,“ האט סטעפאן ענדליך געזאגט. „קום ווערנינסטענס עסען; מיין פרוי ערווארטעט דיך; קום, איך בעט דיך אונד רעד מיט איהר.“

„ווען דוא בעטסט מיך אזוי, דאן וועל איך קומען,“ האט קארענינא געענטפערט מיט א זיפץ. ער האט דאן אלעס מעגליכע אנגעווענדעט אונד געוועקסעלט דעם אינהאלט פון געשפרעך אויף עפעס אנדערש. סטעפאן האט געגעבען א קוק אויף זיין אוהר אונד אויסגעשריען:

„מיין גאט, עס איז שוין נאך פיער! אונד איך מוז נאך מאכען א בעזוך. אלזא, אלעס איז געענדיגט — דוא קומסט עסען?“

„איך האב פערשפראכען אונד וועל קומען,“ האט ער געענטפערט טרויעריג בעגלייטענדיג סטעפאנען צו דער טהיר.

„איך דאנק דיר! איך האף, אז דוא וועסט ניט חרטה האבען,“ האט סטעפאן בעמערקט ארויס געהענדיג.

קאפיטעל 6.

אום 5 אוהר זיינען שוין געוועזען פערזאמעלט דיא געסט בייא אבלאָנסקיין. אויסער קאָזניטשעוו'ן אונד פעסטזאָוו'ן, זיינען אויך ערשיענען דער אלטער פרינץ שערבאטצקי, קארענינא, קיטטי, אונד איהר שוועסטער־קינד. לעווין איז געוועזען דער לעטצטער צום ערשיינען, אונד סטעפאן איז איהם ענטקעגען געגאנגען אין קארידאר.

„איז עס שוין שפעט?“ האט ער געפרעגט. דאן, ווערענדיג אביסעל נערוועז, האט ער געזאגט: „ווער זיינען זייא?“

„בלויז פאַמיליען פריינד. סיטטי איז אויך דאַ. קום אריין שנעלער, איך וויל דיך פאָרשטעלען פאר קאַרענינאַ'ן."

לעווין'ס הארץ האט העפטיג געקלאַפּט ווען ער איז אריין געקומען. ווען קיטטי האט איהם געזעהען בעגריסענדיג איהר שוועסטער, איז זיא אזוי איבערפילט געוואָרען מיט פרייד, דאס דיא טרערען האבען זיך געקייקעלט פון איהרע אויגען. לעווין אונד דאָללי האבען עס ביידע בעמערקט. לעווין איז צו איהר צוגעגאַנגען; זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האַנד צו איהם אונד זיך געזוכט צו בעהערשען; אָבער זיא האט ניט געקענט.

„עס איז א לאַנגע צייט זייט מיר האבען זיך ניט געזעהען," האט זיא ענדליך אַרויס געשטאַמעלט. דאַן האבען זייא ביידע געשפּראָכען איבער קליינינגקייטען, אונד סטעפּאַן איז צוגעקומען, אוועק גענומען לעווינען, אונד איהם פאָרגעשטעלט פאר קאַרענינאַ'ן. ווען מען איז אריין אין שפּייזע זאַלאָן, האט סטעפּאַן אויסגעזעטצט פריהער אלע זיינע געסט, אונד צום שלוס, ווען עס זיינען געבליעבען בלויז צוויא שטוהלען איינעם נעבען אַנאַנדער, האט ער געזעטצט לעווינען מיט קיטטי'ן. וועהרענד דעם עסען, האבען זייא גאַנץ ווענינ געשפּראָכען; זייא זיינען בלויז געוועזען גליקליך, אונד יעדער האט דאס געקענט זעהען אויף זייערע געזיכטער.

ווען דיא דאַמען זיינען אַרויס פון דעם שפּייזע־זאַלאָן, האט סטעפּאַן יעדען איבערגערייכט א ציגאַר אונד מען האט אָנגעפאַנגען צו פּלוידערן. קאַרענינאַ, וועלכער האט ניט גערויכט, האט זיך ענטשולדיגט, אונד איז אַרויס אין צווייטען זאַלאָן. דאָללי, וועלכע האט איהם אויסגעזעהען צו ערווארטען, איז געזעסען אין א ווינקעל.

„אַך, וויא עס פרייט מיך וואס דוא ביסט געקומען," האט זיא געזאָגט זיך אויפהויבענדיג. „איך האב מיט דיר אזוי פיעל צו רעדען. לאָמיר זיך זעטצען." קאַרענינאַ האט זיך געזעטצט נעבען איהר.

„עס פרייט מיך אויך," האט ער געענטפערט, „וואס איך האב א געלעגענהייט דיך צו זעהען, ווייל איך פאָהר מאָרגען אוועק."

דאָללי, וועלכע איז געוועזען בייא זיך פעסט איבערצייגט איבער אננאַ'ס אונשולד, איז געוואָרען בלאַס פון אויפרעגונג, בעמערקענדיג קאַרענינאַ'ס רוהיגע גלייכגילטיגקייט.

„אלעקסיס אלעקסאַנדראָוויטש," האט זיא געזאָגט פאַסענדיג אזוי פיעל מוטה וויא נאָר מעגליך. „איך האב דיך געפרעגט איבער אננאַ'ן, אונד דוא האסט מיר נאָר ניט געענטפערט. וואס איז מיט איהר?"

„איך דענק, אז זיא איז געזונד,“ האט ער געענטפערט אהנע צו קוקען אַ איהר.

„ענטשולדיג מיר, אַלעקסים, וואס איך וואג מיך צו פיעל צו מישען, ווען דאס איז אפילו נעגען מיינע רעכטע, אָבער איך ליעב אננא׳ן צו פיעל אום איך זאָל קענען בלייבען גלייכגילטיג. זאָג מיר, איך בעט דיך, וואס האט פּאסירט צווישען אייך ביידע אונד אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„דיין מאן האט דיר געוויס דערצעהלט,“ האט קארענינא געענטפערט אונ־געדולדיג: „וואס עס האט געבראכט דיעזען צושטאנד צווישען מיר אונד אננא ארקאדיעוונא.“

„איך גלויב עס אָבער ניט אונד וועל עס קיינמאל ניט גלויבען!“ האט זיא אויסגעשריען. צו דיעזער צייט זיינען דיא איבריגע מענער אריין אין זאלאן. דאָללי האט זיך שנעל אויפגעהויבען, אונד לעגענדיג איהר האנד אויף קארענינא׳ס ארעם, האט זיא געזאגט: „ווילסטו מיט מיר געהען וואו מען זאָל אונז ניט שטערען?“ קארענינא איז נאכגעגאנגען דאָללי׳ן אין א קליינעם צימער. זייא האבען זיך אוועק געזעטצט בייא א טישעל.

„איך זאג עס נאך אמאל, איך גלויב גאר ניט!“ האט זיא ווידער־האָלט.

„קען מען בעשטרייטען פאקטען?“ האט ער געפרעגט גאנץ רוהיג.

„אָבער וואס האט זיא בעגאנגען? אין וואס ווערט זיא בעשולדיגט?“

„זיא האט געבראָכען איהר טרייהייט אונד פערראטהען איהר מאן. אין דיעזען ווערט זיא בעשולדיגט.“

„ניין, ניין, עס איז אונמעגליך! ניין, דאנקען גאָט, אַלעקסים, דוא נארסט זיך זעלבסט!“ האט דאָללי אויסגעשריען צודריקענדיג איהר קאָפּ מיט ביידע הענד.

קארענינא האט ביטער געשמייכעלט. ער האט געשפּירט דעם וואונש זיא צו איבערצייגען. דאָללי׳ס פערטהיידיגונג וויעדער, האט נאך זיין שמערץ פערגרעסערט. אין א טרויעריגען אונד געערגערטען טאָן, האט ער געענטפערט:

„מען קען זיך ניט נארען אונד מען קען קיין טעות ניט האבען, ווען א פרוי אליין קומט אונד דערצעהלט איהר מאן, דאס 8 יאָהר פערהייראטעטעס לעבען אונד א זוהן, האבען גאר ניט ווערטה, אונד זיא וויל ערשט איבער א נייעס אנ־פאנגען אין אנדערעס לעבען.“

„אננא אונד זינד! וויא קענען זיך דיעזע צווייא פעראייניגען? וויא קען מען גלויבען — "

„דאריא אלעקסאנדראָוונא!" האט ער אויסגעשריען בעז זיא אונטערברעבענדיג. „איך וואָלט אוועק געגעבען א העלפט פון מיין לעבען איך זאָל נאך וועניגסטענס קענען צווייפלען. דער צווייפעל אליין איז געווען שמערצהאפט, אָבער דיא יעטצטיגע זיכערהייט איז נאך ערגער. ווען איך האב געצווייפעלט, האב איך נאך געקענט האָפען. יעטצט האב איך מעהר קיין האָפנונג אונד נאך מעהר צווייפלען; איך צווייפעל זאָגאר איבער מיין זוהן. איז ער מיינער? ווער ווייס? אך, איך אונגליקליכער!"

אבוואָהל דאָללי האט ניט געקענט זעהען זיין אבגעווענדעטעס געזיכט, האט זיא אָבער דאך פערשטאנען, אז זיינע ליידען זיינען זעהר גרויס אונד זיא האט שטארק מיטלייד געהאט מיט איהם.

„מיין גאָט, עס איז שרעקליך! אָבער ביסטו פעסט ענטשלאָסען זיך צו גט'ן?"

„איך האב גענומען דיעזען לעטצטען אויסוועג, ווייל קיין אנדערער איז מיר ניט געבליעבען. איך קען ניט מעהר ערטראגען."

„איך פערשטעהע פאָלקאָמען," האט ענדליך דאָללי געענטפערט אלעס בעגרייפענדיג. זיא האט זיך דערמאָהנט אן איהרע אייגענע צרות. דאן, צוזאמענדריקענדיג איהרע הענד וויא אין געבעט, האט זיא געזאגט:

„אָבער מיין גאָט, אלעקסיס, דוא ביסט דאך א מענש מיט איבערלעגונג, דענק דיר נאָר וואס עס קען פון איהר ווערען, ווען דוא וועסט זיא פערלאָזען!"

„איך האב אלעס איבערגעדענקט, דאָללי. זאָגאר דאן, ווען זיא האט מיר מיט איהרע אייגענע ליפען דערצעהלט פון איהר שאנדע, האב איך איהר געגעבען א געלעגענהייט זיך אומצוקעהרען; איך האב איהר געוואָלט העלפען זיך צו רעטען. אָבער וואס האט זיא געטהאָן? זיא האט פערשמיסען יעדעס געפיהל פון אנשטאנד אונד רעספעקט! יעמאנד קען רעטען א מיט־מענשען פון טויט, וועלכער וויל ניט שטארבען, אָבער וואס קען מען טהון ווען יענער וויל עס ניט?"

ער האט זיך עראינערט אן דעם לעטצטען געשפרעך מיט זיין ווייב אונד ער איז אנגעפיללט געוואָרען מיט צאָרן. דאן האט ער בעמערקט:

„דאָללי, איך בין דיר זעהר דאנקבאר פאר דיין סימפאטהיע," אונד דך

אויפהויבענדיג האט ער געזאגט: „דו וועסט מיר ענטשולדיגען, עס שמערצט מיך זעהר צו רעדען דאריבער. איך מוז אויך געהען.“

„ווארט איין אויגענבליק; דו זאלסט זיא ניט פערלירען! הער אויס מיין אייגענע ערפאהרונג. איך בין אויך פערהייראטעט אונד מיין מאן האט מיך בעטראגען. אין מיין אייפערזוכט אונד אויפרעגונג, האב איך איהם אויך געוואלט פערלאזען, אבער איך האב מיך איבערגערעכענט, אז מען טאר זיך ניט איילען. אונד ווייסטו ווער מיך האט גערעטעט? אננא. אונד יעטצט זיינען מיר ווידער פעראייניגט; מיין מאן האט איינגעזעהען וויא אונגערעכט ער האט געהאנדעלט, אונד איך האב איהם מוחל געווען. יא, יא, אלעקסים, דו מוזט אויך פערצייהען. ווארום זאל א פרוי ערגער זיין וויא א מאן? ווארום מעג זיא פערצייהען אונד ער ניט?“

אבער איבער קארענינא'ן האבען איהרע ווערטער קיין איינדרוק געמאכט. ער האט געענטפערט מיט א בעזער שטימע:

„איך קען ניט אונד וויל ניט פערצייהען; דאס וואלט געווען אונרעכט. איך האב געוואלט פערצייהען; עס איז געווען א צייט ווען איך האב געקענט פערצייהען, נאר זיא האט מיך בלויז טיעפער אריין געשלעפט אין שמוטץ אונד בלאטע. ניין, דאללי, רעכען מיך ניט פאר קיין שלעכטען מענשען. מיין ניט, אז איך בין איינער וואס קען נאר האסען; אבער זיא? יא, זיא האט איך מיט דער קראפט פון מיין גאנצער זעעלע, אונד איך וועל איהר ניט פערצייהען. אזוי וויא זיא האט געהאנדעלט געגען מיר, איבערשטייגט שוין אלע גרענעצען פון געדולד!“

זיין שטימע האט געציטערט מיט צארן. דאללי האט איהם מעהר גאר ניט געקענט זאגען, אונד דאן, זיך אביסעל פאסענדיג, האט ער בעמערקט: „יעדער פון אונז האט זיין בינטעל צרות. ענטשולדיג מיר, דאללי פאר מיין אויפרעגונג, אבער נאט וויים דעם אמת, אז איך בין ניט מעהר וויא א מענש אונד זיא האט אין מיר אלע מענשליכע געפיהלע בעליידיגט אונד געטרעטען מיט די פים. אדיע!“

ער האט גענומען איהר האנד אונד איז אוועק.

קאפיטעל 7.

לעווין האט זיך קוים געקענט איינהאלטען ניט נאכצוגעהען קיטטי'ן אין זאלאן, נאכדעם דייא האבען זיך אויפגעהויבען פון שפייזע־טיש; אבער ער איז ניט נאכגעגאנגען. ער האט מורא געהאט, טאמער ווינשט זיא דאס ניט. ער איז דאפיר צוריק

געבליעבען מיט דיא אנדערע מענער אונד אנטהייל גענומען אין דעם אלגעמיינעם געשפרעך.

ווען מען האט אויפגעהערט רויכען, איז יעדער אריין אין צווייטען זאלאָן, אונד לעווין האט געשפירט, אז קיטטי'ס אויגען זוכען איהם. ווען ער האט זיך אומגעקוקט, האט ער בעמערקט א צופריעדענעם שמייכעלע אויף איהרע ליפען.

„איך האב געמיינט," האט ער צו איהר געזאגט, „אז איך וועל אייך געוויס טרעפען בייא דער פיאַנאָ אום אונז אביסעל אויפצומונטערן מיט גוטער מוזיק. אזעלכע דאָרפס־בחורים וויא איך, וויא איהר בעגרייפט, זיינען זעהר נייגיעריג צו הערען מוזיק."

„ניין," האט זיא געענטפערט, „איך בין דאָ נאָר געזעסען אונד געוואַרט צו זעהען וויא לאנג איהר קענט דאָרט פערבלייבען רעדען איבער נארישקייטען. עס איז מערקווירדיג וויא מענער געפינען פערגניגען אין ויכוחים!"

„פאַלקאָמען רעכט!" האט ער געענטפערט זיך אניעדער זעטצענדיג נעבען קליינעם טישעל וואו זיא איז געזעסען.

קיטטי האט געהאלטען א בלייפעדער אין האנד אונד געשריעבען אונפערשטענדליכע שטריכען אויף א שטיקעל פאפיר. דאס האט איהר אביסעל געהאָלפען צו בעהאלטען איהר נערוואזיטעט. איהר הארץ האט שטארק געקלאפט. לעווין איז געזעסען שטילשווייגענד אונד געקוקט אין איהר שעהנעם געזיכט, זיך טראַכטענדיג, אז עס וואָלט געווען אונמעגליך פאר איהם צו לעבען אָהן איהר.

„זעהט וויפיעל פאפיר איך האב דאָ פערשריעבען!" האט זיא געזאגט זיך אויפהויבענדיג, גלייך וויא זיא האט געוואָלט אוועק געהען.

„איין אויגענבליק," האט ער געזאגט פלוצלינג זיך וויא דערמאָהנענדיג אָן עפּעס. „איך האב אייך עפּעס שוין לאנג געוואָלט פרעגען."

זיא האט זיך ציטערענדיג געזעטצט אונד געמורמעלט: „פרעגט."

„איך וועל עס אזוי מאַכען," האט ער געזאגט, ארויס נעהמענדיג א בלייפעדער פון זיין אייגענער קעשענע. „דאס איז מיין פראגע." ער האט דאן אויפגעשריעבען פאָלגענדע בוכשטאבען: „וו. א. ה. ם. ג. אַ. ע. א. א. ה. א. ג. נ. ד. א. פ. א."

דיא בוכשטאבען האבען אזוי בעדייטעט: „ווען איהר האט מיר געזאגט, אז עס איז אונמעגליך, האט איהר געמיינט נאָר דאַן, אָדער פיר אימער?"

לעווין האט געהאט א גאנץ קליינע האפנונג, אז זיא וועט איהם פערשטעהן;

אָבער קיטטי האט זיך א היבשע צייט איינגעקוקט אין די א בוכשטאבען אונד דאַן געפרעגט: „וויא מאכט דיעזער צווייטער בוכשטאב א. ?“

„אונמעגליך,“ האט לעווין געענטפערט, „אָבער איך עראינער מיך ניט גענוי, אויב איהר האט זיך דאַן בעדיענט גראדע מיט אזא וואָרט.“

זיא האט גענומען דעם בלייפעדער פון זיין האנד אונד אויפגעשריעבען: „ד. ה. א. ק. א. ע. נ. ג.“

לעווין האט שטודירט א היבשע צייט די א בוכשטאבען אונד דאַן האט זיין געזיכט אָנגענומען א גליקליכע מיענע. ער האט פערשטאנען, אז זייא לויטען: „דאמאלס האב איך קיין אנדערן ענטפער געקענט געבען.“

ער האט געקוקט צו איהר מיט א פראגענדען בליק אין זיינע אויגען אונד געזאָגט:

„איהר האט דאס אלזאָ נאָר ד א מ א ל ס געמיינט?“

„יא,“ האט זיא געענטפערט מיט א שמייכעל אונד איז רויט געוואָרען.

„אונד — יעטצט ?“ האט ער געפרעגט.

זיא האט ווייטער גענומען דעם בלייפעדער אונד געשריעבען שוין גאַנץ דייטליך:

„מיין העכסטער וואונש איז, דאס איהר קענט פערצייהען אונד פערגעסען.“

מיט פלאַמענדע אויגען האט לעווין איבערגעלעזען די א ווערטער אונד אויס־געשריען:

„איך האב דיך אויף קיין אויגענבליק אויפגעהערט צו ליעבען!“

קיטטי האט צו איהם געבליקט אונד איהרע ליפען האבען געציטערט מורמלענדיג: „איך פערשטעה.“

„אזוי נאָר, ביסט שוין געוואָרען לעווין'ס פריוואט־סעקרעטער?“ האט זיך פלוצלינג געהערט די א מילדע שטימע פון דעם אלטען פרינץ שערבאטצקי. קיינער פון די א צווייא יונגע מענשען האט געקענט ענטפערן.

„ווען דוא ווילסט געהען אין טהעאטער, קיטטי,“ האט דער פרינץ ווייטער געזאגט, „דאַן קום, עס ווערט שפעט.“

לעווין האט זיך אויפגעהויבען אונד בעגלייטעט קיטטי'ן ביז צו דער טהיר. ער איז געווען גליקליך. ער האט בעשלאָסען מאָרגען צו רעדען מיט איהרע עלטערן.

קאפיטעל 8.

ווען קיטטי איז אוועק, האט עס לעווינען אויסגעזעהען, אז די געזעלשאפט האט פאר איהם פערלוירען די גאנצע אינטערעסע. עס איז איהם דאן געלונגען צו נעהמען אבשיעד פון זיין פריינד׳ס הויז. זיין גרעסטער וואונש איז געווען, צו זיין אליין.

אבוואהל די נאכט איז געווען זעהר קיהל, איז לעווין דאך געזעסען אין זיין צימער נעבען אפענעם פענסטער אונד געקוקט ארויס צום בלויען הימעל, אין די פינקלענדע שטערען, אונד זיך געטראכט, עס זאל טאג ווערען אזוי שנעל וויא מעגליך, דאן זאל קומען די פאסענדע מארגען־שטונדע, ווען ער זאל אוועק צו פרינץ שערבאטצקי, אונד אויסדריקען זיין וואונש.

עס איז איהם אונמעגליך געווען צו שלאפען. ער האט שפאצירט, גערויכט, געקוקט, אונד געטראכט, ביז עס איז טאג געווארען. דאן האט ער זיך אבגעבאדען אין קאלטעם וואסער, ארויס אויף דער גאס, צוגערופען איין איזוואסטשיק אונד איהם געהייסען ער זאל מיט איהם פאהרען איבער דער שטאדט, אום צו פערברענגען די אונגעדולדיגע צייט. ארום 10 א זייגער איז ער אריין אין א רעסטאראנט אונד גענעסען פריהשטיק. דאן האט ער גענומען אנאנדערן איזוואסטשיק אונד געהייסען מען זאל איהם צו פיהרען צום פאלאסט פון פרינץ שערבאטצקי.

ווען ער איז אהין צוגעקומען, איז איהם ענטקעגען געגאנגען א שווייצארישער לאקיי, איהם דערקענט, אונד מיט א פריינדליכען שמייכעלע, וויא איינער רעדט: „ענדליך, דאך!“ האט ער פאר איהם געעפענט די טהיר.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען!“ האט דער לאקיי אויסגעשריען. לעווין, אנשטאט זיך צו געפינען בעליידיגט פון דעם לאקיי׳ס צו פיעל פריינדליכקייט, האט ער געשמייכעלט מיט פערגניגען. דער לאקיי האט איהם דאן אויסגעצויגען זיין הוט אונד מאנטעל, וועלכע ער האט אויפגעהאנגען אין קארידאר.

„צו וועמען זאל איך אייך אנצייגען?“ האט א צווייטער דיענער, צוקומענדיג, נעפרעגט. לעווין האט געמערקט, אז יעדער האט שוין געוואוסט אין הויז צו וועלכען צוועק ער איז געקומען.

„צייג מיך אן צום פרינץ אונד צו דער פרינצעססין,“ האט ער געענט־פערט.“

די ערשטע וויכטיגע פערזאן פון הויז וואס ער האט בעגעגענט, איז געווען די פראנצויזישע גאווערנאנטקע, מאדאם לינאן. דער אלטער פרוי׳ס אויגען, האבען

ארויס נעגלאנצט מיט פערגניגען פון אונטער דיא ברילען, ווען זיא האט דערזעהען לעווינען. דאן האט ער געהערט א גערויש פון א קלייד, אונד דיא גאוורנאנטקע איז פלוצלינג פערשוואונדען געוואָרען. פון א צווייטער טהיר, איז ערשיענען קיטטי. איהר געזיכט האט געשטראהלט מיט גליק, אונד צוקומענדיג צו איהם, האט זיא געלעגט איהר האנד אויף זיינע שולטער; אין נעכסטען אויגענבליק, האט ער זיא צוגעדריקט צו זיין הארץ. זיא האט אויך צוגעבראכט א שלאָפלאָזע אָבער גליק־ליכע נאכט, אונד געצעהלט דיא מינוטען ביז ער וועט קומען. ווען ער איז ערשיענען, האט זיא זיך ניט געקענט צוריק האלטען איהם פריהער צו בעגעגנען. זייער גליק איז געוועזען צו גרויס אונד זייא האבען דערפאר כמעט גאר ניט געשפראָכען. ענדליך האט זיא געזאגט:

„קום שנעל אונד זוך אויף מיין מוטער.“ זיא האט אָנגענומען זיין האנד אונד ער האט צוגעבראכט איהרע צו זיינע ליפען, אונד אָבגעפרעסט א קוש.

„קען דאס אלעס זיין ווירקליכקייט?“ האט ער געפרעגט שטאמלענדיג. „איך קען עס גאר ניט גלויבען, אז דוא ליעבסט מיך?“

זיא האט געשמייכעלט זיס אונד ליעבליך אונד געענטפערט: „יא, קאָנסטאַנטין, אלעס איז וואהר, אונד איך בין זעהר גליקליך.“

איהם אימער האלטענדיג בייא זיין האנד, האט זיא איהם אריין געפיהרט אין זאלאָן, וואו דיא פרינצעסין איז געזעסען אונד זייא וואהרשיינליך ערווארטעט. אזוי וויא זיא האט זייא ערבליקט, האט זיא זיך אויפגעהויבען, אונד האלב וויינענדיג, האלב לאכענדיג, איז זיא זייא ענטקעגען געגאנגען. זיא איז פלוצלינג געבליעבען שטעהען, וויא פאסענדיג מוטה, אונד אויסשטרעקענדיג איהרעביידע הענד, האט זיא אומארמט לעווינען אונד נאך אימער וויינענדיג, האט זיא געזאגט:

„גוט, גוט, קינדער! איך בין גליקליך, זעהר גליקליך! איהר זאָלט זיך ביידע ליעבען אונד אכטען; זייא גליקליך, טהייערע קיטטי! דיין מוטער איז יעטצט דיא גליקליכסטע מוטער אין דער וועלט!“

„הא! הא!“ האט זיך געהערט שערבאטצקי'ס שטימע אריין קומענדיג אין הויז. דער אלטער האט אלעס מעגליכע אָנגעווענדעט צו ערשיינען רוהיג, נאר לעווין האט געמערקט וויא זיינע אויגען האבען געגלאנצט מיט טרערען. „אט דאָ זייט איהר אלע! האט ער ווייטער געזאגט. „גוט, אזוי איז גוט! דאס איז א פאסענדע שטראף פאר אייך! אונד דוא, קיטטי, נאריש געגוזעלע, האב איך דיר ניט געזאגט,

„פאפא!“ האט קיטטי אויסגעשריען לעגענדיג דיא האנד אויף איהר פא־טער׳ס מויל.

„אויב אזוי,“ האט דער פרינץ געענטפערט, „דאן שווייג איך אונד זאג גאר ניט. אבער, איך מוז דאך זאגען, מיין גאט — וואס פאר איין אלטער נאר איך בין...“ דיא טרערען האבען אנגעהויבען צו לויפען פון זיינע אויגען, אונד ארום נעהמענדיג קיטטי׳ן, האט ער זיא געקושט צערטליך אויף דיא באקע.

נאך איינער מינוטען גליקליכע אויפרעגונג, האבען זייא זיך ענדליך געזעטצט אונד מען האט אנגעפאנגען צו שפרעכען איבער דער צוקונפט. דיא פרינצעסין האט געפרעגט:

„אלזא, ווען זאל עס זיין? מען מוז דאך פריהער אלעס אנצייגען. וויא זאגסטו, אלעקסאנדער!“ רעדענדיג צו איהר מאן.

„אט דא זיטצט איינער וואס האט א רעכט צו בעשליסען,“ האט שערבאטצקי געענטפערט צייגענדיג אויף לעווינען.

„ווען?“ האט לעווין געזאגט רוהיג ווערענדיג. „ווען עס זאל זיין וויא איך וויל, דאן וואלט איך צופריעדען געוועזן עס זאל שטאטפינדען מארגען; דיא תנאים היינט, דיא חתונה מארגען.“

„גענוג, נעה, אינגעל. דאס איז דומהייטען!“ האט דיא אלטע געענט־פערט.

„וואס ווייס איך? דאן זאל עס זיין אין אכט טעג ארום.“

„וואס רעדט ער!“ האט דיא פרינצעסין אויסגעשריען לאכענדיג. „אונד וואס וועט זיין מיט דיא חתונה קליידער?“

„וואס קימערט מיך חתונה קליידער אונד אלע קלייניגקייטען? קיין זאך קען שוין ניט שטערען מיין גליק.“ דאן בליקענדיג צו קיטטי׳ן, האט ער בעמערקט אויף איהר געזיכט א גליקליכע מיענע. „וואס ווייס איך,“ האט ער ווייטער געזאגט, „איך האב בלויז געענטפערט לויט וויא מיין הארץ האט מיר דיקטירט.“

„דוא ביסט נאך א אינגעל,“ האט דיא פרינצעסין געזאגט. „זאל פארלויפיג זיין, מיר וועלען נאך רעדען דאריבער. יעטצט מוז מען פאר אלעמען אנצייגען דיא פערלאבונג.“

זיא איז צוגעגאנגען צו איהר מאן, זיך צוגעבויגען אונד אבגעפרעסט א קוש אויף זיין שטערען. ער האט אויסגעשטרעקט זיין ארעם אונד זיא ארום גענומען. דאן האט פאטער אונד מוטער פערלאזען דאס צימער מיט דיא יונגע מענשען. ווען זייא זיינען אוועק, האט לעווין געזאגט עטוואס שטאמלענדיג:

„איך ווייס, איך האב עס אימער געשפירט, אז אזוי מוז עס זיין, אבוואהל איך האב ניט פערשטאנען אויף וועלכער ארט דאס קען קומען.“

„אויך איך האב דאס געוואוסט,“ האט קיטטי געענטפערט. „זאגאר דאן ווען איך האב פון מיר פערשטויסען מיין גליק, האב איך געשפירט, אז איך ליעב דיך. איך בין דאמאלס געוועזען שרעקליך נאריש. אלעס וואס איך פערלאנג יעטצט פון דיר, איז דאס: קענסטו פערגעסען דיין פערגאנגענהייט?“

„פיעללייכט,“ האט לעווין געענטפערט. „איז נאר אלעס געוועזען צו גוטען; אויך איך דארף דיך בעטען אום פערצייהונג, אונד יעטצט, קיטטי, וויא דוא זעהסט, ויינען מיר קווית.“

גראדע דאמאלס האט מאדאם לינאן אנגעקלאפט אין דער טהיר, אונד איז אריין ווינשען דיא יונגע לייט גליק. דיא נאכריכט פון דער פערלאבונג, האט זיך באלד פערברייטעט אונטער אלע פריינדע אונד בעקאנטע. גרעפין נארדסטאן איז געוועזען דיא ערשטע צו ערפאהרען דערפון, אונד טראטץ דעם וואס זיא איז פריהער געוועזען בלויז פיר ווראנסקיין, האט לעווין נאכהער קיין בעסערע אנהענגערין ניט געקענט געפינען וויא זיא איז געווארען. זיא האט נאר ניט געקענט אויפהערען איהם צו בעוואונדערן.

קאפיטעל 9.

ווען קארענינא האט זיך ווידער געפונען אליין אין זיין צימער, האט ער זיך ווידער אמאל דערמאהנט אן אלעס וואס דאללי האט איהם געזאגט. ער האט ביטער געשמייכעלט צו זיך אליין, געדענקענדיג איהר ראטה פון פערצייהען.

„פערצייהען!“ האט ער געמורמעלט. „האב איך דען ניט געוואלט פערציהען? דאללי האט אביסעל רעכט דערמיט וואס זיא בעהויפטעט, אז פרויען דארפען ניט ערגער זיין וויא מענער; זאלאנג פרויע פערצייהען, קענען מענער אויך פערצייהען. אבער דער אונטערשיעד איז זעהר גרויס אונד דא ליעגט דער הונד בעגראבען. איך וויל נעהמען סטעפאנען אליין אלס ביישפיעל: ער האט געליעבט דיא גאווערנאנטקע, מיט איהר אויך פערקעהרט, אבער זיין פרוי איז געבליעבען פרוי אונד ער אכטעט זיא גראדע אזוי גוט וויא פריהער. דיא ליעבע צו דער גאווערנאנטקע איז פערשוואונדען אונד ער איז ווידער דאללי'ס מאן. ער האט פיעללייכט קיינמאל ניט געהאסט אדער פעראכטעט זיין פרוי, טראטץ זיין ליעבע צו דער גאווערנאנטקע. דאן, וויא דיא זאך איז, האט ער קיין קינדער אהיים גע-בראכט. מענער, וויא עס שיינט, קענען ליעבען עטליכע פרויען, אבער פרויען

ליעבען נאָר איין מאַן, אונד ווען דיעזער מאַן איז א פרעמדער, דאַן האט זיא פיר איהר איינענעם מאַן, העכסטענס האסס אונד פעראַכטונג. דאס איז מיט מיר אויך דער פאַל.״

קאַרענינא האט ארויס געלאָזען א טיעפען זיפץ. דאַן האט ער געהייסען דעם דיענער ער זאָל איהם ברענגען טהעע אונד זיך אוועק געזעטצט איבערקוקען א לאַנד־קאַרטע פיר זיין רייזע. צו דיעזער צייט האט איהם א דיענער אריין געבראַכט צווייא טעלעגראַמען. ער האט זייא באַלד געעפענט. איינע איז געווען איין אנצייגע, אַז זיינער א פּאָליטישער געגנער איז ערנאַנט געוואָרען צו א הויכער שטעלע וואס ער אליין האט חשק געהאַט אָנצונעהמען. זיין געזיכט האט זיך אָנגעצונדען מיט צאָרן אונד ער האט אוועק געשמיסען דאס שטיקעל פּאַפּיר. דאַן האט ער געעפענט דיא צווייטע טעלעגראַמע אונד געלעזען פאָלגענדעס:

„איך האַלט ביים שטאַרבען. איך בעט דיך דוא זאָלסט צו מיר קומען.

„איך וועל דאַן לייכטער שטאַרבען ווען דוא וועסט מיר מוחל זיין. — אננא.״

אויף זיין געזיכט האט זיך בעוויעזען א פעראַכטענדער שמייכעל. „עפּעס א נייע געמיינהייט!״ האט ער זיך געטראַכט ניט גלויבענדיג וואס אין דער טעלעגראַמע שטעהט. „זיא איז צו אַלעמען פעהיג. יא, זיא דאַרף יעטצט האבען א קינד; וואס קען זיין איהר ציעל? וויל זיא דאס קינד זאָל ווערען א געזעטצליכעס קינד? וויל זיא מיך נאָך מעהר שענדען? אָדער בעאַבזיכטיגט זיא נאָר פיעללייכט צו הינדערן דעם גט?״

ער האט אונטערדעסען נאָך אמאל געלעזען דיא ווערטער: „איך האַלט ביים שטאַרבען.״ ער איז געבליעבען שטעהען נאַכדענקענד. „ווען דאס זאָל וואהר זיין, וואס קען עס בעדייטען?״ האט ער זיך געפרעגט. „פיעללייכט איז עס וואהר אונד זיא האט טאַקי חרטה? איך וואָלט מיר דאַן ניעמאַלס געקענט פערצייהען.״

„פּיער!״ האט ער אויסגעשריען. „בעשטעל זאָפאָרט א דראָשקע. איך פאָהר נאָך סט. פּעטערסבורג.״

ער האט בעשלאָסען זיך צו איבערציינען וואס דאָרט טהוט זיך. אין פאַל זיא נאַרט איהם אָבער אָב, זאָל ער באַלד פון דאָרט אוועק; אונד ווען ער וועט שוין אָנקומען צו שפּעט, דאַן זאָל ער ערפיללען איהר לעטצטען וואונש.

אויף׳ן אנדערן מאָרגען איז ער געקומען נאָך סט. פּעטערסבורג. ארויף געהענדיג דיא טרעפּען פון זיין וואָהנונג, האט ער זיך געטראַכט: „ווען זיא האט

מיך אָבגעגאַרט, וועל איך מיך ווידער זעהען בעהערשען אונד אויך גאַנץ רוהיג. ווען עס איז אָבער וואהר, דאן וועל איך טהון אַלעס מעגליכע וואס עס איז ערפאָרדערט.״

דער דיענער וואס האט געעפענט דיא טהיר, האט געצייגט מיט דער מיענע אויף זיין געזיכט, אז ער איז ניט געשלאָפען דיא גאַנצע נאכט.

„וואס מאכט דיין ווירטהין?״ האט קארעגינא געפרעגט.

„מאדאם האט לעטצטע נאכט געבוירען א קינד.״

קארעגינא האט געשפירט, אז יעדער טראָפען בלוט פון זיין קערפער, איז אריין אין זיין געזיכט; ער האט אַנגאַ'ן דאן געוואונשען דעם טויט פון זיין טיעפסטען הערצען.

„אונד וויא געהט עס איהר?״ האט ער ווייטער געפרעגט.

„מאדאם איז זעהר שוואך; א בעראטהונג פון מעהרערע ערצטע האט שטאטגעפונדען; דער דאָקטאָר איז יעטצט בייא איהר.״

„נעהם מיינע זאכען אונד ברענג זייא אין אָרדנונג,״ האט קארעגינא בעפוילען אונד איז אריין אין קאָרידאָר. א מיליטערישער מאנטעל איז געהאַנגען אויף דער וואנט. קארעגינא האט דאס בעמערקט אונד געפרעגט:

„ווער איז דאָ אינווענינג?״

„דער דאָקטאָר, דיא קראנקען־וועכטערין אונד גראף וורּאָנסקי.״

קארעגינא איז דאן אריין אין א זאַלאָן־צימער וואו דיא קראנקען־וועכטערין איז איהם ענטקעגען געקומען.

„דאנקען גאָט וואס איהר זייט דאָ!״ האט זיא אויסגערופען. „זיא האט דיא גאַנצע צייט גערעדט פון אייך.״

„ברענגט אריין אייז, שנעל,״ האט זיך געהערט פון דעם שלאָף־צימער דעם דאָקטאָר'ס בעפעהל. קארעגינא איז אריין אין ערשטען שלאָף־צימער.

וורּאָנסקי איז געזעסען נעבען א טישעל, מיטביידע הענד בייא זיין געזיכט אונד איבער זיינע פינגער זיינען געלאָפען דיא טרעהרען. ווען דער דאָקטאָר האט נאך עפעס געזאָגט, האט ער אוועק גענומען זיינע הענד פון געזיכט אונד בעמערקט קארעגינא'ן. ער איז צוריק געפאַלען אין זיין שטוהל אונד ווידער בעדעקט זיין געזיכט אין דער גרעסטער פערצווייפלונג. דאן, מיט א גרויסער אנשטרענגונג האט ער זיך אויפגעהויבען, אונד ציטערענדיג, האט ער זיך געשטעלט פאר קארעגינא'ן.

„זיא האלט ביים שטארבען,“ האט ער אנגעפאנגען שטאמלענדיג. „די דאקטוירים זאגען, אז עס גיבט מעהר קיין האפנונג. איהר זייט דא דער בעל־הבית. אבער איך בעט אייך זעהר, ערלויבט מיר דא צו בלייבען. איך וועל בעפאלגען אייער מינדעסטען בעפעהל.“

ווען קארעניגא האט געזעהן ווראנסקי'ן ווייגען, האט ער געשפירט דאסזעלבע געפיהל וויא אימער, ווען ער האט געזעהן אנדערע ליידען. אהנע צו ענטפערן, איז ער צוגעגאנגען צו דער אנדערער טהיר פון דעם צווייטען שלאף־צימער.

אננא האט געשפראכען שנעל אין דייטליכע אונד לעבהאפטע טענער. קארעניגא איז אריין אונד איז צוגעגאנגען צו איהר בעט. איהר געזיכט איז געוועזען געווענדעט צו איהם; איהרע באקען שטארק רויט, אונד איהרע אויגען האבען גע־גלאנצט מיט א פיעבערהאפטעם פייער. עס האט זיך געקענט אויסדאכטען, פון דעם ערשטען בליק, אז זיא איז גאר ניט קראנק. אהנע איהם נאך צו זעהען, האט זיא געזאגט:

„אלעקסים, איך מיין אלעקסים אלעקסאנדראוויטש, — אך, וויא שמערצ־האפט דאס איז וואס ביידע רופען זיך אלעקסים. — אלעקסים וואלט מיר ניט ענטזאגט, ער וואלט מיר פאזיטיוו מוחל געווען; ווארום איז ער ניט געקומען? ער איז א גוטער מענש, ער ווייס אליין ניט וויא גוט ער איז. מיין גאט! מיין גאט! וויא גרויס דער שמערץ איז! גיבט מיר אביסעל וואסער, שנעל! אבער איך רעכען, אז דאס איז ניט גוט פיר א י ה ר, איך מיין פיר מיין טאכטער! גיבט איהר צו איין אמע אונד איך וועל איינשטימען, פיעלייכט איז עס אזוי בעסער. נעהמט זיא אוועק פון דאנען. ווען ער וועט קומען, וועט ער זיא ניט וועלען זעהען. נעהמט זיא אוועק!“

„ער איז געקומען, — אט איז ער דא!“ האט דיא קראנקען־וועכטערין געזאגט, פראבירענדיג צו מאכען אננא'ן הערען אונד פערשטעהען איהרע ווערטער.

„דומהייטען!“ האט זיא געזאגט אהנע איהם נאך צו זעהען. „גיבט מיר אהער דאס קינד; גיבט זיא נאר אהער! ער איז נאך ניטא. איהר זאגט, אז ער וועט מיר ניט פערצייהען, אבער דאס איז נאר דערפאר ווייל איהר קענט איהם ניט. קיינער קען איהם ניט — אויסער איך אליין. דיינע אויגען — סערגעי האט זיינע אויגען; דערפאר קען איך איהם מעהר ניט אנקוקען. ע ר אבער וועט איהם קיינמאל ניט פערגעסען. שטעלט אוועק סערגעי'ס בעטעל דא אין צימער, אונד מאריעטא זאל שלאפען נעבען איהם.“

דאן איז זיא פּלוצלינג געבליעבען שטיל. איין ערשראָקענע מיענע האט זיך אָבגעשפּיעגעלט אויף איהר געזיכט, אונד אויפהויבענדיג איהרע הענד, האט עס אויסגעזעהען, גלייך וויא זיא וויל אויסמיידען א קלאַפּ. זיא האט דערקענט איהר מאַן.

„ניין, ניין,“ האט זיא ווייטער געמורמעלט שנעל. „איך האב פאר איהם קיין מורא ניט, איך האב נאָר מורא פאר'ן טויט. אלעקסים, קום אהער דאָ נאָהענט צו מיר. איך מוז עס מאַכען שנעל, וויל דיא צייט איז קורץ אונד איך האב בלויז נאָך עטליכע מינוטען צו לעבען. דאס פּיעבער וועט באלד ווידער צוריק קעהרען אונד איך וועל ווייטער גאר ניט קענען פערשטעהען. יעטצט פערשטעה איך; איך זעה אונד פערשטעה אלעס.“

קאַרענינאַ'ס געזיכט האט אויף זיך געטראָגען דעם סטעמפּעל פון ליידען; ער האט געוואָלט עפּעס זאגען, נאָר זיינע ליפּען האבען אזוי געציטערט, אז ער האט ניט געקענט ארויס'ברענגען א וואָרט. ער האט גענומען איהר האנד צווישען זיינע ביידע, אונד יעדעס מאָל וואס ער האט געגעבען א קוק צו איהר, האט ער בעמערקט וויא איהרע אויגען בליקען צו איהם מיט א זיסען אונד אונטערגעבענעם בליק, וויא ער האט נאך ביז דאמאלס ניט געזעהען.

„וואַרט, דוא ווייסט נאך ניט,“ האט זיא געזאגט פּראָבירענדיג צו זאמלען איהרע אייגענע אידעען. „אך, יא, יא, דאס האב איך טאקי געוואָלט זאגען. זייא ניט ערשטוינט. איך אליין בין אימער דיעזעלבע, אבער אין מיר איז דאָ נאך א נשמה, פאר וועלכער איך האב שטארק מורא; עס איז דיא נשמה וואס האט איהם געליעבט, וועהרענד איך אליין האב נאך אימער ניט געקענט פערגעסען וואס איך בין אימער געוועזן. איך אליין בין נאך ניט נאך אין גאנצען דיעזעלבע וויא פריהער. איך שטארב, דאס וויים איך גאנץ גוט; פרעג דעם דאָקטאָר. אויף מיינע פיס, אויף מיינע הענד אונד אויף מיינע פינגער, ליעגען זעהר שווערע קייטען; אבער אלעס וועט באלד זיין פאָראיבער. עס גיבט בלויז איין זאך וואס איך בעדאַרף, אונד דאס איז, דיין פערצייהונג. דוא מוזט מיר אויף אלעס מוחל זיין. איך האב געזינדיגט, דאס איז אמת, אונד איך האב פערדיענט שטראפע. אבער איך האב אמאל געהערט, דאס דעם גרעסטען זינדער פערצייהעט מען ווען ער האט חרטה. אבער דוא קענסט מיר ניט פערצייהען! איך וויים, דאס איז אונמעגליך! נעה, נעה, דוא ביסט צו פאָלקאָמען!“

זיא האט איהם געהאלטען מיט איין האנד אונד מיט דער אנדערער האט זיא איהם אָבגעשטויסען.

קארענינא האט שוין מעהר ניט געקענט ערטראגען דעם שמערץ; ער האט געשפירט, אז זיין הערץ ווערט צובראכען. ער האט ניעדערגעקניעט נעבען בעט, אונד בעהאלטענדיג זיין געזיכט אין דער דעק, האט ער געוויינט וויא א קליינעס קינד. אננא האט זיך צוגעבויגען, אונד איהם ארום געהמענדיג מיט איין הייסער אונד פיעבערהאפטער האנד, האט זיא געזאגט מיט א פעסטער שטימע:

„יא, איך האב עס געוואוסט! אדיע, יעטצט, אדיע צו יעדען איינעם, לעבט וואהל! — זעה, זייא זיינען צוריק געקומען! ווארום געהען זייא ניט אוועק? נעהם אוועק דיעזעס פוטער!"

דער דאקטאר האט זיא צערטליך צוריק געלעגט אויף'ן קישען אונד צוגעדעקט איהרע נאקעטע הענד. זיא האט זיך ניט געוועהרט, נאר זיא האט געקוקט אין דער לופט מיט ברענענדע אויגען.

„געדענק, אז איך האב נאר געבעטען אום דיין פערצייהונג; ווארום קומט ער ניט?" האט זיא שנעל געפרעגט בליקענדיג צו דער טהיר. „קום! קום אהער! גיב איהם דיין האנד!"

ווראנסקי איז צוגעקומען צום בעט אונד נאך אימער געהאלטען זיין געזיכט בעדעקט מיט זיינע הענד.

„נעהם אוועק דיא הענד!" האט זיא געזאגט, „אונד קוק צו איהם, נעהם אוועק דיא הענד, זאג איך, אלעקסים!" דאן צו איהר מאן: „נעהם אוועק זיינע הענד, איך בעט דיך, איך וויל זעהען זיין געזיכט."

קארענינא האט לאנגזאם ארונטער גענומען דיא הענד פון ווראנסקי'ס געזיכט וואס איז געוועזען שטארק פערענדערט פון ליידען אונד ערניעדריגונג.

„גיב איהם דיין האנד," האט אננא ווייטער געזאגט, „אונד זייא איהם מוחל!"

קארענינא, וויינענדיג, האט אויסגעשטרעקט זיין האנד.

„דאנקען גאט! דאנקען גאט!" האט זיא געזאגט. „יעטצט איז שוין אלעס ריכטיג. איך וועל אביסעל אויסשטרעקען מיינע פיס, דאס פערלייכטערט מיינע שמערצען. אזוי, דאס איז גוט. וויא העסליך דיעזע בלומען זיינען — " צייגענדיג צו דיא בלומען אויף דער וואנט. „זייא זעהען גאר ניט אויס וויא וויאלעטען. אך, מיין גאט! ווען וועט דאס שוין זיין פאראיבער? גיבט מיר אביסעל מארפין, דאקטאר, אביסעל מארפין! אך גאט!" אונד זיא האט זיך אנגעפאנגען צו ווארפען אין גרויסע שמערצען אויף'ן בעט.

דיא ערצטע האבען שוין נערעבענט אויף׳ן ערגסטען פאל. קיינער פון זייא האט ניט געקענט זאגען פאזיטיוו, אז זיא וועט נאך געזונד ווערען. דעם גאנצען טאג איז זיא פערבליעבען אין דעם גרעסטען פיעבערהאפטען צושטאנד. אום האלבע נאכט האט דער דופק כמעט אין גאנצען אויפגעהערט צו קלאפען אונד דיא ערצטע האבען ערווארטעט דעם סוף.

ווראנסקי איז דאמאלס אהיים געגאנגען, אבער ער איז גאנץ פריה ווידער צוריק געקומען אום צו הערען וויא עס געהט איהר. ער איז געזעסען אין צווייטען שלאף־צימער נעבענבייא. קארענינא האט איהם אריין געפיהרט אין זיין פרוי׳ס שלאף־צימער, אונד געזאגט: „בלייבט דא, פיעללייכט וועט זיא אויף אייך פרעגען.“

נאך א טאג איז פאראיבער אונד א דריטער, ביז דיא ערצטע האבען אנגעהויבען אביסעל צו האפען; איהר לעבענס־קראפט איז געווען זעהר שטארק. אין יענעם פריה־מארגען איז קארענינא אריין געקומען אין נעבענצימער אונד זיך אוועק געזעטצט געגענאיבער ווראנסקי׳ן.

„אלעקסים אלעקסאנדראוויטש,“ האט ווראנסקי אנגעפאנגען שפירענדיג, אז ער מוז געבען עפעס איין ערקלערונג. „איך בין ניט אימשטאנדע צו רעדען אדער פערשטעהען. איך בעט אייך בלויז, האט מיטלייד מיט מיר. וויא גרויס אייערע שמערצען זאלען זיין, פערזיכער איך אייך, אז מיינע זיינען נאך גרעסער.“

ער האט זיך געוואלט אויפהויבען, נאר קארענינא האט איהם צוריק געהאלטען.

„איהר מוזט מיך אויסהערען,“ האט קארענינא געזאגט. „עס דארף אזוי זיין. איך מוז אייך אויך ערקלערען דיא ארט געפיהל וואס פיהרט מיך אונד וועט מיך פיהרען, דאמיט איהר זאלט קיין טעות ניט האבען אין דער צוקונפט. איהר האט וואהרשיינליך געהערט, אז איך האב בעשלאסען ארויס צו קריגען א גט אונד איך האב שוין אויך געמאכט דעם ערשטען שריט דאפיר. איך וועל פאר אייך ניט פערבארגען דעם פאקט, אז אנפאנגס האט זיך עס מיר ניט געוואלט טהון, אבוואהל מיין הארץ איז געווען אנגעפיללט מיט דעם געפיהל פון נקמה. ווען איך האב ערהאלטען איהר טעלעגראמע, האט נאך אימער געלעבט דאס געפיהל פון נקמה אין מיר; נאך מעהר, איך האב מיר זאגאר געוואונשען זיא זאל שטארבען. אבער, איך האב זיא נאך אמאל געזעהען! אונד איך האב איהר מוחל געווען! קיינער האט מיך דערצו ניט געצוואונגען. יעטצט בעט איך בייא גאט בלויז איין זאך, ער זאל מיך לאזען לעבען אונד מיר ווייטער שענקען דיא פרייד פון פערצייהען...“

דיא טרערען האבען איהם ווייטער ניט געלאָזען רעדען. וואָנסקי יז גע ערשטוינט פון דיעזער שפּראַכע.

„דיעזע זיינען מיינע געדאַנקען יעטצט,“ האט קאַרעגינא פאָרטגעזעטצט. „עס ליעגט אין אייערע הענד מיך צו שלעפען דורך דער בלאָטע אונד מיך מאַכען צו געלעכטער פאַר דער גאַנצער וועלט; נאַר דערפאַר אליין וועל איך נאָך אַנגאַ'ן ניט פערלאָזען אונד איהר אויך קיינע פאָרווירפע מאַכען. איך זעה דייטליך גענוג מיינע פליכטען. דיעזע זיינען — צו בלייבען מיט איהר, אונד דאס וועל איך אויך טהון. ווען איהר ווילט וויסען וויא עס געהט איהר, וועט מען אייך דאַריבער צו וויסען געבען. אָבער פיר יעטצט ווענינגסטענס, גלויב איך וואָלט בעסער געווען איהר זאָלט זיך צוריק ציהען.“

קאַרעגינא האט זיך אויפגעהויבען מיט זיין שטימע פערשטיקט פון וויינען. וואָנסקי האט זיך אויך אויפגעהויבען אונד איז געבליעבען שטעהען מיט אַרונטער געלאָזענע אויגען אונד איינגעבויגענעם קערפּער. וואָנסקי האט זיך ביז דאַמאַלס ניט פאָרגעשטעלט, אז עס געבען אזעלכע מענשען אין דער וועלט, נאַר איהם זעהענדיג אונד הערענדיג, האט ער געשפּירט, אז ער שטעהט פיעל ניעדריגער אלס קארעגינא.

קאַפּיטעל 10.

ווען וואָנסקי, נאָך דעם לעטצטען געשפּרעך, האט פערלאָזען דאס הויז, איז ער געבליעבען שטעהען אויף דיא טרעפּען אונד זיך געפרעגט וואוהין ער קען געהען. ער האט זיך געשפּירט ערניעדריגט אונד פערווירט, גלייך וויא איינער וואס איז פערבלאָנדזעט געוואָרען אויף א וועג, וואו ער האט שפּאַצירט מיט שטאָלץ אונד זיכערהייט. ער האט געשפּירט, אז זיין לעבען ביז דאַמאַלס, זיין אַרט דענקען אונד טראַכטען, איז געווען דורכאויס פאַלש. דער בעטראָגענער מאַן, וועלכען ער האט בעטראַכטעט מיט אבשייא — דיעזער בעטראָגענער האט געוויעזען, אז ער איז א מענש מיט דער שענסטער זעעלע, וועהרענד ער אליין, איז געווען ניעדריג אונד פער־דאָרבען.

אָבער וואס איהם האט פערורזאַכט דעם גרעסטען שמערץ, איז געווען דיא אידעע, דאס ער וועט מוזען פערלירען אַנגאַ'ן פיר אימער. זיין אויפרעגענדע ליעבע צו איהר, האט דאַן ערוואַכט מיט איין אונגעהייערער קראַפט. ער האט אויך גע־שווידערט זיך ערֿאינערענדיג ווען קאַרעגינא האט איהם געצוואונגען ער זאָל אויפ־רעקען זיין געזיכ •

ווען ער איז ענדליך אהיים געקומען, האט ער זיך ארויף געווארפען אויף א סאפא, אונד איז געבליעבען ליעגען שטארק פערמאטערט פון ניט רוהען 3 טעג מיט 3 נעכט. אלע לעטצטע סצענען וואס ער האט בייגעוואהנט אונד מיטגעמאכט, זיינען ערשיענען פאר זיינע אויגען.

„ווען איך זאל וועניגסטענס קענען שלאפען אונד פערגעסען,“ האט ער גע־מורמעלט זיפצענדיג. דאן האט ער געשפירט וויא דער שלאף קומט, אבער אין נעכסטען אויגענבליק האט ער זיך געזעהען שטעהען אויף דיא קניען נעבען דער סאפא. דיא ווערטער: „עס ליעגט אין אייערע הענד מיך צו שלעפען דורך דער בלאטע,“ וואס קארענינא האט צו איהם געזאגט, אננא׳ס פיעבערהאפטעס געזיכט אונד צערטליכען בליק צו קארענינא׳ן — דאס אלעס האט פון איהם פערטריעבען דעם שלאף.

„שלאפען! — שלאפען אונד פערגעסען!“ האט ער איינע מאל גע־מורמעלט זיך ווידער ווארפענדיג אויף דער סאפא אונד ער האט פערמאכט זיינע אויגען.

„איך קען ניט, עס איז אונמעגליך!“ האט ער געקרעכצט. „וויא קען מען אזא זאך פערגעסען? איך קען אזוי ניט לעבען!“ אבער דאן האט ער זיך דער־מאהנט אן אננא׳ס ווערטער, ווען זיא האט געהייסען קארענינא׳ן אוועק נעהמען זיינע, ווראנסקי׳ס, הענד פון זיין פנים.

„וואס איז מיט מיר? ווער איך משוגע?“ האט ער זיך געפרעגט. „משוגע? נו, אלזא, משוגענע מענשען געפינען איין אויסוועג אין זעלבסטמארד! ניין, ניין! איך מוז געהען שלאפען!“ אבער פלוצלינג האט ער זיך אויפגעזעטצט ציטערענדיג אין גאנצען קערפער אונד געזאגט: „אלעס איז יעטצט פאראיבער; איך האב קיין אנדערן אויסוועג.“

דאן האט ער געזעהען אין זיין פאנטאזיע דאס בילד, וויא זיין לעבען וואלט אויסגעזעהען, ווען ער וואלט דאס געקענט טהיילען מיט אננא׳ן. ער האט אויך פאר זיך ערבליקט זיינע אלטע מיליטערישע שטרעבונגען, זיינע פריינדע, קאמעראדען, דיא גוטע מיינונג איבער איהם אין קייזערליכען הויף — אבער אלעס איז פערשוואונדען, קיין זאך איז געבליעבען!

ער איז אויפגעשפרונגען, געעפענט זיין ראק, ארונטער געווארפען זיין קראגען דאמיט ער זאל קענען פרייהער אטהמען, אונד אנגעפאנגען האסטיג צו שפאצירען איבער׳ן צימער.

„אָט דאס איז עס איידער מען ווערט משוגע!" האט ער געמורמעלט. „אָט אזוי דענקט מען איידער מען בעגעהט זעלבסטמארד! — אום לויז צו ווערען פון שאנדע!"

ער איז צוגעגאנגען צו דער טהיר אונד זיא פערריגעלט; דאן, מיט איין ענטשלאָסענעם בליק אונד צוזאמענגעדריקטע ליפען, איז ער צוגעגאנגען צום טיש, אויפגעהויבען א רעוואָלווער, געעפענט דעם דריקער, אונד נאכגעדענקט. גאנצע צוויא מינוטען איז ער אזוי פערבליעבען מיט דעם רעוואָלווער אין זיין האנד. דאן האבען זיינע געדאנקען זיך ווידער אומגעווענדעט צו זיין פערגאנגענהייט. זיין שענדליבע גענענווארט אונד רואינירטע צוקונפט.

ער האט לאנגזאם אונטערגעהויבען דעם רעוואָלווער צו זיין רעכטער זייט אונד — אָבגעפייערט: ער האט געפּיהלט א שרעקליכען שמערץ אונד איז אומגע־פאלען, אָהנע צו הערען דעם קראך. דער רעוואָלווער איז ארוים פון זיין האנד, דאס צימער מיט דעם גאנצען מעבעל האבען אָנגעהויבען וויא זיך צו בעוועגען ארום איהם, אונד ער האט געשפּירט, אז ער פערלירט דיא בעזינונג. דיא שנעלע שריט פון זיין דיענער האבען איהם אביסעל ערוואכט. ער האט געוואוסט, אז ער ליעגט אויף דער ערד אונד זיך געוואָלט אויפהויבען. זיין בליק איז געפאלען אויף דער טיגער־פעל אויף'ן פוס־באָדען וואס איז געווען בעשפּריטצט מיט בלוט.

„וואס פאר א דומקאָפּ איך בין! איך האב פערפעהלט דעם ציעל!" האט ער געמורמעלט זיך אָנלעהנענדיג אויף איין האנד אונד מיט דער אנדערער האט ער געוואָלט גרייכען דעם רעוואָלווער. אָבער זיין קאָפּ האט איהם אָנגעפאנגען שטארק צו טומלען, אונד גראדע דאמאלס איז ער ווידער צוריק געפאלען אין זיין אייגענעם בלוט.

דער דיענער איז אריין, געזעהען דאס בילד, אונד איז שנעל ארוים געלאָפען רופען אום הילפע. מיט א שטונדע שפּעטער איז ער געלעגען אויף זיין בעט אונד דרייא ערצטע, זיין שוועגערין מאריא אונד א קראנקען־וועכטערין זיינען ארום איהם געשטאנען.

קאפּיטעל 11.

ווען קארענינא האט מוחל געווען זיין פּרוי, וועלכע ער האט געהאלטען קרוב־למות, האט ער דאמאלס ניט אויסגערעכענט וואס עס קען זיין ווען דער צופאל זאָל מאכען זיא זאָל געזונד ווערען. נעבען איהר בעט, האט ער צום ערשטען מאָל אין זיין לעבען זיך פערגעסען צו אייגענע עפּענטליך זיין מיטלייד פיר א צווייטען, וואס ער

האט גערעכענט ביז דאמאלס פאר א מענשליכע שוואכקייט ארויס צו ציינען די געפיהלע. די חרטה ווארום ער האט געוואָלט זיא זאָל שטארבען, די מיטלייד וואס ער האט צו איהר געשפירט, אונד, איבערהויפט דאס גליק וואס ער האט געפונען אין דעם איין אנדערן צו פערצייהען, דאס אַלעס האט געוועקסעלט זיין שמערץ אויף א טיעפער רוהע אונד זיינע ליידען זיינען פערוואנדעלט געוואָרען אין פרייד.

ער האט מוחל געווען זיין פרוי אונד ער האט מיט איהר רחמנות געהאט; זעהענדיג ווראָנסקי׳ס שמערץ אונד פערצווייפלונג, האט ער מיט איהם אויך מיטלייד געהאט. צו זיין זוהן, וועלכען ער האט פריהער פערנאכלעסיגט, איז ער געוואָרען די צערטליכקייט זעלבסט, אונד צו דעם קליינעם קינד, דאס מיידעלע, — ווראָנסקי׳ס קינד — אויך צו איהר האט ער געשפירט צערטליכקייט, זיא זעהענדיג שוואך, הילפלאָז אונד פערנאכלעסיגט וועהרענד איהר מוטער׳ס קראנקהייט. יא, קארענינא האט זיך זאָגאר א פאאר מאל אינטערעסירט איהר צו צורוקען געהנטער דאס פלעשעל מילך אונד ער האט זיא מיט דער צייט אָנגעפאנגען ליעב צו האבען.

עס האט אָבער ניט פיעל געדויערט, אונד די נייע פריינדשאפט צו זיין פרוי, האט ניט געהאט די נאטירליכקייט אונד האט אויסגעזעהען ניט דויערהאפט. ווען די שוואכקייט אין איהר כאראקטער, פאר דער מורא פאר׳ן טויט, איז פאראיבער, האט קארענינא בעמערקט, אז זיין פרוי האט מורא פאר איהם, אונד זיא פיהלט זיך זעהר אונרוהיג אין זיין געגענווארט. זיא האט אויך ניט געוואנט איהם צו קוקען גראד אין געזיכט.

אין א טאָג, צום ענדע פון מאָנאט פעברואר, ווען קארענינא איז אהיים געקומען פון מיניסטעריום, האט ער בעמערקט א פרעמדען לאקיי אין קארידאָר, האלטענדיג א דיקען פוטער־מאנטעל.

„ווער איז דאָ?“ האט ער געפרעגט.

„פרינצעססין עליזאבעטה טווארסקאַי,“ האט דער לאקיי געענטפערט. בעטסי אלזאָ! איהר געגענווארט אין זיין הויז, האט ביי קארענינא׳ן ארויס גערופען אונאנגענעהמע עראינערונגען פון דער פערגאנגענהייט; ער איז דאן אריין אין קינדער־צימער.

סערגעי איז געזעסען נעבען זיין ענגלישער גאָווערנאנטקע בעשעפטיגט מיט זיינע לעקציאָנען. קארענינא האט איהם בעגריסט מיט צערטליכע ווערטער אונד געגלעט זיינע באקען. ער האט זעהר געוואָלט זעהן אננא׳ן, נאָר ער האט קיין חשק ניט געהאט זיך צו בעגעגענען מיט בעטסי׳ן. ער האט אָבער געוואוסט, אז אננא

ווען זיין ערשטווינט איהם נים צו זעהען אם ערשטען ווען ער איז אהיים געקומען אונד געגען זיין ווילען, האט ער זיך געלאָזען געהען צו איהר צימער. דיא טהיר איז געווען האלב אָפען, אונד זיינע לייכטע שריט האבען זיך נים געהערט. ער האט געהערט בעטסי׳ן זאגען:

„יא, ווען ער זאָל נים אוועק פאָהרען, איז מיר לייכט צו בעגרייפען ווארום דוא ווילסט זיך מיט איהם נים זעהען, אָדער ווארום דיין מאַן זאָל זיין דאגעגען...“

„מיר רעדען יעטצט נים פון מיין מאַן, זאָנדערן פון מיר אליין. איך בעט דיך, רעד מעהר נים דאריבער,“ האט אננא געענטפערט מיט א געריהרטען טאָן.

„אָבער איך קען מיר נים פאָרשטעלען, וויא דוא האסט קיין איינציגען וואונש איהם צו זעהען — דער מאַן וואס איז שיער געשטאָרבען דורך דיר — “

„עס איז גראדע דערפאר ווארום איך וויל איהם נים בעגעגנען.“

קארענינא איז געבליעבען שטעהען, זיך פיהלענדיג שולדיג אין אונטערהערען זיך וואס אנדערע רעדען. ער האט געוואָלט אוועק געהען, נאָר ער האט זיך גע־זראכט, אז דאס איז אויך נים פאסענד. ער איז דאַן אריין אין צימער.

אננא איז געווען אָנגעצויגען אין א גרויעם ברייטעם קלייד, איהרע האאר קורץ געשניטען אונד זיא איז געזעסען אויף איהר קראנקען־שטוהל. וויא געוועהנליך, בייא דעם ערבליקען פון איהר מאַן, האט איהר געזיכט אָנגענומען א גלייכגילטיגערע מיענע אונד זיא האט צוגעבויגען איהר קאָפּ, מיט א שרעקעדיגען בליק אין איהרע אויגען, צו בעטסי׳ן. דיא פרינצעסין וויעדער, געקליידעט נאך דער לעטצטער מאָדע וויא אימער, האט זיך פערנייגט פאר קארענינא׳ן, אונד מיט א צווויידייטיגען שמייבעלע, האט זיא געזאגט:

„אך! איך בין אויסערארענטליך ערפרייט אייך צו זעהען אין אייער אייגענעם הויז. איהר צייגט זיך שוין מעהר נים אויף קיין פלאטץ, אונד איך האב אייך נים געזעהן, זייט אננא איז קראנק געוואָרען. איך האב געהערט איבער אייערע שמערצען פון אנדערע. איהר זייט ווירקליך א מאָדעל אונטער מענער!“

קארענינא האט בעענטפערט דעם גרוס זעהר קאלט, אָבער מיט דער נאנצער עטיקעטע. דאַן האט ער גענומען זיין פרוי׳ס האנד אונד געפרעגט וויא עס געהט איהר.

„מיר שיינט, אז עס געהט מיר בעסער,“ האט זיא געענטפערט, אויסמיידענדיג צו קוקען צו איהם.

„איך דענק אָבער, אז דוא ביסט נאך אימער פיעבעריש,“ האט ער בעמערקט.

„מיר האבען צופיעל גערעדט,“ האט זיך בעטסי ארייננעמישט. „איך בין שולדיג אונד איך מוז ענטלויפען פון דאנען.“

זיא האט זיך אויפגעהויבען, אָבער אננא, אין וועלכער'ס געזיכט עס איז אריין דאס בלוט, האט זיא אָנגעכאפט ביים ארעם, אונד האט זיא צוריק געהאלטען.

„ניין, ניין, איך בעט דיך, בלייב נאך.“ דאן זיך ווענדענדיג צו איהר מאן האט זיא געזאגט: „איך וויל דיר דערצעהלען יעטצט, וויל איך וויל פאר דיר גאר ניט בעהאלטען. בעטסי זאגט מיר, אז גראף ווראָנסקי ווינשט אהער צו קומען אום צו זאגען אדיע, איידער ער פאָהרט אוועק נאך טאשקענד.“

זיא האט געשפּראָכען שנעל אונד נאך אימער ניט געקוקט צו איהר מאן. דאן האט זיא געזאגט:

„איך האב איהר געענטפערט, אז איך קען איהם ניט עמפפאנגען.“

„ענטשולדיג מיר, מיין טהייערע,“ האט זיך בעטסי ארייננעמישט. „דוא האסט געזאגט, אז אלעס הייננט אָב פון אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש.“

„ניין, איך קען איהם ניט עמפפאנגען, עס וואָלט געוועזן —“ דאָ האט זיא זיך זעלבסט אונטערבראָכען אונד זיא האט זיך געווענדעט מיט א פראַגענדען בליק צו איהר מאַן. ער האט אָבער אָבגעווענדעט זיינע אויגען. „מיט איינעם וואָרט,“ האט זיא ווייטער געזאגט, „איך וויל איהם דאָ ניט האבען.“

קאַרענינא האט ווייטער גענומען איהר האנד. זיא וואָלט זיא צוריק געצויגען, נאר זיא האט זיך בעהעררשט אונד געבליעבען רוהיג.

„איך דאנק דיר פאר דיין פערטרויען,“ האט ער ארויס געשטאמעלט.

„אלזאָ, אדיע,“ האט בעטסי געזאגט זיך אויפהויבענדיג אונד קושען אננא'ן אויף'ן שטערען. דאן איז זיא צוגעגאנגען צו דער טהיר, געבליעבען שטעהען, זיך אומגעווענדעט אונד געזאגט:

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש! איך ווייס, אז איהר זייט דער עדעלסטער מאָן, אונד מיין אכטונג צו אייך איז זעהר גרויס, דאס איך וואג מיך אריין צו מייטען וואו איך האב פיעללייכט קיין רעכט. ווייסט אָבער, דאס גראף ווראָנסקי, איז דיא עהרע זעלבסט, אונד ער פאָהרט יעטצט אוועק נאך טאשקענד.“

„איך דאנק אייך זעהר, פרינצעסין, פאר אייער סימפּאטהיע,“ האט קאַרענינא געענטפערט העפליך. „אָבער אלעס וואס איך קען אייך זאגען, איז, דאס אין

פאל מיין פרוי קען אונד ווינשט יעמאנדען צו עמפפאנגען, קען זיא דאס גאנץ אליין בעשטימען.

קאפיטעל 12.

נאכדעם וויא קארענינא האט בעגלייטעט בעטסי׳ן ארויס אין דרויסען, איז ער צוריק אריין אין זיין וויב׳ס צימער. בייא זיין ערשיינען, האט זיא זיך אויפגעהויבען מיט איין ערשראָקענעם בליק. ער האט באלד דערקענט, אז זיא האט געוויינט.

„איך דאנק דיר פאר דיין פערטרויען,“ האט ער ווידער געזאגט אין א גאנץ שטילען טאָן, „אונד איך שטים איין מיט דיר, דאס זאָלאנג גראף ווראָנסקי איז איינמאל אוועק, דארפסטו איהם מעהר ניט עמפפאנגען.“

„וואס דארף מען נאך אמאל רעדען דאריעבער?“ האט אננא געפרעגט צימערענדיג. „איך האב עס שוין פריהער אליין געזאגט.“ דאן האט זיא זיך געטראכט: „איז עס ווירקליך ניט נויטהווענדיג פאר א מאן, וועלכער האט זיך געוואָלט הרג׳ענען פאר דער פרוי וואס ער ליעבט, זיך צו געזעגענען מיט איהר, אונד פאר איהר, וועלכע קען ניט לעבען אָהן איהם?“ דאן האט זיא געזאגט הויך:

„גענוג, יא גענוג, לאָמיר מעהר ניט רעדען דאריעבער.“

„איך האב עס געלאָזען צו דיר דוא זאָלסט עס ענטשיידען,“ האט ער ווידער אנגעפאנגען „די פרינצעסין מישט זיך ווירקליך צו פיעל אין — “

„דאס וויים איך ניט,“ האט איהם אננא אונטערבראָכען. „איך וויים בלויז, אז זיא האט מיך ווירקליך ליעב.“

קארענינא האט גערופצט אונד מעהר ניט ׳גערעדט דאריעבער. אננא האט זיך נעשפיעלט אונגעדולדיג מיט איהר טאשען־טיכעל, אונד האט געבליקט צו איהם מיט א פערצווייפלונג אין איהרע אויגען, וואס זיא האט ניט געקענט אונטערדריקען איהר איינציגער וואונש איז געווען, לויז צו ווערען פון זיין געגענוואָרט.

„איך געה צום דאָקטאָר,“ האט קארענינא ענדליך געזאגט.

„ווארום? איך בין גאנץ געזונד!“

„פון דעם קינד׳ס וועגען. איך הער, אז זיא שרעקט זיך צו פיעל, אונד איך האב ניט פיעל פערטרויען אין דער אמע.“

„ווארום האט איהר מיך ניט געלאָזען איך זאָל זיא זייגען ווען איך האב אייך אלע געבעטען? איך האב דאָך עס געמעגט וועניגסטענס פראָבירען. טראָגט רעם אלעמען“ (אונד קארענינא האט גאנץ גוט פערשטאַנען איהר מיינונג,) „איז

זיא דאָך אונשולדיג אונד עס איז א פערברעכען זיא צו לאָזען שטאַרבען." זיא האט אַנגעקלונגען אונד געהייסען אריין ברענגען דאס קינד. „ווען איך האב זיא געוואָלט זייגען, האסטו מיך ניט געלאָזען, אונד יעטצט מאַכסטו מיר פאָרווירפע, ווארום איך האב עס ניט געטהאָן."

„איך מאַך דיר גאר קיין פאָרווירפע."

„יא, יא, דוא מאַכסט מיר יא פאָרווירפע! מיין גאָט, ווארום בין איך ניט געשטאָרבען? אָבער," האט זיא געזאגט זיך וועלענדיג בעהערשען: „פערצייהע מיר, איך בין נערוועז אונד וויים ניט וואס איך רעד. לאָז מיך אליין איך בעט דיך."

קאַרענינא איז ארויס פון צימער מורמענדיג: „דאס קען ניט אזוי אנהאלטען. אונמעגליך! אונמעגליך! זיא האסט מיך!"

קאַפּיטעל 13.

סטעפּאַן אבלאָנסקי איז געקומען נאָך סט. פּעטערסבורג מיט צוויא שליחות: צו זעהען זיין שוועסטער אונד איהר העלפען מיט זיין ראטה, אונד אויך דאנקען דיא הוכע בעאַמטע פאַר זיין נייעם הויכעם אַמט צו וועלכען ער איז ערנאַנט געוואָרען.

זיין ערשטער בעזוך בייא אננאַ'ן איז געוועזען, גראדע נאכדעם וויא איהר מאַן איז פון דאָרט ארויס, אונד ער האט זיא געטראָפען וויינענדיג. טראָטץ זיין נאַטיר־ליכע מונטערקייט, איז סטעפּאַן געבליבען וויא פערשטיינערט זעהענדיג וויא זיין שעהנע שוועסטער איז אזוי פערוועקסעלט געוואָרען.

„אלעס געהט שלעכט, שוידערהאַפט," האט זיא געענטפערט אויף זיין צערט־ליכער פראגע. „טאָג אזוי נאכט, איז אלעס טרויעריג אונד שמערצהאַפט."

„אָה, שוועסטער," האט ער געזאגט, „דוא זעהסט אלעס נאָר פון דער שלעכטער זייט. עס איז ניט לייכט, איך וויים, אָבער — "

„איך האב געהערט פון געוויסע פרויען," האט איהם אננא אונטערבראָכען, „וועלכע ליעבען דיעזע מענער, וועלכע זייא בעטריעגען; איך וויעדער, האס איהם, אונד גראדע דערפאַר ווייל ער איז צו צערטליך אונד גוט. איך קען מיט איהם ניט לעבען! פערשטעהע מיך; עס איז אזא קראַפט וואס איך קען זיא ניט בעהערשען ווען איך זאָל אפילו וועלען. עס איז מיר אונמעגליך מיט איהם וויטער צו לעבען! וואס זאָל איך טהון? איך האב ענטדעקט, אז איך בין זעהר אונגליקליך, אָבער איך האב נאָך אימער קיין בעגריף געהאַט וויא גרויס מיין אונגליק איז. אַבוואָהל

איך ווייס, אז ער איז א גוטער מאַן, פאַלקאָמען אונד איך אנערקען, אז איך שטעה ניעדריגער פון איהם, האס איך איהם דאָך!"

„דוא ביסט נאָך אימער שוואַך אונד נערוועז," האט סטעפאַן בעמערקט, „אונד געניינט אַלעס צו איבערטרייבען. דער טייפעל איז נאָך ניט אזוי שווארץ וויא מען מאָלט איהם."

סטעפאַן האט דאַן אָנגעפאנגען צו זאגען א פאאר מונטערע ווערטער אונד אננא האט זיך געשפירט געטרייסט.

„גיין, סטיווע," האט זיא געזאגט, „איך בין א פערלוירענע פרוי — א פערלוירענע אונד געפאַלענע! איך ווייס עס אונד פיהל עס; אָבער דאָך שפיר איך, אז דער שטריק מוז באַלד איבערגעריסען ווערען, איך קען מעהר ניט ווארטען! אונד ווען דער סוף וועט קומען, וועט ער זיין שרעקליך!"

„אַך, דוא נאַרעלע, איך פערשטעה גאר ניט וואס עס איז פון דיר געוואָרען? וואס ביסטו אזוי פערצווייפעלט? פון דער ערגסטער לאַגע מוז נאָך זיין א וועג זיך צו רעטען."

„איך האב געזוכט אונד געזוכט אונד ניט געפונען."

„הער מיך אויס, אננא, דוא קענסט דיך מעהר ניט אורטהיילען וויא איך אליין בין אימשטאַנדע. לאָמיך דיר געבען מיין עצה פרייא אונד אָפען. לאָמיר אָנפאַנגען פון דעם אָנהויב: דוא האסט געהייראַטעט א מאַן מיט צוואַנציג יאָהר עלטער אלס דוא. דוא האסט איהם ניט געהייראַטעט אויס ליעבע; נאָך מעהר, דוא האסט אפילו דאַמאַלס ניט געוואוסט וואס דאס הייסט ליעבע. דוא האסט אַלזאָ געהייראַטעט ניט קוקענדיג אויף דיין הארץ, אויף דיינע געפיהלע אונד — יא, דוא האסט בלויז געהייראַטעט וויל אונזער דומע וועלט געפינט אויס אזא הייראטה פאר גאַנץ גוט. אָבער, דיר צו זאגען דיא וואהרהייט, איז דאס געווען איין אירטהום — "

„א שרעקליכער אירטהום!" האט זיא אויסגעשריען.

„אָבער נאָך אַלעמען דארפסטו ניט פערגעסען, איז דיא זאַך פאַראיבער — עס איז געשעהען! דאַן, אָהנע דוא זאָלסט עס געהען זוכען, האסטו געהאט דאס גליק אָדער אונגליק, זיך צו פערליעבען אין איין אנדערן, ניט אין דיין מאַן; נאָר דאס איז אויך פאַראיבער — עס איז געשעהען! דיין מאַן האט דערפון ערפאהרען אונד דיר מוחל געווען." — ער האט געמאכט א פויזע אום צו הערען איהרען איין ענטפער, נאָר זיא האט געשוויעגען.

„יעטצט,“ האט ער פאַרטגעזעטצט, „מוזען מיר קומען צום שלוס אונד דיא פראגע ענטשטעהט: קענסטו וויטער לעבען מיט דיין מאַן, ווילסטו עס? וויל ער עס?“

„איך וויים ניט, מיין גאָט, איך וויים גאר ניט!“

„בערוהיג דיך, אננא, הער זיך צו וואס דוא האסט מיר ערשט געזאגט, אז דוא קענסט איהם ניט ליידען.“

„ניין, ניין, איך האב עס ניט געזאגט. איך לייקען עס אָב, איך וויים גאר ניט אונד פערשטעה גאר ניט.“

„אָבער ערלויב מיר — “

„דוא קענסט ניט פערשטעהען,“ האט זיא אויסגעשריען אונגעדולדיג. „איך הייננ מיט מיין קאָפּ ארונטער צו א טיעפען טהאָל, אונד איך דארף גאר ניט פראַ־בירען מיך צו רעטען. ניין, גאָט אין הימעל! איך קען מיך ניט רעטען אונד דארף מיך ניט רעטען!“

„אלזא, מיר וועלען דיך ניט לאָזען דיא זאָלסט ארונטער פאלען. איך פערשטעה דיך. איך זעה, אז דוא ווילסט ניט אויסשפרעכען דיין ריכטיגען וואונש אונד געפיהל.“

„איך ווינש גאר ניט, גאר ניט — אויסער, אז פון דעם אלעמען זאָל נעהמען איין ענדע.“

„מיינסטו, אז ער מערקט עס ניט? דענקסטו, אז ער ליידעט ניט? אונד וואס קען זיין דער רעזולטאט פון אזוי פיעל זעלבסט־מארטערנים? א גט וואָלט פון אלעמען געמאכט איין ענדע.“

סטעפאן האט שטודירט אננא'ן צו זעהען וואס פאר איין איינדרוק זיינע לעטצטע ווערטער וועלען אויף איהר מאכען. זיא האט בלויז געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ אונד ניט געענטפערט. דאן האט איהר געזיכט אָנגענומען א גליקליבע מיענע אויס־דריקענדיג איהרע אינערע געפיהלע ווען אזא זאך זאָל ווירקליך פאסירען.

„איך וואָלט מיך געשעטצט זעהר גליקליך,“ האט סטעפאן וויטער געזאגט, „איך זאָל דאס אלעס קענען דורכפיהרען. יעטצט, בעט איך דיך, רעד מעהר ניט דאריעבער. איך וועל טהון אלעס מעגליכע. איך וועל מיט איהם זעהען רעדען דאריעבער.“

אננא איז נאך אימער געזעסען שטיל אונד קיין וואָרט געענטפערט.

קאפּיטעל 14.

סטעפאן ארקאדיעוויטש איז אריין אין זיין שוואָגער׳ס שטודיר־צימער, מיט אײן ערנסטעם געזיכט, וועלכעס איז פאר איהם געווען אונגעוועהנליך. קארענינא האט ארום שפאצירט אונגעדולדיג.

„ענטשולדיג מיר וואס איך שטער דיך,“ האט ער געזאגט, „איך וויל מיט דיר עפּעס רעדען.“

קארענינא איז געבליעבען שטעהען וויא אויסצוהערען וואס סטעפאן האט צו זאגען.

איך ווינש מיט דיר צו רעדען איבער מיין שוועסטער,“ האט סטעפאן ארויס געשטאמעלט, „אונד איבער דעם גאנצען טרויעריגען צושטאנד.“ קארענינא האט איהם אָנגעקוקט אונד ביטער געשמייכעלט. דאן האט ער זיך געזעטצט צו זיין שרייב־טיש אונד צוגערוקט נעבען זיך א האלבען אויפגעשריעבענעם בויגען פאפּיר.

„איך הער גאר ניט אויף צו דענקען דאריבער,“ האט ער געענטפערט, „אונד איך פּראָביר יעטצט איהר צו אדרעסירען א בריעף, פיעללייכט וועלען מיר זיך אזוי קענען בעסער פערשטעהען.“ ער האט איהם דאן געגעבען דאס פאפּיר אונד גע־זאגט : „לעז.“

סטעפאן, מיט אביסעל אויפרעגונג, האט גענומען דעם בריעף אונד גע־לעזען :

„אננא ! איך בעגרייף גאנץ גוט וויא מיין געגענווארט בעאונרוהיגט דיך; עס איז אונגעאכטעט דארויף וואס אזא בעגריף פעראורזאכט מיר גרויסע שמערצען. איך מוז עס אָבער צו געבען, ווייל איך וויים, אז עס קען אנדערש ניט זיין. איך מאך דיר גאר קיינע פאָרווירפע. גאָט איז מיין עדות, אז וועהרענד דיין קראנקהיים, האב איך בעשלאָסען אלעס צו פערגעסען וואס עס איז געווען אין דער פערגאנגענהייט אונד אנפאנגען א נייעס לעבען. איך האב דארויף קיין חרטה ניט, אונד איך וועל אויך קיין חרטה ניט האבען אויף דעם וואס איך האב דאמאלס געטהאָן ; איך האב געזוכט דיא ערהאָלונג, דיא ערהאָלונג פון דיין זעעלע. ליידער איז עס מיר ניט געלונגען. זאג דוא מיר אליין, וואס עס קען דיר ברענגען רוהע אונד גליק, אונד איך פערשפרעך פאָראויס, צו טהון אלעס לויט דיין געפיהל פון גערעכטיגקיים.“

סטעפאן האט איהם צוריק געגעבען דעם בריעף אָהנע א וואָרט צו רעדען. סטעפאן׳ס ליפען האבען קראמפפהאפט געציטערט.

„וואס וויל זיא אליין ? דאס איז וואס איך בין נייגעריג צו ער־פאהרען.“

„איך האב מורא, אז זיא אליין ווייס דאס ניט,“ האט סטעפאן געענטפערט. „זיא קען אליין ניט אורטהיילען. זיא איז איינפאך צערשמעטערט דורך דיין גוטסקייט אונד עדעלקייט צו איהר. ווען זיא זאל לעזען דיעזען בריעף, וואלט זיא איהם ניט געקענט בעענטפערן ; דאס וואלט זיא בלויז נאך מעהר ערניעדריגט.“

„דאן וואס קען מען טהון ? וויא קען איך ערפאהרען איהר וואונש ?“

„ווען דוא ערלויבסט מיר עפעס אריין צו רעדען, וואלט איך געזאגט, אז דוא זאלסט זעלבסט זוכען אויסצוגעפינען דיא ריכטיגע רפואה צו דער מכת.“

„אבער וויא אזוי ? וויא איז מיר דאס מעגליך צו טהון ?“

„פון יעדער שוועריגקייט איז אימער דא איין אויסוועג,“ האט סטעפאן געענט־פערט פאסענדיג אביסעל מעהר מוטה. „דוא האסט אמאל געשפראכען פון א גט. דוא ביסט איבערציינגט, אז עס איז פאר דיר אונמעגליך מיט איהר צו זיין גליק־ליך — “

„אבער עס געבען פערשיעדענע שטופען פון גליק,“ האט קארענינא שנעל געענטפערט. „לאמיר אננעהמען, אז איך שטים איין צו אלעס, וויא אלזא וועט אונז דאן מעגליך זיין לויז צו ווערען פון דיא צרות וואס אזא איינשטימונג אליין וועט ברענגען ?“

„אבער, אלעקסיס, דוא מוזט דאך איינמאל פאר אלעמאל בעגרייפען, אז דאס לעבען צווישען דיר אונד אננא'ן, קען מעהר ניט פארטגעזעטצט ווערען אויף אזא ארט, וויא איהר ביידע זייט אונגליקליך. נאך מיינער מיינונג, גיבט עס בלויז איין אויסוועג, איהר מוזט ביידע ערדייכען דיא פרייהייט.“

„דורך גט !“ האט קארענינא אויסגערופען מיט פעראכטונג.

„יא, א גט, ווען עס מוז אזוי זיין. וואס קען מען טהון ווען דאס שיקזאל האט אזוי בעשטימט ?“

קארענינא האט ארויס געלאזען א טיעפען זיפץ אונד צוגעדעקט זיין געזיכט מיט זיינע הענד.

„עס איז דא בלויז איין פונקט צום בעטראכטען,“ האט סטעפאן ווייטער גע־זאגט, „אונד דאס איז, אויב איינער פון אייך ווינשט נאך אמאל צו הייראטהען. ווען דאס איז ניט דער פאל, דאן איז אלעס זעהר איינפאך.“

קארענינא האט געוואלט עפעס זאגען, נאר ער האט ניט געקענט. אבוואהל ער האט געוואלט זעהען אננא'ן גליקליך, האט ער איהר אבער איין גליק ניט

נעקענט פערגינען, אוםי אס איז, אז זיא זאָל זיך ווידער פעראייניגען אונגעשטערט מיט ווראָנסקי'ן.

„עס היינגט אָב פון דיא בעדינגונגען,“ האט סטעפאן פאַרטגעזעצט, „וואס איהר ווילט שטעלען פיר א גט. זיא וועט עס פאָזיטיוו ניט וואגען פון דיר עפּעס צו פערלאנגען, אונד זיא וועט איינשטימען צו אלעס וואס דוא וועסט זאגען.“

„מיין גאָט! מיין גאָט! ווארום קומט מיר דאס אלעס!“ האט קארענינא אויסגעשריען אין א ביטערער פערצווייפלונג ווידער בעדעקענדיג זיין געזיכט.

„איך קען גאנץ גוט בעגרייפען דיין שמערץ,“ האט סטעפאן געזאגט מיט א ניעדריגער שטימע, „אָבער ווען דוא דענקסט נאך — “

„דענקען? מיין גאָט! וויא קען מען דענקען?“ האט קארענינא געקלאָגט וועהמיטהיג. „ערניעדריגט, בעליידיגט, געשענדעט אונד צעררייסען דאס הארץ אין צווייען!“ דיא טרערען זיינען געלאָפען פון זיינע אויגען וויא בייא א קינד. דאן, זיך פּלוצלינג פאסענדיג, האט ער געזאגט: „יא, יא, איך וועל נעהמען דיא גאנצע שאנדע אויף מיר — אויף מיר אליין! איך וועל איהר זאָגאר געבען מיין זוהן! טהו וויא דוא פערשטעהסט!“

ער האט זיך דאן אָבגעווענדעט אונד זיך אוועק געזעטצט נעבען פענסטער.

„אלעקסאנדער אלעקסאנדראָוויטש, דוא מענסט זיכער זיין, אז זיא וועט וויסען וויא צו שעטצען דיין עדעלמוטה. עס איז אָהנע צווייפעל גאָט'ס ווילען!“ אונד דאן, שפּירענדיג, אז ער האט געזאגט עפּעס א דומהייט, האט זיך סטעפאן אָבגעווענדעט אונד געשמייכעלט. קארענינא וואָלט איהם געענטפערט, נאר דיא טרערען האבען איהם געשטערט.

קאפּיטעל 15.

אָבוואָהל דיא קונעל האט ניט געגרייכט ווראָנסקי'ס הארץ, איז אָבער דאָך דיא וואונד געווען א געפעהרליכע, אונד ער איז געלעגען איינינע טעג צווישען טויט אונד לעבען. ווען דיא קריזיס איז פאַראיבער אונד ער האט שוין געקענט רעדען, האט ער צוגערופען זיין שוועגערין, וועלכע האט איבער איהם זעהר געטרייא געוואכט.

„מאריא,“ האט ער געזאגט גאנץ ערנסט. „איך האב מיך ערשאָסען דורך א צופאל; זאג יעדען איינעם דאסזעלבע. עס זעהט אויס געוויס זעהר נארריש; אלע מוזען זאגען, אז איך האב עס געטהאָן אבזיכטליך.“

„קיינער האט דאס נים געזאגט,“ האט זיא געענטפערט, אתּה דאן, מיט א שמייכעל: „איך וויל אונטערדעסען האפען, אז דוא וועסט אויפהערען צו בעטרייבען אזעלכע געשעפטען אין דער צוקונפט, זיך צו ערשיסען אונגערן.“

„פיעללייכט וואלט עס בעסער געוועזען...“ האט ער ווייטער געזאגט, אבער ער האט זיך באלד אונטערבראכען אונד אנגעפאנגען צו דענקען איבער זיין צושטאנד. ער האט זיך דערמאהנט אן קארענינא'ן, אונד ער האט בעוואונדערט זיין הויכמוטה. אבער, ער איז אונטערדעסען געבליעבען צו אלעמען גלייכגילטיג. זיך ערינערענדיג אבער אן אננא'ן, אז ער מוז זיא פערליערען, האט ער געשפירט א העפטיגען שמערץ אין זיין ברוסט. ער האט אבער נאך אלעמען בעשלאסען מעהר נים צו שטעהען אין וועג צווישען דעם ערעלען, פערגעבענדען מאן, אונד זיין בערייהענדע פרוי.

ער איז שנעל געזונד געווארען, אונד זא שנעל וויא ער האט זיך געשפירט אימשטאנדע ארום צו געהען אויף זיינע פיס, איז ער אוועק אונד זיך אייסגעבעטען א פאסטען אין טאשקענד. וויא דער לעטצטער מאמענט האט זיך אלץ מעהר דער־נעהנטערט פיר זיין אבריזע, האט ער שרעקליך געשפירט דעם שמערץ דערפון, וואס אננא האט זיך ענטזאגט מיט איהם צו געזעגענען.

עס איז שוין געווען א טאג פאר זיין אברייזע, ווען זיין קוזינע, פרינצעססין בעטסי, איז אריין אין זיין הויז אונד איהם געבראכט דיא בשורה, אז קארענינא האט איינגעשטימט זיך צו גט'ן מיט זיין וויב. ווראנסקי האט געשפירט, אז עס גיבט מעהר קיין זאך אין דער וועלט, וואס זאל איהם הינדערן צו זעהען אננא'ן.

אהנע צו ווארטען א מינוט, איז ער ארויף אין איהר הויז, אונד זיך אפילו נים אנפרעגענדיג, איז ער אריין אין איהר צימער. ער האט זיא אומארמט אונד בעדעקט איהר געזיכט אונז האלז מיט ברענענדע קושען. אננא האט גערעכענט, אז ער וועט קומען, אונד זיא האט זעהר פיעל נאכגעדענקט וואס זיא זאל איהם זאגען; אבער נאכדעם וויא ער איז שוין געוועזן נעבען איהר, האט זיא מעהר קיין צייט געהאט צו רעדען, ווייל זיין אויפרעגונג האט זיא בערווישט. זיא וואלט פראבירט איהם אונד זיך צו בערוהיגען, נאר זיא האט נים געקענט.

„יא, דוא האסט מיך בעזיעגט,“ האט זיא ענדליך געזאגט. „איך בין אין גאנצען דיינע,“ אונד זיא האט צוגעדריקט זיינע העגד צו איהר בוזים.

אזוי זאל עס זיין אונד אזוי זאל עס בלייבען זאלאנג מיר וועלען לעבען,“ האט ער געענטפערט. „מיר וועלען אן אלעמען פערגעסען וועהרענד אונזער גליק. ווען אירגענד עפעס זאל נעטהיג זיין צו פערגרעסערן אונזער ליעבע, דאן זאל דאס

געשעהן דורך אונזער שרעקליכער פערגאנגענהייט." ער האט דאן ווידער אומארמט איהר בלאסעס געזיכט אונד געגלעט איהרע שעהנע האאר.

„איך קען דיך קוים דערקענען מיט דיינע קורצע האאר," האט ער געזאגט, „דוא זעהסט אויס וויא א פראכטפאָלער אינגעל! אָבער, וויא בלאס דוא ביסט!"

„יא, איך בין נאך אימער שוואך," האט זיא געענטפערט וועהרענד איהרע ליפען האבען געציטערט.

„מיר וועלען פאָהרען נאך איטאליען, אונד דאָרט זאָלסטו געזונד ווערען."

„איז עס מעגליך," האט זיא געזאגט קוקענדיג אין זיינע אויגען, „אז מיר זאָלען זיין אליין צוזאמען, וויא מאן אונד ווייב!"

„מיך וואונדערט עס נאָר, וויא דאס איז ביז יעטצט ניט געשעהען."

„סטיווא האט מיר געזאגט, אז ער שטימט איין צו אלעס," האט זיא געמורמעלט, „אָבער, איך וועל ניט אקצעפּטירען זיין גרויסמוטה. איך וויל מעהר ניט קיין גט, זאָנדערן בלויז א בעשטימונג איבער סערגעי'ן."

ווראָנסקי האט זיך געוואונדערט וויא דאס איז מעגליך, אז בייא זייער ערשטע ווידער־פעראייניגונג, האט אננא נאך געקענט אין זינען האבען איהר זוהן.

„רעד ניט יעטצט דאריבער," האט ער געזאגט, „דענק זאָגאר ניט דערפון."

הערענדיג זיינע ווערטער, האט איהר מוטער הערץ דערשפּירט וויא א שטאָך.

„אך, ווארום בין איך ניט געשטאָרבען? עס וואָלט דאן פיעל בעסער געווען!" אונד איהרע אויגען האבען זיך אָנגעפיללט מיט טרערען.

ווראָנסקי האט ניט פערשטאנען אננא'ן אונד ער האט געשוויגען, דענקענדיג, אז זיא איז נאך אימער אונרוהיג איבער איהר שריט. ער איז דאן אוועק אונד באלד איינגערייכט זיין רעזיגנאציאָן פון דער ארמעע.

מיט א מאָנאט שפּעטער, איז קארענינא געווען אליין אין זיין הויז מיט זיין זוהן. אננא איז אוועק געפאָהרען נאך אויסלאנד מיט איהר טאָכטער, זיך ענטזאגענדיג אָנצונעהמען א גט.

פיערטער טהייל.

קאפיטעל 1.

מיט זעקס וואָכען נאך דער פערלאָבונג, האט שטאטגעפונדען דיא חתונה צווישען קאָנסטאנטין לעווין אונד דיא יונגע פרינצעסין קיטטי שערבאטצקי. דיא גאַנצע אריסטאָקראטיע איז ערשיענען, אונד עס איז געפייערט געוואָרען א העררליכע האָכצייט.

לעווין וואָלט בעסער איינגעשטימען צו א רוהיגער אונד איינפאכער האָכצייט, נאָר דיא אַלטע פרינצעססין מיט איהר מאַן, האבען דאס אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט. קיטטי אליין וואָלט אויך ניט איינגעשטימט דערצו; זיא האט געוואָלט יעדער זאָל וויסען אונד זעהען איהר פעראייניגונג מיט קאָנסטאנטין לעווין.

נאך אין דעמזעלבען אבענד נאך דער צערעמאָניע, איז דאס יונגע פאאר אוועק געפאָהרען פון מאָסקווא אין זייער לאנד־וואָהנונג.

ווראָנסקי אונד אננא זיינען שוין געוועזען אויף דער רייזע זייט דרייא מאָנאט. זייא האבען בעזוכט ווענעדיג, רוים אונד נעאפעל. דאַן זיינען זייא אריין געפאָהרען אין א קליין שטעדטעל פון איטאליען, וואו זייא האבען בעשלאָסען צו פערבלייבען א לענגערע צייט. ווראָנסקי האט דאָרט געדונגען א ווילא (דאטשא), אונד, אין דער אומגעבונג פון גרינע בוימער אונד א טרוימערישען בלויען הימעל, האבען זייא בעשלאָסען צו צוברענגען א היבשע צייט.

ווען אננא האט זיך צום ערשטען מאָל געשפירט פרייא אונד אונבעמערקט פון קריטיקירענדע אויגען, איז איהר פרייד געוועזען אונגעהייער גרויס. זיא איז גער פאלען אויף ווראָנסקי'ס האלז, איהם געקושט אונד געוויינט פאר פרייד.

זיא האט איהם אום קיינעם פרייז ניט געוואָלט אָבלאָזען פון נעבען זיך. זיא איז מיט איהם געגאנגען אין פעלד, אין וואלד, געקלעטערט אויף דיא בערג, אונד איהם אויך געפיהרט ער זאָל געהען מיט איהר רייסען ווילדע בלומען.

איהר נעזיכט האט צוריק נעקריגען די שעהנע פארבען, די אוינען דייער גלאנץ אונד דער אבגעמאגערטער קערפער, איז ווידער געווארען רונד אונד מאסיוו. זאגאר איהר געלעכטער איז נאך אמאל געווארען אזוי ריין, קלינגענדיג אונד מונטער וויא אמאל, ווען זיא האט נאך ניט געשפירט די שמערצהאפטע פיילען פון ליעבע אבגעשאסען אין איהר הארץ.

אויך ווראנסקי איז געווען גליקליך צו זיין נעבען איהר, אונד מעהרערע מאל, ויך אויפכאפענדיג פון א דרעמעל, האט ער זיא אומארעמט אונד געזאגט:

„איז דאס ווירקליכקייט? ביסטו עס, מיין אננא? מיין גאט, איז דאס מעגליך, אז איך בין אזוי גליקליך?“

זיא פלעגט דאמאלס גוטמיטהיג שמייכלען ועהרענד איהרע ווייסע אונד שעהנע צייהן האבען זיך געצייגט פון צווישען איהרע רויטע ליפען.

„יא, אלעקסים,“ האט זיא געענטפערט. „איך בין נעבען דיר אונד מיט דיר! מיר זיינען צוזאמען, אונד ניעמאנד איז מעהר אימשטאנדע צו שטערען אונזער גליק. מיין גאט! וויא גליקליך איך בין! איך האב עס גאר ניט פערדיענט אונד איך בין ניט ווערטה אזא גליק.“

גראדע וויא אננא האט געהאט א טבע צו ווייגען פון ערגערנים, אזוי האט זיא אויך געוויינט פון גליק. נאר דיעזע זיינען געווען פריידען־טרערען.

טעג, נעכט, וואכען אונד מאנאטען זיינען אזוי פאראיבער אין א שטילעם אונד בעצויבערענדעם גליק, ביז ווראנסקי האט אנגעפאנגען צו שפירען, אז די איינזאמקייט, צו וועלכער ער איז ניט געוואהנט, פערשאפט איהם קיין פערגניעגען.

אננא וואלט נאך דארט פערבליעבען וויא לאנג, אבער אום ניט צו בעאונרוהיגען ווראנסקיין, האט זיא איהם נאך אליין צוגערעדט, מען זאל צוריק קעהרען נאך סט. פעטערסבורג.

קאפיטעל 2.

לעווין איז שוין געווען פערהייראטעט דרייא מאנאט אונד ער האט געלעבט זעהר גליקליך מיט זיין פרוי. אבער, לעווין, אלס קלוגער מענש, האט אנגעהויבען איינצוזעהען, אז פון דער פאנטאזיע ביז צו דער ווירקליכקייט איז נאך זעהר ווייט. פריהער האט ער זיך פארגעשטעלט, דאס ווען קיטטי וועט ניט זיין קיין גאנצע נעטטין, וועט זיא וועניגסטענס ניט שטעהען ווייט פון דער פאלקאמענהייט; אבער דאס צוזאמען לעבען, די נעהנטערע בעקאנטשאפט אונד בעסערע בעטראכטונג, וועלכע קומט, וויא נעוועהנליך, אין בערוהיגטע מאמענטען, האבען איהם איבערצייגט,

אז קיטטי איז נים מעהר וויא א מענש — דערצו נאך אביסעל זעהר אונערפאהרען אונד מיט עקשנות—אונד וועלכער געוועהנליכער מענש האט דאס נים קיין פעהלער? נאר טראַכט דעם אלעמען, איז ער געווען גליקליך.

לעווין האט זיך מעהרע מאל ערינערט, ווען ער איז נאך געווען 20 ביז 25 יאהר אלט, פלעגט ער שמייכלען גוטמיטהיג איבער „נארישע״ מאן אונד ווייב, וואס קריעגען זיך ארום איבער „קליינינקייטען.״ ער האט זיך אבער מיט דער צייט איבערצייגט, אז דיעזע קליינינקייטען זיינען מאנכע מאל באלד אזוי ביטער וויא דער טויט. וואס ארט, דאכט זיך, ווען א פרוי שמייכעלט צו א פרעמדען מאן? וואס דארף פערדריסען, ווען א יונגע פרוי וויל גראדע נים נאכגעבען אלעס וואס דער מאן ווינשט, ראטה אונד פערלאנגט? דעם טעם דערפון, האט ער ערשט פערזוכט, ווען ער איז געווען פערהייראטעט.

אַט האט זיך קיטטי, פלוצלינג, פון דער העלער הויט, געקענט אַנברוגז׳ן, אונד וואס מעהר ער האט זיא געגלעט, געפרעגט אונד נאכגעפאַרשט, אַלץ מעהר האט זיא זיך אַנגעבלאָזען אונד נים געוואָלט ענטפערן. איין אנדער מאל, האט ער איהר געזאגט, אז זיא זאָל נים טאנצען מיט א געוויסען יונגען מאן; נים דערפאר וואס ער טרויעט איהר נים חלילה, זאָנדערן בלויז דערפאר וויל יענער... ער האט איהר נים געקענט אזוי פיעל ארויס זאגען. „וואס איז, ביסטו אויף מיר אייפערזיכטיג?״ האט זיא דאן געפרעגט זיך פערקרימענדיג.

וואס איהם האט נאך אממייסטען געוואונדערט, איז געווען, וואס דיא שעהנע, איבען־שטיללע אונד אונשולדיגע קיטטי, האט אויף איינמאל געוויעזען, אז זיא וויס, פערשטעהט, בעגרייפט אונד קען רעדען איבער אזעלכע געגענשטענדע פון לעבען, וועלכע ער וואָלט איהר ניעמאלס צוגעטרויעט. אונד, נאך מעהר, זיא האט אימער געוואָלט זיין דיא איינציגע רעדנערין אונד איהם נים געלאָזען עפענען זיין מויל, ווען ער האט געוואָלט עפעס זאגען.

אנפאנגס האט דאס אלעס איהם ערשטוינט, איבערראשט, געברענט, גע־בראַטען אונד געשטאָכען. אָבער מיט דער צייט, האט ער זיך אַנגעהויבען צו געוועהנען אונד זיך אויסגעלערענט ענטוועדער מיט אמאל זיא איבערצושרייען, אָדער נאר אין נאנצען שווייגען.

קיטטי וויעדער, האט געהאט א שרעקליכע וואפען געגען איהם; באלד האט זיא אויסגעבראָכען אין געוויין, אונד עס האט איהם אויסגעזעהען, אז איהר קוואל טרערען האט נאר קיין גרונד נים. עפעס האט זיא געקענט וויינען ווען זיא האט געוואָלט, אונד טרערען האבען זיך געגאָסען וויא א שלאַנס־רעגען. נאך אזעלכע

איפּרענונגען אָבער, האָט מען זיך אומארעמט, צוקושט אונד באַלד איבער־געבעטען.

לעווין האָט איינגעזעהען, אַז שווייגען אונד מאַכען וועניגער בעמערקונגען, איז אימער בעסער. ער האָט נאָך ניט בעדאַרפט צו ציהען איהר אויפמערזאמקייט, אונד דאַן איז ניט ערגער געוואָרען. ווען עס האָט איהם געשטאָכען איהר אויפפיהרונג, האָט ער דעם שמערץ ארונטער געשלונגען, אונד אָנגעווענדעט אַלעס מעגליכע, איהר ניט צו ווייזען, אַז עס טהוט איהם וועה.

אויף אַזאַ אָרט זיינען אַריבער דיא ערשטע עטליכע מאָנאַטען נאָך דער חתונה; זייא האָבען אויסגעזעהען וויא צווייא העהנער וואָס מוזען זיך אַזוי לאַנג בייסען, ביז פון זייער בייסענעש זאָל ענטשטעהען אַ גלייכגילטיגע פריינדשאַפט. אין זייערע רייסערייען, האָבען זייא דערוויל געשטודירט איינער דעם אַנדערן'ס נאַטורען, אונד זייא האָבען זיך אַלץ מעהר אונד מעהר צוגעוועהנט.

וואָלטען זייא אָבער זיך ניט געליעבט מיט אַזוי פיעל פייער, וואָלט פון דער רייסערייא קיינמאָל קיין סוף ניט געוואָרען. אָבער אַזוי וויא ביידע האָבען געשפּירט דיא צאַרטעסטע געפיהלע איינער צום צווייטען, האָט זיך דער פערוואָלקענטער הימעל יעדעס מאָל אַלץ מעהר אויסגעלייטערט. ביז זייערע צאַנקערייען זיינען גע־וואָרען ענטוועדער זעלטענער, אָדער זייא האָבען וועניגער איינדרוק געמאַכט וויא אַמאָל.

אין איין אָבענד, ווען לעווין איז אַהיים געקומען פון אַ בעזוך אויף זיינעם אַ גוט, אונד איז אַריין זעהען וואָס זיין פרוי טהוט אין איהר זיטץ־צימער, האָט ער זיא געטראָפען לעזענדיג אַ בריעף וואָס איז נאָר וואָס אָנגעקומען פון איהר שוועסטער דאָללי.

„דאָ האָסטו אַ בריעף,“ האָט זיא געזאָגט אַרויסנעהמענדיג אַ קאָנווערט אַדרעסירט מיט אַ מערקווירדיגער שריפט. „איך דענק דאָס מוז זיין פון — פון דער פרוי — דיין ברודער'ס — אָבער איך האָב איהם ניט געעפענט. דאָללי האָט מיר געשיקט זעהר אַ שעהנעם בריעף, אונד זיא שרייבט מיר, אַז זיא האָט אַרויס גענומען גרישאַ'ן אונד טאַניאַ'ן צום קינדער־באַלל בייא סערינאַטציין.“

אָבער לעווין האָט דיא לעטצטע ווערטער ניט געהערט. ער האָט גענומען דעם בריעף, אונד באַלד דערקענט, אַז ער קומט פון מאַריע ניקאָלאַיעוונאַ, זיין ברודער ניקאָלאַי'ס געוועזענע געליעבטע. עס איז געוועזען שוין דער צווייטער בריעף וואָס ער האָט לעטצטענס פון איהר ערהאַלטען. ער האָט איהם געעפענט אונד ערשטענס געלעזען, אַז ניקאָלאַי האָט איהר פון איהם אַוועק געטריעבען אונד זיא זייס ניט

ווארום, דאָן, מיט אַ ריהרענדע אויפריכטיגקייט, האט זיא געשריעבען, אַז זיא אליין פערלאַנגט קיין זאַך, נאָר זיא טהוט אַלעס פון ניקאָלאַי׳ס וועגען. זיא האט טראַכט אַלעמען, שרייבט זיא ווייטער, צוריק געקעהרט צו ניקאָלאַי׳ן אונד זיך מיט איהם איבערגעבעטען, אונד ביידע זיינען אַוועק געפאָהרען אין אַ שטעטעל צו איין אמט פיר וועלכען ניקאָלאַי איז ערנאַנט געוואָרען. אָבער דאָרט האט זיך ניקאָלאַי צר קריגט מיט דעם שעף אונד ער האט געמוזט צוריק קעהרען נאָך מאָסקווא. אויף׳ן וועג אָבער, איז ער שטאַרק קראַנק געוואָרען — „אונד״, האט מאַריא געשלאָסען, „ער פרעגט אימער נאָך אייך, נאָר צו דיא צרות האבען מיר קיין געלד ניט.״

קיטטי האט בעמערקט, אַז איהר מאַן איז גערירט געוואָרען פון דעם בריעף, אונד, מיט איהר געוועהנליכער נייגיעריגקייט, האט זיא געפרעגט: „וואס האט פאַסירט?״

„זיא שרייבט מיר,״ האט ער געענטפערט, „אַז אַזא טאָן, פון וועלכען איך פערשטעה, אַז מיין ברודער ליעגט אם שטערבען.״

קיטטי׳ס גאַנצער אויסדרוק אויף׳ן געזיכט, האט זיך געוועקסעלט, אונד זיא האט שנעל געפרעגט:

„ווען ווילסטו צו איהם פאָהרען?״

„מאָרגען.״

„קען איך אויך מיטפאָהרען?״

„קיטטי, וואס רעדסטו?״ האט ער געפרעגט ערשטוינט.

„וואס איז אַזוי דערבייא?״ האט זיא ווידער געפרעגט בעליידיגט פון זיין טאָן. „ווארום זאָל איך ניט מיטפאָהרען? איך וועל דיר גאַר ניט שטערען — ״

„איך פערשטעה דיך ניט, קיטטי,״ האט ער געענטפערט איינהאַלטענדיג זיין אויפרעגונג. „ווען דוא ווילסט אונבעדינגט מיטפאָהרען, דאַן צו וואס פרעגסטו מיך? ווען דוא פרעגסט מיך ווידער, ווארום זאָלסטו ניט פאָלגען וואס איך הייס דיר? איך פאָהר אַהין, ווייל מיין ברודער ליעגט אויף׳ן שטערבע־בעט, אָבער וואס קענסטו דאָרט טהון?״

„אונד וואס מיינסטו, איך וועל דאָ בלייבען אַליין?״ האט זיא אויס־געשריען.

לעווין האט זיך געטראַכט, אַז זיא האנדעלט ניט גערעכט נעגען איהם, ווייל ער פאָהרט ניט צום ברודער אויס פערגניגען, אונד ער וועט געוויס האבען דאָרט גענוג צרות, ווארום אַלזאָ זאָל זיא איהם נאָך מאַרטערן? אָבער ער האט גע־שוויגען.

„וויסטו וואס,“ האט זיא דאן געזאגט צאַרנדיג. „וואו דוא געהסט, געה איך אויך. איך בלייב ניט דאָ אליין. איך וואָלט נאָר געוואָלט וויסען ווארום איך מאָר ניט מיטפאָהרען?“

„וויל נאָר גאָט ווייס דעם אמת,“ האט ער געענטפערט מילדער, „און וואס פאר א שמוטציגען צושטאַנד איך וועל איהם דאָרט טרעפען. דאן ווייס איך אפילו ניט דעם ריכטיגען וועג; דוא קענסט מיך העכסטענס שטערען.“

„ניין, ניין, ניין!“ האט זיא אויסגעשריען אונד דיא טרערען האבען שוין גער גאָסען. „איך בלייב ניט דאָ, וואוהין דוא געהסט, געה איך אויך!“

לעווין האט אויפגעצויגען מיט דיא אַקסלען אונד געענטפערט:

„דוא שיינסט צו פערגעסען ווער דיעזע פרוי איז, אונד אז דוא קענסט זיך מיט איהר ניט בעגעגענען.“

„איך זעה ניט איין ווארום. וואס קימערט מיך איהר לעבענס-געשיכטע?“

דאן, ווערענדיג אביסעל וויכער: „איך ווייס בלויז, אז מיין מאן געהט בעזוכען זיין קראנקען ברודער, אונד ווען עס פאסט פיר מיין מאן, דאן פאסט עס פאר מיר אויך!“

„קיטטי, דאס איז שקלאַפעריא! אונערטרעגליך!“ האט ער אויסגעשריען האלב צאָרניג אונד האלב שמייכלענדיג פון איהר צו דרינגען.

„צו וואס אלזאָ האסטו חתונה געהאט? ווען דוא האסט חרטה —“ קיטטי האט ערשט רעכט אויסגעבראָכען אין א העפטיגעס געוויין אונד איז ארויס געלאָפען פון דעם צימער.

ווען לעווין איז צו איהר אריין געגאנגען, האט זיא גאר ניט געקענט אויפהערען צו בליפען. ער האט זיא אומארעמט, געקושט אונד זייא האבען זיך איבערגעבעטען. עס איז איבריג צו דערצעהלען, אז ער האט דאן איינגעשטימט זיא מיט־צונעהמען.

קאפיטעל 3.

אין דעם האָטעל וואו ניקאָלאי לעווין איז געלעגען אם שטערבען, איז נאך געוועז פיעל שמוטציגער וויא קאָנסטאַנטין האט זיך פאָרגעשטעלט.

ווען קיטטי איז צוגעגאנגען צום צימער, וואו דער קראנקער איז געלעגען, האט זיא געבעטען איהר מאן, ער זאָל איהר ערלויבען אלעס צו ברענגען אין אָרדנונג. דאס ערשטע מיט וועמען לעווין האט זיך בעגעגענט, איז געוועזען מאריא ניקאָלאיעווגא, וועלכע ער האט שוין אמאל געזעהען אין זיין ברודער'ס געזעלשאפט.

„אלזאָ, וויא נעהט עס איהם ?“ האט ער געפרעגט.

„זעהר קראַנק. ער קען ניט פערלאָזען זיין בעט אונד פרעגט אלץ וואו איהר זייט. איז — איז — זיא אייער פרוי ?“

ניקאָלאַי איז געלעגען אויף א קליין בעטעל. מיט שמוטציגעס בעט־צייג, אונד זיין קערפער האט אויסגעזעהען שוין אזוי אויסגעמאָגערט אונד בלאַס, אז ער האט איהם קוים דערקענט.

ער איז צוגעגאַנגען, אָנגענומען זיין האנד, אונד אויף ניקאָלאַי'ס געזיכט האט זיך בעוויעזען א לייכטער שמייכעל.

„דוא האסט ניט ערווארטעט מיך אזוי צו טרעפען ?“ האט ער געפרעגט מיט א שוואכער שטימע.

„יא, — ניין,“ האט לעווין געענטפערט שטאַמלענדיג. „ווארום האסטו מיך פריהער ניט געלאָזען וויסען ? עס איז מיר אונמעגליך געוועז צו ערפאַהרען וואו דוא געפינסט דיך.“

קיטטי איז געשטאַנען אין דרויסען בייא דער טהיר, אונד ווען לעווין האט זיך אומגעווענדעט צו איהר, האט זיא געפרעגט:

„וואס הערט זיך ?“

„עס איז שרעקליך, קיטטי, איך וויים גאר ניט וויא דוא קענסט אריין געהען.“

„אך, קאָנסטאַנטין, נעהם מיך אריין, איך בעט דיך.“

אָהנע ווייטער צו רעדען א וואָרט, האט ער בעסער געעפענט דיא טהיר אונד זיא אריין געפיהרט. זיא איז צוגעגאַנגען מיט לייכטע שריט אונד זיך דערנעהנטערט צום שמוטציגען בעט. דאן האט זיא געלעגט איהר פרישע אונד שעהנע האנד אויף דיעזער פון דעם שטערבענדען, אונד אָנגעפאַנגען צו רעדען אין א צערטליכען אונד מיטליידיגען טאָן.

„איך בין אייער שוועסטער“, האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדער שטימע „טראָסט דעם וואס איהר האט מיך נאך ביז יעטצט ניט געזעהען; אָבער עס איז נאך במעט קיין טאָג פאַראיבער, ווען קאָנסטאַנטין זאָל מיר ניט דערצעהלען אונד רעדען איבער אייך, דאריבער וואס איהר האט זיך אזוי לאַנג ניט געלאָזען העֶרען.“

דעם קראַנקען'ס פינסטערעס געזיכט, האט זיך אביסעל אויסגע־ייטערט, אָבער עס האט געדויערט נאָר א פאאר אויגענבליקען, דען דער אויסדרוק פון שמערץ האט ווידער צוריק געקעהרט.

„מיר ראכט, אז איהר זייט דאָ ניט בעקוועם,“ האט קיטטי ווייטער גיזאגט. „מיר מוזען אויפזוכען א בעסערעס צימער, אונד דערצו א צימער נאָהענט פון אונז.“

פון דיעזען מאָמענט אָן, איז קיטטי געבליעבען נעבען קראַנקען. וואס עס אנבעלאַנגט לעווינען, וועלכער איז ניט געוואָהנט געוועזען צו אזא שמוטץ אונד פער־שטיקטער לופט, איז ער געוועזען זעהר אונרוהיג אונד איז אריין אונד ארויס פון צימער, ניט וויסענדיג וואס ער זאָל פריהער אנפאַנגען.

קיטטי האט איהם אוועק געשיקט ברענגען א נייעם דאָקטאָר, אונד וועהרענד דעם, האט זיא געמאַכט א גאַנצע וועקסלונג אין דעם צימער. ווען לעווין איז צוריק געקומען מיט דעם דאָקטאָר, האט ער בייינאהע ניט דערקענט דעם פּלאַטץ. דיא לופט איז געוועזען פריש אונד אנגענעהם, שמעקענדיג מיט א מין פּארפום וואס קיטטי האט בעשפּריטצט, דאס בעט אונד דאס גאַנצע בעט־צייג, איז געוועזען נייא אונד ריין, אונד ניקאָלאַי אליין, ליגענדיג אָנגעשפּארט אויף ווייכע קישען, איז געוועזען אבגעוואַשען אונד אָנגעצויגען מיט פרישע קליידער; אָבוואָהל ער איז געוועזען שטאַרק קראַנק, האט ער אויסגעזעהען איין אַנדערער מענש. איבעראל האט מען געקענט בעמערקען דיא ארבייט פון קיטטי׳ן, איהר דיענסט וואס איז מיטגעגאַנגען אונד מאַריע ניקאָלאַיעווגא וואס האט געהאָלפען.

דער דאָקטאָר האט געמאַכט א לאַנגע אונטערזוכונג איבער דער קראַנקען אונד געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ אויסדריקענדיג איין אונצופריעדענע מיענע, אָבער ער האט קיין מיינונג געזאגט. דאַן האט ער פערשריעבען א רעצעפּט אונד אָנגעזאגט וויא דער קראַנקער דארף בעהאַנדעלט ווערען. ווען דער דאָקטאָר איז אוועק, האט ניקאָלאַי צוגערופען זיין ברודער אונד געמורמעלט עפּעס פון וועלכען ער האט נאָר פערשטאַנען איין וואָרט „קיטטי.“ דאַן האט ער פעסטער געזאגט:

„איך פיהל מיך בעדייטענד בעסער,“ אונד אָננעהמענדיג זיין שוועגערין׳ס האַנד, האט ער זיא געקושט אונד ווייטער געמורמעלט: „איך דאַנק אייך.“ ער האט דאַן געגלעט קיטטי׳ס האַנד מיט זיינער.

„איך בעט אייך,“ האט דער קראַנקער ווידער געזאגט, „העלפט מיר זיך אביסעל אומווענדען, אונד דאַן געהט אַלע שלאָפען, זיך אויסרוהען.“

קיטטי, מיט דער הילף פון איהר מאַן, האט איבערגעלעגט דיא קישענס אונד געמאַכט דעם קראַנקען בעקוועמער. דאַן האט ניקאָלאַי גענומען זיין ברודער׳ס האַנד אין זיינער, אונד לעווין, זיך ניט טרויענדיג צו קוקען, האט ער געפיהלט דעם קראַנקען׳ס וואַרעמע טרערען בענעטצענדיג זיין האַנד.

קאפיטעל 4.

„דענקסטו אז עס איז מעגליך ער זאָל געזונד ווערען?‟ האט לעווין געפרעגט זיין פרוי ווען זייא זיינען געוועזען אליין.

„איך האב געפרעגט דעם דאָקטאָר,“ האט קיטטי געענטפערט, „אונד ער האט מיר געזאגט, אז ער גלויבט ניט דער ארעמער זאָל קענען לעבען מעהר וויא דרייא טעג. אָבער, אזעלכע זאכען לאָזען זיך ניט בעשטימט זאגען; זאָלאנג עס איז דאָ לעבען, איז אויך פערהאנדען האָפנונג. איך האָף, אז מיר וועלען איהם העלפען געזונד ווערען.“

קיטטי'ס ארבעל זיינען געוועזען פערקאטשעט אונד ווען לעווין האט געקוקט צו איהר, זיך דערמאָהנט אן איהר צערטליכקייט אונד מיטלייד צו זיין ברודער, האט ער געזאגט געריהרט:

„אָך, קיטטי, איך בעט דיך אום ענטשולדיגונג ווארום איך האב דיך ניט געוואָלט מיטנעהמען. דוא ביסט איין ענגעל!“

ניט קענענדיג ווייטער רעדען דורך דיא טרערען אין זיינע אויגען, האט ער געקושט איהר האנד.

„זעהסטו,“ האט זיא געענטפערט אויך געריהרט אָבער פאסענדיג מוטה, „דוא אליין וואָלסט גאר ניט געוואוסט וואס דוא זאָלסט פריהער אנפאנגען. איך האב מיך אויסגעלערענט וויא ארום צו געהן בייא קראנקע, ווען איך אליין בין געוועזען קראנק. דאן זאָלסטו אויך וויסען, אז דיין נאררישע קיטטי — וויא דוא רעכענסט מיך — קען דיר אימער ניטצליך זיין, אונד דוא זאָלסט מיך נעהמען איבעראל.‟

עס איז אונמעגליך געוועזען צו ריהרען דעם קראנקען פון זיין פלאטץ, אונד קיטטי, ניט נאָר וואס זיא האט ניט אויפגעהערט צו ארבייטען ארום קראנקען, זאָנדערן זיא איז אויך זעהר ווייניג געשלאָפען. צייטענווייז האט זיך געדאכט, אז זיין צושטאנד פערבעסערט זיך, אָבער דער דאָקטאָר, בייא יעדען בעזוך, האט אלץ געשאָקעלט מיט'ן קאָפּ אונצופריעדען.

ענדליך אויף'ן 5טען טאָג, האט דער דאָקטאָר געזאגט:

„עס טהוט מיר לייד, מיר האבען אלעס מעגליכע געטהאָן; עס גיבט מעהר קיין האָפנונג.“

נעגען אבענד, האט שוין ניקאָלאַי ניט געקענט בעוועגען זאָגאר מיט זיינע הענד פון שוואכקייט. זיין געזיכט איז געוואָרען איינגעשרומפּפען, אונד ווען קיטטי האט

זיך צו איהם צונעבריגען אונד עפּעס נעפרענט, האבען בלויז זיינע אויגען געקוקט אין איין ריכטונג אָהן א שום אויסדרוק.

לעווין איז אויך צונעגאנגען, עפּעס געפרענט, נאָר דער קראַנקער האט בלויז ארויס געלאָזען א זיפץ. ער האט נעעפענט דיא אויגען, זייא ווידער פערמאכט, דאן האט ער צוזאמען געדריקט זיינע ליפּען.

דער גייסטליכער איז גראדע דאמאָלס ערשיענען, אונד בעטראכטענדיג דעם קראנקען, האט ער געזאגט: „אלעס איז פאַראיבער."

אָבער ניקאָלאַי'ס ליפּען האבען ערשט נאך אמאל אויפגעציטערט, זיין ברוסט האט זיך העפטיג געהויבען, אונד אין דער טויטער שטילקייט אין צימער, האבען זיך געהערט זיינע ווערטער: „נאך ניט... באלד."

אין נעכסטען אויגענבליק האט זיין געזיכט־זיך אויסגעלייטערט, א שמייכעל האט זיך בעוויעזען אויף זיינע ליפּען, אונד — דאן איז שוין ווירקליך אלעס געווען פאַראיבער.

— — — — — — — — — —

לעווין'ס שמערץ איז געווען אונגעהייער גרויס; ער איז געווען פערצוויפעלט, ווייל ער האט זיין ארמען אונד פערלוירענעם ברודער, געליעבט טראָטץ זיינע פעהלער. קיטטי איז געשטאנען נעבען איהם אונד איהם געטרייסט. דיעזער טויט האט איהם אָנגעפילט מיט שרעק אונד שוידערן, אָבער אויך אין דערזעלבער צייט, האט זיך אין איהם ערוועקט א געפיהל צו בעגרייפען דיא נויטהווענדינקייט פון לעבען אונד ליעבען.

אָבער קוים איז נאך דיא סצענע פון טויט פערשוואונדען פון זיינע אויגען, קוים האט ער נאך ניט פערגעסען אן דעם געהיימניס פון שטארבען, ווען א צווייטעס געהיימניס איז איהם בעקאנט געוואָרען, דאס געהיימניס פון לעבען. דער דאָקטאָר האט אָנגעצייגט, אז קיטטי שוואנגערט.

קאפּיטעל 5.

ווען קארעניגא האט זיך געזעהען געדרונגען פון אלע זייטען, פון זיין שוואָגער, פון פרינצעססין בעטסי אונד פון דיא אומשטענדען אום צו בעפרייען זיין פרוי, האט ער צו אלעמען איינגעשטימט. ער האט אָבער ערשט אויף'ן אנדערן טאָג, נאכדעם וויא אננא איז אוועק געפאָהרען, בעגריפען דעם וואהרען צושטאנד. דיא ענגלישע גאָווערנאַנטין האט איהם געפרענט, וואו ער וויל אין־דער צוקונפט עסען מיטאָג, אונטען אין שפּייזע־צימער, אָדער אויבען אין קליינעם זאלאָן.

קארענינא האט פערלוירען זיין מוטער, ווען ער איז אלט געוואָרען בלויז 10 יאָהר, זיין פאטער האט ער קיינמאל ניט געקענט. ער איז בלויז צוריק געבליעבען מיט זיין ברודער, צוויא יתומים, מיט א היבשער ירושה, אונד זייער אָנקעל, איין איינפלוסרייכער מענש, האט איבערגענומען זייער ערציהונג. נאכדעם וויא קארענינא האט געענדיגט דיא אוניווערזיטעט, האט איהם זיין אָנקעל אריין געבראכט אין א הויכעס רעגיערונגס-אמט. ער האט געוואקסען פון שטופע צו שטופע, ביז ער איז געוואָרען א פּראָווינץ-גובערנאטאָר, אונד דאמאלס, בייא דיזער גערעגענהייט, האט ער בעקאנטשאפט געשלאָסען מיט אננא׳ס א טאנטע, זעהר א רייכע פרוי, וועלכע האט אויסגעזעהען פון אנפאנג אן נאָר צו דענקען וויא אזוי זיא זאָל אננא׳ן פער־הייראטהען מיט דעם גובערנאטאָר.

אלעקסים קארענינא, ווען ער האט צום ערשטען מאל ערבליקט אננא׳ן, איז ער געווען איבערראשט פון איהר שעהנהייט, אָבער גראדע דיעזע שעהנהייט אליין האט איהם צוריק געהאלטען פון דעם ענטשלוס ער זאָל וועלען מיט איהר הייראטהען. אָבער אננא׳ס טאנטע האט איהם ניט געלאָזען ער זאָל פיעל איבערלעגען, אונד זיא האט עס אזוי געפיהרט, אז מען האט באלד אָנגעפאנגען צו רעדען איבעראל, אז אלעקסים קארענינא, דער גובערנאטאָר, נעהמט הייראטהען מיט דער שעהנער אננא.

ער האט זיך דאן געזעהען געצוואונגען צו מאכען דעם שרים. ווען ער האט אננא׳ן געפרעגט אויב זיא שטימט איין צו ווערען זיין פרוי אונד זיא האט געענט־פערט „יא,“ איז ער געוואָרען א גאנץ אנדערער מענש. ער האט פאר זיך געזעהען איין ציעל: צו ארבייטען אין זיין אמט, ווערען בעריהמט אונד מאכען אננא׳ן גליקליך.

יא, ער איז געווען א שטרענגער מאן. אָבער, אין דערזעלבער צייט, א מענש פון פליכטען. ווען ער האט מיט אננא׳ן געהייראטהעט, האט ער געוואוסט, אז ער האט בלויז זיין אמט צו פערוואלטען אונד צו זיין אין זיין הויז, נעבען זיין פרוי. קיין פריינדע אונד בעקאנטע, האט ער זיך ניט פיעל געמאכט. אויסער דיעזע וואס זיינען געווען נויטהווענדיג פאר זיין פּראָפעסיאָן.

ווען דאס אונגליק איז איבער איהם געקומען, האט ער זיך אָרום געזעהען, אז ער האט אפילו קיין מענשען פאר וועמען ער זאָל זיך קענען אויסרעדען זיין הארץ. בלויז גרעפין לידיא איז געווען דיא איינציגע, מיט וועלכע ער וואָלט געקענט רעדען, אָבער ער האט ניט געהאט דעם מוטה דערצו. קארענינא האט איבערהויפּט מורא געקריעגען פאר פּרויען.

קאפיטעל 6.

גרעפין לידיא האט אָבער אונטערדעסען געוואוסט פון אלעס וואס עס געהט פאָר, אונד זיא האט בעשלאָסען צו בעזוכען קארענינא'ן, מיט וועלכען זיא האט סימפאטהיזירט.

ווען זיא איז צו איהם צום ערשטען מאָל געקומען, האט זיא איהם געטראָפען זיטצענדיג אין דער גרעסטער פערצווייפלונג.

„אלעקסיס אלעקסאנדראָוויטש, מיין פריינד!“ האט זיא אויסגעשריען, „איך וויים אלעס!“ דאן האט זיא געדריקט זיין האנד אונד איהרע שעהנע אויגען האבען זיך אנגעפילט מיט טרערען זעהענדיג וויא ער ליידעט.

ער האט זיך אויפגעהויבען אביסעל פערווירט אונד איהר געשטעלט א שטוהל.

„זיטצט, גרעפין,“ האט ער געזאגט מיט ציטערענדע ליפען. „איך לייד צו פיעל שמערץ אום איך זאָל קענען עמפפאנגען בעזוכער. וואס איך זעה דאָ, גאָווער־נאנטקעס, דיענער, אונד אלעס דאָ, זאָגאר מיין זוהן — אלעס רופט בייא מיר ארויס שמערץ אונד ליידען.“

גרעפין לידיא איז געווען א זעלטענע גוטע אונד זעהר פרומע פרוי. זיא האט אבסאָלוט קיין אנדערע אבזיכט געהאט מיט איהר בעזוך צו קארענינא'ן, אויסער איהם צו טרייסטען אונד העלפען ערטראגען זיין שמערץ.

„איך פערשטעה אלסדינג,“ האט זיא געענטפערט זיך אויסווישענדיג דיא אויגען. „איך בעהויפּטע נים, אז איך קען אייך ברענגען ריכטיגע האָפנונג אונד טרייסט, אָבער איך בין געקומען אייך העלפען צו וואס איהר וועט מיך בעגעטהיגען. אין דיעזען הויז פעהלט א פרוי, וואס זאָל אכטונג געבען, ארראנזשירען, העלפען אונד זאָרגען פאר אייער קינד — ווען איהר ווילט, וועל איך אייך אין דיעזער בעציהונג העלפען.“

קארענינא איז געווען גערירט פון דיעזער גוטהערציגקייט, אונד ער האט איהר געדריקט דיא האנד.

„מיר וועלען זיך ביידע בעשעפטיגען מיט סערגעי'ן,“ האט זיא ווייטער געזאגט. „איך האב אביסעל ערפאהרונג מיט קינדער, אונד איך מיין, אז איך וועל קענען נימצליך זיין. דאנקט מיר נים, ניין, איך טהו עס נים פאר אייך, זאָגדערן פאר גאָט — “

אָבוואָהל אין איין אנדערע צייט, וואָלט פיעללייכט קארעניגא געהאט א פער־דאכט איבער דיא אבזיכטען פון גרעפין לידיא, אָבער יעטצט, איבערהויפט זיך ער אינערענדיג וויא פרום זיא איז, אונד וויא אונגליקליך ער איז, האט ער געגלויבט, אז זיא מיינט אלעס ערנסט.

„איך בין אייך מעהר וויא דאנקבאר, גרעפין," האט ער געזאגט, „פאר אייער גרויסע מיה וואס איהר ווילט אויף זיך נעהמען."

„איך געה שוין אנפאנגען מיין ארבייט; ערשטענס וועל איך זעהען סערגעי'ן, אונד ווען עס וועט עפעס זיין איין ערנסטע פראגע צום בעענטפערן, וועל איך אייך פרעגען." זיא האט איהם דאן נאך אמאל געגעבען דיא האנד אונד איז ארויס פון צימער.

גרעפין לידיא האט זיך פערהייראטעט, ווען זיא איז געוועזן נאך זעהר א יונגעס מעדכען; איהר מאן איז געוועזן א יונגער מענש מיט א גרויסעם פערמעגען, א גוטע פאמיליע, אָבער פערדאָרבען אונד אויסגעלאסען אויף דער העכסטער שטופע. מיט צווייא מאָנאט נאך דער האָכצייט, איז ער פון איהר אוועק, אונד ווען זיא האט איהם געפרעגט וואס פאר א פעהלער ער האט אין איהר געפונען, פלעגט ער ענטפערן בלויז מיט א שפאָטישען אונד טייפלישען שמייכעל, וואס זיא האט ניט פערשטאנען. זייט דאמאלס, אָבוואָהל זייא זיינען געבליעבען וואָהנען אונטער איין דאך, זיינען זייא מעהר ניט געוועזן קיין מאן אונד פרוי. ער האט בעטריעבען זיינע אויסגעלאסענהייטען, ווערענד זיא האט זיך געהאלטען פאר דער וועלט אלס זיין ליעבענדע פרוי, אונד פערבראכט איהר יוגענד אין שמערץ, ליידען אונד געבעט.

אין דער לעטצטער צייט ווידער, האט זיא אויסגעמשקט דעם גראף'ס נאמען פון איהר אדרעסע, אונד זיא האט געהאט אייניגע יונגע מענער וואס האבען געוואָלט ווערען איהרע געליעבטע, אָבער זיא האט אלעמען צוריק געוויעזען. בלויז צו קארע־נינא'ן האט זיא געשפירט א נייגונג, ווייל ער איז געוועזן אזוי פרום, ערנסט אונד האט אויך געליטען פון איין עהנליכעם שיקזאל וויא זיא.

זייענדיג יעטצט אין קארענינא'ס הויז, האט זיא פערטרעטען דיא שטעלע פון א בעל־הבית'טע, אָבער מיט קארענינא'ן אליין, האט זיא זיך זעהר זעלטען בעגעגענט, אונד ווען זיא האט איהם געזעהען, האט זיא אימער פאר איהם געהאט א פאאר טרייסטענדע ווערטער, זאגענדיג: „א מענש דארף ניט פערצווייפלען; מען דארף זיך אימער דערמאָהנען, אז עס געבען נאך אונגליקליכערע." קארענינא פלעגט שאָקלען מיט'ן קאָפ, וויא איינער רעדט: „קען דען יעמאנ'ס אונגליק מיך טרייסטען?"

אין א טאָג, ווערענד זיא איז געזעסען אונד אראנזשירט מאנכע פאפירען, איז אריינגעקומען א דיענסט אונד איהר איבעררייכט א בריעף. זיא האט איהם געעפענט אונד געלעזען:

„מאדאם גרעפין: — דיא ריינע געפיהלע פון מיטלייד, וויא איך וויים, אז זייא פיללען אויס אייער הערץ, געבען מיר דעם מוטה אייך צו שרייבען. איך בין געוועזען אונגליקליך צו זיין אָבגעטהיילט פון מיין זוהן, אונד דערפאר בעט איך אייך אום ערלויבניס איהם צו זעהען איידער איך פאהר אוועק. דיא אורזאכע, ווארום איך ווענדע מיך ניט צו אלעקסים אלעקסאנדראוויטש, איז נאָר דערפאר, ווייל איך וויל דיעזען עדעלען מענשען ערשפארען דעם שמערץ ער זאָל האבען צו טהון מיט מיינע אנגעלעגענהייטען. וויסענדיג פון אייער פריינדשאפט צו איהם, האב איך גערעכענט, אז איהר וועט מיך בעסער פערשטעהען. ווילט איהר שיקען סערגעי'ן ער זאָל מיך זעהען? אָדער, ווען איהר ווילט, בעשטימט א שטונדע אונד א פלאטץ, אונד איך וועל איהם קומען זעהען. ווען איך דערמאָהן מיך אן אייער עדעלען כאראקטער, שפיר איך, אז איהר וועט ניט ענטזאגען צו ערפילען דעם וואונש פון א מוטער־הערץ. איהר קענט זיך נאר ניט פארשטעלען וויא איך וויל איהם צודריקען צו מיין ברוסט. — אננא.“

אָבער אנשטאט צו מאכען א גוטען איינדרוק, האט עס נאך מעהר אויפגערעגט דיא גרעפין, איבערהויפט, ווען אננא האט געשריעבען איבער קארענינא'ן אלס עדעלער מענש.

„זאגט, אז עס גיבט קיין ענטפער,“ האט זיא געזאגט דער דיענסט. דאן האט זיא אָנגעשריעבען א בריעף צו קארענינא'ן, איהם בעטענדיג ער זאל זאָפארט אהיים קומען, ווייל זיא האט זיך מיט איהם צו בעראטהען איבער א וויכטיגען גע־גענשטאנד.

ווען קארענינא איז אריין אין צימער, איז לידיא געזעסען אונגעדולדיג אונד איהם ערווארטעט. זיא האט זיך אויפגעהויבען אונד איהם ענטקעגען גע־גאנגען.

„איך האב ערהאלטען א בריעף פון א י ה ר,“ האט זיא געזאגט. „ז י א געפינט זיך אין סט. פעטערסבורג,“ אונד ווערענד איהר געזיכט איז רויט געוואָרען, האט זיא איהם איבעררייכט דעם בריעף. קארענינא האט איהם דורכגעלעזען אונד איז געבליעבען שטיל אויף אייניגע אויגענבליקען. דאן האט ער געזאגט: „איך דענק ניט, אז איך האב דאס רעכט איהר צו ענטזאגען.“

„מיין פריינד! איהר קענט ניט זעהען קיין שלעכטעס אין קיין זאך ו־

„אין געגענטהייל, איך גֶעפין שלעכטס אין אלעמען, נאָר דיא פראגע איז, אויב דאס וואָלט געווען גערעכט.“

„צו אלעמען מוז זיין א גרענעץ,“ האט זיא געענטפערט. „אזא מוטער האט קיין רעכט צו זעהען א קינד וואס איז אונטער אייער שוטץ.“

„מיין גאָט!“ האט ער אויסגערופען, „איך האב איהר איינמאל אלעס מוחל געווען, וויא קען איך יעטצט ענטזאגען דעם וואונש פון א מוטער־הערץ?“

„דאס איז שוין ריכטיג געגוג, אָבער, האבען מיר דאס רעכט צו בעאונרוהיגען דיא געדאנקען פון איין אונשולדיגעס קינד? ער גלויבט, אז זיא איז טויט; ער בעט גאָט פאר איהר אויפשטעהענדיג אונד לעגענדיג; וואס וועט ער יעטצט דענקען?“

„דאס האב איך גאר ניט בערעכענט,“ האט קארענינא בעמערקט איינזעהענדיג, אז זיא האט רעכט.

„ווען איהר זאָלט וועלען הערען מיין עצה,“ האט זיא ווייטער געזאגט, „וואָלט איך געזאגט, אז אום אייך צו ערשפארען נאך גרעסערן שמערץ, זאָלט איהר אָבזאגען יעדען פערקעהר מיט איהר. ווען איהר ווילט, וועל איך איהר ענטפערן.“

קארענינא האט איינגעשטימט אונד לידיא האט אָבגעשריעבען פאָלגענדען בריעף:

„מאדאם: — אזא צוזאמענקונפט קען ניט שטאטפינדען, אָהנע דאס זאָל פערראורזאכען אייער זוהן זאָל פרעגען אזעלכע פראגען, וועלכע זיינען בעסער מען זאָל זייא איהם ניט בעענטפערן. געשטימטצט דארויף האט אייער מאן, מיט זיין בעסטען ווילען, אייך ענטזאגט אייער וואונש. איך בעט גאָט, ער זאָל צו אייך זיין בארמהערציג. — גרעפין לידיא“.

קאפיטעל 7.

ווראָנסקי אונד אננא זיינען איינגעשטאנען אין איינעם פון דיא גרעסטע האָטעלען אין סט. פעטערסבורג. נאך דעם ערשטען טאָג פון זייער אנקונפט, איז ווראָנסקי אוועק בעזוכען זיין ברודער, וואו ער האט אויך געטראָפען זיין מוטער אונד דיא שוועגערין מאריא. זייא האבען איהם מיטגעטהיילט, אז איבעראל, אין אלע קרייזען, רעדט מען איבער איהם אונד אננא׳ן, אונד דערצו ניט זעהר אנשטענדיג. ווראָנסקי, עטוואס אויפגערעגט, האט געענטפערט, אז ער וויל דאס זיינע פריינדע אונד בעקאנטע וואס ווינשען זיך צו בעגעגענען מיט איהם, זאָלען בעטראכטען איהם מיט אננא׳ן, גלייך וויא פאָלקאָמען פערהייראטעטע מאן אונד פרוי.

„דיא וועלט קען דערצו ניט איינשטימען," האט ער ווייטער ערקלערט, „אבער דאס קימערט מיך ניט פיעל. אבער, ווען מיין פאמיליע אבטעט מיך, דאן זאָלע זייא אנערקענען אננאַ'ן אלס מיין פרוי."

זייא האבען נאר ניט געענטפערט, אונד ווראָנסקי, בעמערקענדיג זעהר אונ־צופריעדענהייט, האט ער גענומען א שנעלען אבשיעד. אבענד האט ער בעזוכט מיט אננאַ'ן דאס טהעאַטער. מען האט זיא באלד דאָרט דערקענט מיט ווראָנסקי'ן, אונד זייער אנוועזענהייט האט ניט נאָר ארויסגערופען שטילע בעמערקונגען, זאָנדערן מאנכע האבען זיך ערלויבט צו זאגען הויך געגנוג אזעלכע ווערטער, וועלכע אננא זאָל זייא הערען אונד שוידערן. זיא האט געמוזט פערלאָזען דאס טהעאַטער צום צווייטען אקט, אונד צוריק קעהרענדיג אין האָטעל, איז זיא אריין געפאלען מיט'ן געזיכט אין א קישען אונד יאמערליך געוויינט.

אננאַ'ס איינציגער ציעל אין בעזוכען סט. פעטערסבורג איז געוועזען, אום צו זעהען איהר קינד. ווראָנסקי האט פערשטאנען, אז איהר אנוועזענהייט אין טהע־אַטער, איז ניט פאסענד, נאָר אננא האט ניט בעגריפען, אז זיא האט בעגאנגען אזא פערברעכען, פאר וועלכען מען דארף זיך שעהמען ארויס צו ווייזען דאס געזיכט. נאכהער, ווען זיא האט איינגעזעהען ווראָנסקי'ס גערעכטען אורטהייל, האט זיא זיך בלויז אליין געערגערט אונד איהם קיינע פאָרווירפע געמאכט.

אויף'ן אנדערען טאָג האט זיא אָבגעשיקט דעם בריעף צו דער גרעפין, אונד, ווען זיא האט ערהאלטען דעם ענטפער, איז איהר שמערץ געוועזען אונערטרעגליך. זיא איז געוועזען זעהר אונרוהיג דעם גאנצען טאָג אונד ניט געשלאָפען דיא גאנצע נאכט.

„וויא אונבארמהערציג!" האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.

גאנץ פריה איז זיא אויפגעשטאנען, געהייסען איינשפאנען א דראָשקע, אונד זיך אָנציהענדיג א דיקען שלייער, האט זיא געהייסען פאָהרען צו קארענינאַ'ס פאלאסט. אויף'ן וועג האט זיא געקויפט א שאכטעל באָן־באָנס פאר סערגעי'ן.

צוקומענדיג צו דער טהיר, איז ערשיענען א לאקיי, וועלכען'ס געזיכט זיא האט ניט געקענט.

„ועמען ווינשט איהר צו זעהען?" האט ער געפרעגט.

„איך קום פון — פון פרינץ סקאַרדומאָוו, צו זעהען סערגעי אלעקסער־איטש."

„ער שלאָפט נאך," האט ער געענטפערט. אננא האט איהם געגעבען א

5־רובעל שטיק, אונד איז אריין אין הויז. ער איז איהר נאכגעגאנגען, אָבער זיא האט געזאגט: „לאָזט מיך געהען צו איהם, איך וויים אליין דעם וועג."

זיא איז צוגעגאנגען צום שלאָף־צימער, געעפענט דיא טהיר אונד בעמערקט סערגעי׳ן ליעגענדיג אויף א בעטעל.

„סערגעי! מיין קינד!" האט זיא אויסגעשריען מיט א שטימע פערשטיקט פון טרערען, וועהרענד זיא האט אומארמט זיין האלב־נאַקעטען קערפער.

„מאמא! מאמא!" האט ער געענטפערט זיך צוטולענדיג מעהר צו איהר, וועהרענד זיינע אויגען זיינען נאך געווען פערשלאָפען.

„איך האב געוואוסט, אז דוא וועסט קומען," האט ער געזאגט זיך רייבענדיג דיא אויגען. „היינט איז מיין געבורטסטאג.ווארט, איך שטעה שוין אויף."

אננא האט שטיל געוויינט אונד איהם ניט געקענט אָבלאָזען פון נעבען איהר הערץ.

„וואס וויינסטו, מאמא?" האט ער געפרעגט שוין זייענדיג גוט ערוואכט; „וואס וויינסטו?" אונד ער האט אויך אָנגעהויבען צו וויינען.

„ניין, ניין, קינד, איך וועל שוין ניט וויינען. איך ווין פאר פרייד, מיין ליעבעס קינד! שוין, שוין, זעהסט," אונד זיא האט זיך געווישט דיא אויגען. „יעטצט שטעה אויף אונד ציה זיך אָן." זיא האט איהם דאן אָבגעלאָזען אונד געפרעגט: „וויא קענסטו דיך אליין אָנציהען? וויא..."

„וואסילי לוקיטש העלפט מיר, אָבער דוא האסט איהם נאך ניט געזעהען. באלד וועט ער אריין קומען. אָבער, מאמא, זעה, דוא זיטצט דאך גאר אויף מיינע קליידער," אונד ער האט זיך צולאכט. אננא האט זיך אויפגעהויבען אונד אויך גע־שמייכעלט.

„מאמא, טהייערע מאמא!" האט ער ווידער אויסגעשריען זיך ווארפענדיג אויף איהר האלז וויא ער האט געזעהען, אז זיא שמייכעלט.

„וואס האסטו געדענקט איבער מיר?" האט זיא געפרעגט. „האסטו געמיינט, אז איך בין טויט?"

„ניין, איך האב עס קיינמאל ניט געגלויבט."

„דוא האסט עס ניט געגלויבט?"

„ניין, איך האב געוואוסט, אז דאס איז ניט אמת." דאן האט ער אָנגענומען זיין מוטער׳ס האנד אונד זיא געקושט.

„קוסיא, טהייערער," האט זיא געזאגט איהם אָנרופענדיג ביים זיין

פערצערטעלטען נאמען. „דוא וועסט מיך ניט פערגעססען ; דוא וועסט ניט — “ אָבער זיא האט ווייטער ניט געקענט רעדען.

סערגעי האט בעגריפען, אז עס האט עפּעס פאסירט צווישען זיין פאטער אונד מוטער, ווארום זייא דארפען זיך ניט בעגעגנען. דיא ריכטיגע אורזאכע האט ער ניט געוואוסט אונד ניט געקענט וויסען. אלס זיא האט זיך אויפגעהויבען, האט ער זיא נאך אמאל אומארמט אונד געזאגט :

„געה ניט מאמא, נאך ניט. ער וועט ערשט שפּעט אהיים קומען.“

„סערגעי, מיין קינד,“ האט זיא געזאגט מיט א ציטערענדער שטימע. „דוא מוזט איהם ליעב האבען. ער איז בעסער אלס איך ; איך בין שולדיג, ניט ער. ווען דוא וועסט עלטער ווערען, וועסטו מעהר פערשטעהען.“

„קיינער איז ניט בעסער וויא דוא !“ האט ער אויסגעשריען זיא ווידער קושענדיג אונד אומארמענדיג מיט זיינע קליינע אונד ציטערענדע הענטלעך.

„מיין קינד, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט וויינענדיג.

גראדע דאמאלס האט זיך געעפענט דיא טהיר אונד דער ערציהער, וואסילי לוקיטש, איז אריין געקומען. סערגעי איז צוריק געפאלען אין זיין בעט וויינענדיג העפטיג. אננא האט זיך צוגעבויגען, אונד קושענדיג זיין געזיכט עטליכע מאל, האט זיא שנעל פערלאזען דאס צימער.

אין קארידאר האט זיא זיך בעגעגנט מיט איהר מאן. ער איז געבליעבען שטעהען מיט ארונטער געלאזענע אויגען. אננא האט שנעל ארונטער געצויגען איהר שלייער אונד איז ארויס געלאפען אויף דער גאס. ווען זיא איז אבגעפאהרען א היבשע שטרעקע, האט זיא דערזעהען דאס שאכטעל באָנבאָנס וואס זיא האט פערגעססען מיטצונעהמען פאר איהר זוהן.

קאפּיטעל 8.

אננא האט זעהר געוואלט זעהען איהר זוהן. אָבער זיא האט זיך ניט פארגע־שטעלט, אז דיא בעגעגנונג מיט איהם, וועט אזוי פיעל ווירקען אויף איהר. זיך זעהענדיג נאך אמאל אין איהר צימער פון האטעל, איז איהר אלעס ערשיענען אזוי פינסטער אונד איינזאם, דאס זיא האט ווידער אויסגעבראכען אין א געוויין, אונד געמורמעלט : „אליין ! מיין גאט ! אלעס איז פאראיבער, איך בין אליין !“

דיא איטאליענישע אמע האט אריין געטראגען דאס קינד, וועלכעס, ער־בליקענדיג איהר מוטער, האט זיא געשמייכעלט אונד אנגעפאנגען צו קלאפען מיט

איהרע קליינע אונד דיקע הענטלעך פון פערגניגען. דיזע סצענע האט זיא בלויז ערינערט אן איהר אונגעהייערע ליעבע צו סערגעי'ן. זיא האט געקושט דאס קינד אונד ווידער צוריק געגעבען צו דער אמע פיר א שפאציער.

„מיין גאט!‟ האט זיא אויסגעשריען, „דיא אלטע אונד איינגעוואהנטע ליעבע צו מיין זוהן, איז ניט צום אויסווארצלען!‟ דאן האט זיא געעפענט איין אלבום מיט בילדער. איהרע אויגען זיינען געפאלען אויף ווראנסקי'ס א פאטאגראפיע וואס ער האט געלאזען ארונטער נעהמען אין רוים. ווערענד דעם גאנצען פריה־מארגען, האט זיא אן איהם נאר ניט געדענקט, אבער ערבליקענדיג זיין בילד, איז איהר הארץ אנגעפיללט געווארען מיט ליעבע.

„וואו איז ער?‟ האט זיא זיך געפרעגט. „ווארום לאזט ער מיך אליין מיט מיין שמערץ?‟ זיא האט דאן אריין געשיקט א דיענער אין זיין צימער איהם אנזאגען ער זאל זיא ערווארטען. דער דיענער האט צוריק געקעהרט מיט דער נאכריכט, אז ווראנסקי האט פריינדע צו בעזוך, אונד ער פרעגט, אויב זיא וועט איהם עמפפאנגען מיט פרינץ יאשווין, וועלכער איז נאר וואס אנגעקומען נאך סט. פעטערסבורג.

„וואס קימערט איהם?‟ האט זיא זיך געפרעגט. „וואס פאר א בעגריף קען ער האבען פון דעם שמערץ וואס איך טראג אין מיין ברוסט? אונד, מיין גאט, ווער ווייס אויב ער ליעבט מיך נאך?‟

דער לעטצטער געדאנק האט זיא שוין איינינע מאל שרעקליך געמארטערט. אלס זיא איז אריין אין זיטץ־צימער, האט זיא צום ערשטען מאל ערבליקט פרינץ יאשווין, וועלכער איז געזעסען אונד בעטראכט סערגעי'ס א בילד. ערבליקענדיג אננא'ן, האט זיך ווראנסקי מיט דעם פרינץ אויפגעהויבען, איהר ענטקעגען געגאנגען, געגרייכט דיא הענד, אונד דאן האט אנגעפאנגען איין א געמיינעם געשפרעך. יאשווין האט בעמערקט, מיט 10 מינוטען שפעטער, וויא ווראנסקי האט שוין איינינע מאל געקוקט אונגעדולדיג אויף זיין זייגער. דער פרינץ האט זיך אויפגעהויבען. זיא האט איהם געפרעגט אויב ער פערבלייבט לאנג אין סט. פעטערסבורג.

„איך ווייס ניט, מיינע געשעפטען זיינען נאך ניט געשלאסען,‟ האט ער געענטפערט.

„אונד וואו שפייזט איהר היינט אבענד?‟ האט איהם ווראנסקי געפרעגט.

„קומט שפייזען מיט מיר,‟ האט אננא געזאגט שנעל זיך אביסעל פערשעהמענדיג. „מיר עסען אלע דרייא צוזאמען.‟

„מיט פערגניגען,“ האט יאשווין געענטפערט, „צו ווידערזעהען אלע!“ ער איז דאן ארויס פון צימער.

„געהסט אויך?“ האט אננא געפרעגט ווראָנסקי׳ן.

„יא, עס איז שוין שפעט,“ האט ער געענטפערט, אונד דאן צום פרינץ: „געה, געה, איך קום נאך.“

זיא האט גענומען זיין האנד, געבליקט אין זיין געזיכט אונד פראָבירט איהם צו דערצעהלען פון איהרע ליידען. אָבער זיא האט ניט געקענט. דאן האט זיא געזאגט:

„איך וויל דיך עפּעס פרעגען: איז דאס געווען איין עולה פון מיר איהם איינצולאַדען?“

„געוויס ניט, ווארום זאָלסטו איהם ניט לאדען?“ האט ווראָנסקי געענטפערט מיט א רוהיגען שמייכעל.

„אלעקסיס, זאג מיר, ליעבסטו מיך נאך אימער?“ האט זיא געפרעגט האלטענדיג זיין האנד. „איך קען דאָ מעהר ניט פערבלייבען. ווען פאָהרען מיר אוועק?“

„אָה, באלד, באלד,“ האט ער געענטפערט זיך ערגאינערענדיג אן דער אונ־אנגענעהמע סצענע אין טהעאטער.

„ווען דוא דארפסט אלזאָ געהען, דאן געה,“ האט זיא געזאגט זעהר אונ־צופריעדען.

פינפטער טהייל.

קאפיטעל 1.

לעווין אונד זיין פרוי האבען איינגעלאדען דאָלליִ'ן מיט פרינצעסין שערבאטצקי, צו צובריינגען דיא זומער־מאָנאטען אויף זייער גוט. סטעפאַן איז געווען פאָלקאָמען צופריעדען דערמיט, דען זיין איינענעס לאנד־הויז, איז ניט געווען אין אָרדנונג, אונד דאָן, האט ער ניט זעהר גערן געהאט אימער צו פערבלייבען אין זיין פרוי'ס געזעל־שאפט; אזוי וויעדער, האט ער געוואוסט, אז ער וועט קענען זיין אין מאָסקווא אונגעשטערט.

דאָללי האט שפעטער ערפאהרען, אז ווראָנסקי מיט אננא'ן פערברענגען זייער צייט אין א לאנד־הויז, אונגעפעהר 70 ווערסט פון לעווינען. זיא האט זאָפאָרט בעשלאָסען צו בעזוכען אננא'ן, זיך דערמאָהנענדיג ערשטענס, אז נאך אלעמען, איז זיא איהר מאן'ס שוועסטער, אונד דאן, דאס זיא ליעבט איהר זעהר. זיא האט אנפאנגס גערעכענט, אז לעווין וועט דערמיט ניט צופריעדען זיין. נאָר הערענדיג איהר וואונש, האט ער קיינע בעמערקונגען געמאכט, געהייסען איינשפאנען, זיינע איין אלט־מאָדישע דראָשקע אונד דאָללי איז אוועק צו אננא'ן.

אננא אונד ווראָנסקי האבען איהר בעגעגענט אין פראָנט פון זייער וואָהנונג.

„דאָללי!‟ האט אננא אויסגעשריען זיא אומארמענדיג. „מיין גאָט, וויא דאס פרייט מיך דיך צו זעהען! זאג, אלעקסים, איז דאָ ניט זעהר א שעהנער פלאטץ?‟

ער האט ארונטער גענומען זיין הוט אונד בעגריסט דאָללי'ן זאגענדיג: „אייער בעזוך, מאכט אונז זעהר גליקליך.‟ דאן צו אננא'ן: „וואס פאר א צימער זאָלען מיר אָבגעבען דער פרינצעסין?‟

„דאס ענדער־צימער נעבען באלקאָן, עס איז נאהענט צו מיינעם,“ האט אננא נעענטפערט. „איך האָף, דאָללי, אז דוא וועסט דאָ מעהר פערבלייבען. וואס? בלויז איין טאָג? אונמעגליך!“

„איך האב פערשפּראָכען מאָרגען צוריק צו קעהרען, צוליעב דיא קינדער,“ האט דאָללי געזאגט.

מיט דער פרייד פון א יונגעס מעדכען, האט אננא אריין געפיהרט דאָללי'ן אין הויז אונד זייא האבען זיך געזעטצט אין איהר עלעגאַנטעס צימער.

„דוא קוקסט צו מיר,“ האט אננא געזאגט מיט א זיפץ, „אונד וואונדערסט זיך וויא איך קען זיין גליקליך? איך בין מודה, אז איך האנדעל ניט ריכטיג. אָבער איך בין וויא בעצויבערט; מיין פערגאַנגענעס אונגליק זעהט מיר אויס וויא א חלום — איבערהויפּט זייט מיר זיינען דאָ.“

„עס פרייט מיך דאס צו הערען,“ האט דאָללי געענטפערט. „אָבער ווארום האסטו מיר ניט אמאל געשריעבען א בריעף?“

„איך האב ניט געהאט דעם מוטה.“

„מוטה? מ י ר צו שרייבען? ווען דוא וואָלסט געוואוסט — “

„זאג מיר,“ האט זיא אננא אונטערבראָכען, „וואס דענקסטו ווירקליך פון מיר?“

„גאר ניט,“ האט דאָללי געענטפערט. „איך ליעב דיך וויא איך האב דיך אימער געליעבט. ווען יעמאַנד ליעבט א פּערזאָן, דאַן ליעבט מען דיא פּערזאָן וויא זיא איז, אונד ניט וויא איין אנדערער וואָלט געוואָלט זיא זאָל זיין.“

„איך האב קיינמאל קיין מורא ניט געהאט, אז דוא וועסט מיך ניט פערשטעהען. איך האב דיך געוואָלט איינלאדען דוא זאָלסט קומען צו אונז; סטיווא איז ווראָנסקי'ס א גוטער אלטער בעקאַנטער,“ האט אננא געזאגט רויט ווערענדיג.

דאָללי איז געווען פערווירט אונד כמעט ניט געוואוסט וואס זיא זאָל ענטפערן.

„אונד וויא געהט עס דיין קליינער טאָכטער?“ האט דאָללי ענדליך געפרעגט.

„ענניע'ן? אה, זיא איז געזונד. ווילסטו זיא זעהען? קום וועלען מיר זיא זעהן.“

„אָבער וואס האסטו געטהאָן ווענן...“ דאָללי האט געוואָלט פרעגען וואס

פאר א פאמיליע־נאמען דאס קינד טראָגט, אָבער זיא האט זיך אונטערבראָכ׳ אונד געזאגט: „איך מיין, האסטו זיא ניט אליין געגעהרט?“

„ניט דאס האסטו געוואָלט זאגען,“ האט אננא בעמערקט לעזענדיג דאָללי׳ס געדאנקען. „דוא האסט געוואָלט פרעגען איבער איהר נאמען? עס איז וראָנסקי׳ס גרעסטער שמערץ וואס זיא מוז זיך רופען קארענינא, אָבוואָהל דאס איז ניט ריכטיג.“

אין דער אַמע׳ס ברייטעס אונד שעהנעס צימער, איז געוועזען איין ענגלישעס קינדער־מעדכען, וועלכע האט אריין גערופען דיא אמע מיט דעם קינד פון גארטען, אונד דאָללי האט בעוואונדערט דאס שעהנע קינד.

קאפיטעל 2.

וועהרענד דעם נאכמיטאג, איז דאָללי געבליעבען אליין מיט וראָנסקי׳ן; אננא האט זיך בעשעפטיגט מיט עפעס הויז־זאכען.

„איך דענק,“ האט וראָנסקי אָנגעפאנגען, „אז איך האב רעכט ווען איך בעטראַכט אייך אלס אננאָ׳ס פריינדין.“

דאָללי האט זיך געשפירט אונרוהיג אונד זיך ניט געקענט ערקלערען וואס ער וויל איהר זאגען.

„אננא ליעבט אייך זעהר,“ האט ער געזאגט נאך א פויזע. „ווילט איהר אויסניטצען אייער איינפלוס איבער איהר פון מיינעטוועגען? דיא וואהרהייט איז, אז פון אַלע איהרע געוועזענע פריינדע, זייט איהר דיא איינציגע וואס איז זיא געקומען בעזוכען. איך וויים, אז דאס איז ניט דערפאר, ווייל איהר שטימט איין צו אונזערע האנדלונגען; עס איז בלויז, ווייל איהר זייט איהר וואהרע פריינדין. האב איך ניט רעכט?“

„יא, אָבער — “

„ניעמאנד קען עס מעהר ביטער שפירען,“ האט ער פארטגעזעטצט זיא אונ־טערברעכענדיג, „מעהר וויא איך אליין. איהר מוזט צוגעבען, אז איך מאך דורך גלייך מיט איהר אלע שמערצען.“

„איך בעגרייף, עס איז ריכטיג. אָבער, לויט נאך מיין מיינונג, דארף אייך ניט בעקימערען וואס אנדערע רעדען הינטער דיא פלייצעס.“

„הינטער דיא פלייצעס? מיין גאָט, ווען עס וואָלט אזוי געוועזען, וואָלט איך שוין גאר ניט גערעדט; אָבער, איהר האט גאר קיין בעגריף געהאט וואס זיא האט געהאט איבערצוטראגען אין סט. פעטערסבורג.“

„אָבער ניט דאָ, איך בין זיכער,‟ האָט דאָללי ווייטער געזאָגט, „אַז דאָ משפּט איך קיינער ניט, אונד איהר ווינשט אייך ניט צוריק צו קעהרען צו דער אַלטער וועלט.‟

„וויא קען איך נאָר אויסדריקען אַזאַ וואונש?‟ האָט ער אויסגערופען ערביטערט.

„איהר פערברענגט דאָ א רוהיגעס אונד אנגענעהמעס לעבען, אונד איך זעה ניט איין, וואָרום איהר זאָלט דאָס דאַרפען וועקסלען. וואָס עס אנבעלאַנגט אַננאַ'ן, לויט וויפיעל זיא האָט מיט מיר גערעדט, איז זיא פאָלקאָמען גליקליך.‟

„יאָ,‟ האָט ער געענטפערט, „וועט דיעזעס גליק דויערן? איך ציטער פאַר דער צוקונפט. גוט אָדער שלעכט, מיר זיינען פעראייניגט אויף אימער. מיר האָבען א קינד אונד' וועלען פיעללייכט נאָך אנדערע האָבען; אָבער, מיין טאָכטער, הייסט קאַרענינאַ'ס. ווען איך זאָל מאָרגען האָבען א זוהן, וועט ער אויך הייסען קאַרענינאַ'ס, אונד ער וועט ניט קענען ירשה'ענען מיין נאָמען אָדער מיין פערמעגען. שטעלט זיך פאָר אַלזאָ דעם שמערץ, אַז דיא קינדער מיט דער פרוי וואָס איך פערגעטער, קענען זיך ניט רופען מיינע? עס איז שרעקליך!‟

„אָבער וואָס קען אַננאַ טהון?‟

„אָט דאָס מיין איך אויך. זיא קען קריעגען א גט. אייער מאַן האָט אויסגעדריקט דערצו קאַרענינאַ'ס איינשטימונג, אָבער זיא האָט זיך ענטזאָגט דערפון. איך בעט אייך, טהוט מיר דיא טובה, רעדט מיט איהר, גיבט איהר צו ערקלערען, פיעללייכט וועט זיא וועקסלען איהר מיינונג.‟

„מיט פערגניגען וועל איך עס טהון,‟ האָט דאָללי געענטפערט, „אָבער מיך וואונדערט בלויז, וואָרום אַננאַ אליין זאָל דאָס ניט בעגרייפען?‟

נאָכדעם וויא זייא האָבען אָבגעגעסען מיטאָג, האָט זיך אַננאַ צוריק געצויגען מיט דאָללי'ן אַליין אין א צימער.

„אונד וויא געהט עס קיטטי'ן?‟ האָט אַננאַ געפרעגט. „זאָג מיר דעם אמת, איז זיא ניט אין כעס אויף מיר?‟

„אָה ניין, ניין, קיטטי איז זעהר גליקליך אונד זיא האָט קיין אורזאַכע צו זיין אונצופריעדען,‟ האָט דאָללי געענטפערט.

„עס פרייט מיך זעהר דאָס צו הערען,‟ האָט אַננאַ געענטפערט אויפריכטיג; „אָבער יעטצט זאָג מיר דיא וואַהרהייט, וויא געהט עס דיר מיט, מיט — ‟

„מיט אַלעקסיס'ן מיינסטו?‟ האָט איהר אַננאַ אַרויס געהאָלפען. „איך ווייס,

דוא האסט מיט איהם געשפּראָכען. איך קען מיר זאָגאר מערקען איבער וואס, נאָר איך בין נייגיעריג דאס הערען פון דיין מויל.״

„מיר האבען געשפּראָכען איבער א געגענשטאנד, וועלכען איך וואָלט זאָנסט אויסגעמיעדען, ווען ער וואָלט מיר איהם ניט דערמאָהנט. עס איז וועגען דעם רעכט מיט איהם צו וואָהנען פרייא אונד אָפען פאר דער וועלט.״

„דוא מיינסט א גט? בעטסי האט אויך דאסזעלבע געזאגט, אָבער ענט־שולדיג מיר, איך מיין ניט זיא צו פערגלייכען מיט דיר. בעטסי איז דיא פער־דאָרבענסטע פרוי אין דער וועלט! אָבער יעדענפאלס, וואס האט ער געזאגט?״

„ער בעהויפּטעט, אז ער לייִדעט, ניט נאָר אַזוי פיר זיך, זאָנדערן דאפיר וואס ער קען דיך ניט רופען געזעטצליך זיין פרוי אונד זיין קינד זאָל אויך אַזוי אנערקענט ווערען.״

„איך פערשטעה ניט, וואס נאך פערלאנגט ער? קען א פרוי נאך מעהר בעלאנגען צו איהר מאן וויא איך בעלאנג צו איהם? איך בין זיין שקלאפין!״

„אָבער ער קען ניט זעהען וויא דוא לייִדעסט געגען דער וועלט. דאן ועט דאס מאכען וואס אייערע קינדער וועלען געזעטצליך אנערקענט ווערען.״

„וואס פאר א קינדער?״

„ענניע, אונד דיעזע וואס דוא וועסט נאך האבען.״

„אה, דערפאר דארף ער קיין מורא ניט האבען. איך וועל מעהר קיין קינדער ניט ברענגען אויף דער וועלט.״

„אננא! וויא קענסטו אַזוי רעדען?״

„ווייל איך וויל מעהר קיין קינדער ניט האבען. דוא רעכענסט, אז איך בין שלעכט אונד פערדאָרבען, אָבער, דוא מוזט ניט פערגעסען, אז אַזעלכע קינדער, וועלען זיין דיא אונגליקליכסטע אין אונזער געזעלשאפט, אונד איך וויל ניט ברענגען קיין אונגליקליכע אויף דער וועלט.״

„דאס איז אַלזאָ דיא בעסטע אורזאכע ווארום דוא זאָלסט זיך גט'ן.״

„פיעללייכט,״ האט אננא געענטפערט שטיל, „ווען דאס זאָל נאָר מעגליך זיין.״

„איך האב געהערט, אז דיין מאן האט איינגעשטימט.״

„יעטצט וועט ער אָבער ניט איינשטימען; ער איז אונטער דעם איינפלוס פון גו'עפין לידיא.״

„אָבער דוא מענסט דאך פּראָבירען?״

„לאָמיר אָננעהמען, אז איך האב פּראָבירט אונד עס איז מיר געלונגען, אָבער

דוא דארפסט ניט פארגעסען, אז נאכדעם וויא איך וועל מיך שוין ערניעדריגען פאר איהם, וועני ער מיר געבען מיין זוהן? אונד ווען איך וועל איהם שוין האבען, שטעל דיר פאר וואס דאמאלס וועט זיין; ער וועט אלעס ערפאהרען, אונד ער וועט מיך האסען אונד פעראכטען; מיין גאט, עס איז שרעקליך!״

אננא האט זיך אויפגעהויבען אונד געמורמעלט: „עס איז שוידערהאפט. איך בין דיא אונגליקליכסטע אין דער וועלט! וואס פאר א גוטס קען מיר דער גט טהון, מעהר וויא ערניעדריגונג? בין איך נאך ווענינ ערניעדריגט?״ דאן צוגעהענדיג צו דאללי'ן אונד זיא אומארמענדיג, האט זיא געמורמעלט: „אך, דאללי, פעראכטע מיך ניט, איך פערדיען עס ניט. האב בעסער מיטלייד מיט מיר...״

ביידע האבען דאן געוויינט.

קאפיטעל 3.

וורא‌נסקי אונד אננא האבען פערבראכט דעם גאנצען זומער אונד א היבשען טהייל פון הערבסט אין לאנד־הויז, אהנע צו האבען בעשטימט עפעס פיר דער צוקונפט.

וועהרענד דעם מאנאט אקטאבער, זיינען געוועזען דיא וואהלען אין דער קאשין גובערניע, אין דער פראווינץ וואו וורא‌נסקי האט געהאט זיינע גיטער. וורא‌נסקי האט נאך פריהער פערשפראכען דארט צו זיין, אונד ער האט בעשלאסען אהין צו פאהרען.

ביז מיט איין אבענד פאר זיין אברייזע, האט ער אננא'ן ניט מיטגעטהיילט איבער זיין אבזיכט, אונד אויך דאמאלס האט ער געשפראכען בעז אונד אויפגערעגט, מורא האבענדיג פאר איין אויסברוך פון איהר אייפערזוכט.

צו זיין ערשטוינען אבער, האט זיא עמפפאנגען דיא נאכריכט גאנץ רוהיג, אונד איהם בלויז געבעטען, ער זאל איהר בעשטימען דעם טאג פון זיין צוריק קומען.

„איך האף, אז דוא וועסט ניט זיין איינזאם אין מיין אבוועזענהייט.״ האט ער בעמערקט.

„אה ניין,״ האט זיא געענטפערט רוהיג. „איך האב נאר וואס ערהאלטען א פאקעט ביכער פון מאסקווא,״ זייא וועלען מיך שוין אונטערהאלטען.

ער איז אוועק זעהר אונרוהיג איבער איהר אונגעוועהנליכער האלטונג. אננא ווידער, אבוואהל זיא האט אלעס אנגעווענדעט צו זיין רוהיג, האט זיא באלד נאך זיין אוועק געהען אויסגעבראכען אין א געוויין.

„וואס האב איך צו איהם?״. האט זיא געמורמעלט. „ער האט א פאל־שטענדיגעס רעכט צו געהען אונד קומען וואו ווען ער וויל אונד ווען ער וויל! איך אליין האב קיין רעכט. וואס בין איך זיינע? א געליעבטע, ניט מעהר, דאס איז אלעס! אונד וויא לאנג איז דער שיער זיך צו האלטען אן א געליעבטער? איך גלויב, אז עס איז שוין צייט ער זאל זיך מיט עפעס אנדערש פערברענגען. גרויסער גאט! זיין האלטונג, זיינע אויגען אונד זיין בליק, אלעס האט מיר שוין דערצעהלט, אז ער איז זאט פון מיר!״

זיא האט דאן פראבירט עפעס צו ארבייטען, עפעס צו טהון אום צו פער־טרייבען איהרע אויפגערעגטע געדאנקען, אבער עס איז איהר אונמעגליך געווען. אויך ביי נאכט האט זיא ניט געקענט שלאפען.

פינף טעג זיינען אזוי פאראיבער אין מארטער אונד שמערץ. דאן איז דאס קינד עפעס קראנק געווארען, אויף איין אונבעדייטענדע קראנקהייט. זיא האט זאָ־פארט אבגעשיקט א ספעציעלען שליח נאך איהם. אבער גלייך וויא דיעזער איז אוועק, האט זיא באלד חרטה געהאט. וואס וועט זיא איהם זאגען? וואס האט פאסירט? מיט וועלכען רעכט האט זיא אונטערבראכען זיין פערגניגען? אבער, נאך אלעמען, האט זיא זיך דערמאהנט, אז זיין צוריק קעהרען וועט איהר פעראור־זאכען גליק, אונד זיא איז בעשטאנען דאפיר צו ליידען אירגענד א שמערץ.

זיא איז געזעסען ביים טיש שפעט ביי נאכט, אונד פראבירט עפעס צו לעזען, אבער זיא האט בלויז געהערט דעם ווינד מיט דעם רעגען אין דרויסען. ענדליך האט זיא געהערט צופאהרענדיג א דראשקע. זיא איז באלד אויפגעשפרונגען, ארונטער געלאפען אום איהם צו בעגעגענען.

וויא ער האט זיך אויסגעצויגען זיין רייזע־מאנטעל, האט ער געפרעגט:

„וויא געהט עס ענניע'ן?״

„פיעל בעסער; אונד וויא געהט עס דיר?״ זיא האט איהם אנגעכאפט ביי ביידע הענד אונד איהם צוגעצויגען צו זיך.

„מיר געהט עס גוט,״ האט ער געענטפערט אין א קאלטען טאן, בליקענדיג צו איהר קלייד, וואס ער האט געוואוסט, אז זיא האט עס גראדע אנגעצויגען אום איהם צו מאכען פערגניגען.

„אונד וויא איז מיט דיר געגאנגען?״ האט ער געפרעגט קושענדיג איהר האנד. זייא זיינען דאן ביידע ארויף געגאנגען.

איידער זייא האבען זיך געלעגט שלאפען, האט אננא פראבירט צו ערפאהרען

וואס פאר איין איינדרוק עס האט אויף איהם געמאכט וואס זיא האט איהם אהיים גערופען.

„זייא דיך מודה,“ האט זיא צו איהם געזאגט, „אז מיין בריעף צו דיר דורך דעם שליח, איז דיר נים געפעלען געווארען. דוא גלויבסט אויך ניט, אז דאס וואס איך האב דיר געשריעבען, איז וואהר.“

„יא,“ האט ער געענטפערט, אונד טראָטץ זיין צערטליכקייט, האט זיא איינגעזעהען, אז ער קען איהר ניט מוחל זיין. — „עס איז ווירקליך געוועזען געגען מיין ערוואַרטונג. דוא האסט מיר געשריעבען, אז דאס קינד איז קראנק, אונד, אין דער זעלבער צייט, האסטו אויך געוואָלט קומען צו מיר.“

„ביידע זאכען זיינען געוועזען אמת.“

„איך צווייפעל עס ניט.“

„יא, דוא צווייפעלסט יא; איך קען זעהען, אז דוא ביסט געערגערט.“

„ניין, ניין; דיא איינציגע זאך וואס מיך ערגערט איז, וואס דוא ווילסט ניט איינזעהען, אז איך בין א מענש אונד האב אמאל געשעפטען וואס איך מוז זייא בעזאָרגען. אָבער, גענוג דאריעבער.“

„ווארום גענוג?“

„איך האב דאס בלויז צו זאגען: געשעפטען צווינגען מיך איך זאָל אוועק פאָהרען נאך מאָסקווא.“

„אזוי גאר,“ האט אננא בעמערקט וויא ערשראָקען, „דוא קומסט נאָר צוריק אום באלד ווידער אוועק צו פאָהרען? ווען דוא קענסט ניט לעבען מיט —“

„אננא, אום גאָטעס ווילען, ווארום זאָלסטו ניט וועלען פערשטעהען? דוא ווייסט, אז איך בין בערייט אלעס צו אָפּפערן פיר דיר.“

„ווען דוא פאָהרסט נאך מאָסקווא,“ האט זיא געענטפערט גלייך וויא זיא וואָלט גאר זיינע ווערטער ניט געהערט, „פאָהר איך אויך מיט דיר. איך קען דאָ ניט בלייבען אליין. ענטוועדער מיר זאָלען לעבען צוזאמען אָדער זיך שיידען.“

„מיין איינציגער וואונש אין לעבען, איז צו זיין מיט דיר; אָבער אויף אזא ארט, וועט נעטהיג זיין —“

„א גט!“ האט זיא אונטערגעכאפּט. „אזוי בלייבט עס אלזא. איך זעה עס קען אנדערש ניט זיין; איך פאָהר מיט נאך מאָסקווא.“

אננא האט אונטערדעסען בעמערקט אין וראָנסקי'ס אויגען וויא א פערמאַטערטע מיענע. זיא האט געשווידערט. נאך אין דעמזעלבען אבענד האט זיא

נעשריבען צו קאַרעניגאַ'ן אונד פערלאַנגט א גט. צום שלום פון מאַגאַט נאָוועמבער, איז זיא אָנגעקומען מיט וורָאָנסקי'ן, נאַך מאָסקווא.

קאַפיטעל 4.

לעווין אונד זיין פרוי זיינען געווען אין מאָסקווא שוין זייט צוויא מאָנאַט, דאַ־מיט קיטטי זאָל האבען דיא געלעגענהייט צו זיין אין דער נאָהענט פון דיא בעסטע ערצטע, וועהרענד דער געבורט. וועהרענד איהר מאַן האט ערוואַרטעט דעם מאָ־מענט מיט מורא אונד ציטערניש, איז זיא גראדע געווען גאַנץ רוהיג.

קיטטי האט געשפירט, אז דאס נייע לעבען אין איהר, האט אויך ערוועקט א פרישע ליעבע, א פרישע סימפאַטהיע, אונד זיא האט זיך געפיהלט זעהר גליקליך. אַלעס וואָס איהר האט געערגערט איז געווען, דיא אונרוהיגקייט פון איהר מאַן. מאָסקווא האט פאַר איהם ניט געהאט קיין פאַסענדע בעשעפטיגונג, אונד אזעלכע פריינדע וויא אבלאָנסקי, האבען איהם מעהר ניט אונטערהאַלטען. קיטטי איז יעדענפאלס דערמיט געווען זעהר צופריעדען.

דער וויכטיגסטער מאָמענט וואס האט זיך יעטצט אבגעשפיעלט אין קיטטי'ס לעבען, איז געווען דיא ווידער־בעגעגנונג מיט וורָאָנסקי'ן, וועלכע האט שטאַטגע־פונדען אין הויז פון איהר קוואַטערין, פרינצעסין באַריסאָוונא. קיטטי איז אהין גע־קומען אויף בעזוך מיט איהר פאַטער, ווען וורָאָנסקי'ס נאָמען איז אָנגעציינט גע־וואָרען. זיא האט געפיהלט איהר האַרץ שטירמיש קלאַפּען אונד דאס בלוט איז געלאָפען אין איהר געזיכט.

דיא אַלטע פרינצעסין האט פראָבירט צו פערוויקלען וורָאָנסקי'ן אין א פאָ־ליטיישעם געשפּרעך, אונד קיטט האט זיך אַנגעפאַנגען צו בערוהיגען. זיא האט מיט איהם דאַן גערעדט א פּאָאר ווערטער, געשפּאַסט איבער זיין אנטהייל בייא דיא לעטצטע וואַהלען אין קאַשין, אונד דאַן, רעדענדיג מיט איהר קוואַטערין, האט זיא שוין אויסגעמיעדען וורָאָנסקי'ן, ביז ער איז אַוועק.

ווען וורָאָנסקי איז אַוועק, האט איהר פאַטער קיין בעמערקונג געמאַכט איבער דער אונערוואַרטעטער בעגעגנונג, אָבער קיטטי האט געקענט בעמערקען, אז דער אַלטער פרינץ איז צופריעדען מיט איהר בענעהמונג.

אלס זיא האט זיך בעגעגענט מיט לעווינען, האט זיא איהם דערצעהלט איבער דער בעגעגנונג אונד בעמערקט:

„עס האט מיר לייד געטהאָן וואס דוא ביסט דערבייא ניט געווען, אָדער, וועניגסטענס, שטעהען אונד קוקען דורך דעם שליסעל־לאָך, וויל, ווען דוא וואָלסט

געשטאנען נעבען מיר. אלס איך מיך געקענט בעהערשען. זעה וויא איך וועה נאך יעטצט רויט!"

אין אמת'ן גערעדט, איז אָבער לעווין נאך מעהר רויט געוואָרען. ער איז געוועזן זיכער, אז קיטטי איז אויפריכטיג אונד ער האט זיך גאר ניט בעאונרוהיגט איבער איהר בעגעגנונג מיט ווראָנסקי'ן. ביז דאמאלס האט ער אויסגעמיעדען זיך צו בע־געגנען מיט ווראָנסקי'ן, אָבער פון יענעם מאָמענט אן, האט ער איינגעזעהען, אז עס איז נאריש צו ענטלויפען פאר א מענשען וואס איז, פער צופאל, געוועזן פערמישט אין זיין לעבענס־געשיכטע. ער האט אויך באלד געהאט דיא געלעגענהייט צו קומען פנים־אל־פנים מיט ווראָנסקי'ן. עס איז געוועזן צור צייט וואס אבלאָווסקי האט געגעבען א מיטאג אין זיין קלוב, ער האט זיך בעגעגענט מיט ווראָנסקי'ן אין צימער וואו מען איז געגאנגען רויכען.

„איך דענק, אז איהר האט זיך שוין אמאל בעגעגענט," האט סטעפאן גע־וואנט מונטער אונד גוטמיטהיג פון דעם מיטאג מיט דעם גוטען וויין. „לעווין איז מיין בעסטער פריינד, אונד איהר זייט דער צווייטער. איך וויל אייך זעהען אזוי פריינדליך צו אנאנדער, גראדע וויא איך בין."

„אלעס וואס מיר האבען צו טהון איז, זיך באלד צו אומארמען," האט ווראָנסקי געזאגט אויסשטרעקענדיג זיין האנד צו לעווינען. דער לעטצטער האט איהם געגעבען זיין האנד אונד געזאגט: „עס וועט מיך זעהר פרייען דורכצופיהרען סטעפאן'ס וואונש."

„אונד מיך אויך," האט ווראָנסקי געענטפערט. אָבער טראָטץ זייער פריינד־ליבקייט, האבען זייא ניט געוואוסט וואס צו זאגען איינער דעם צווייטען.

„לעווין האט נאך ניט געזעהען אננא'ן," האט סטעפאן בעמערקט, „אונד איך וויל איהם פאָרשטעלען."

„זיא וועט זיין ערפרייט," האט ווראָנסקי געענטפערט. „אָבער איך מוז אייך בעטען אום ענטשולדיגונג. מיין פריינד יאשווין האט זיך פערשפיעלט אין קארטען, אונד, ווען איך וועל אויף איהם ניט אכטונג געבען, וועט ער פערשפיעלען ביז צו דער לעטצטער קאָפּיקע. איך מוז געהען זעהען וואס ער טהוט," אונד ער האט פערלאָזען דאס צימער.

„ווארום זאָלען מיר ניט בעזוכען אננא'ן אָהן איהם?" האט סטעפאן גע־פרעגט. „איך האב עס איהר פערשפראָכען דיך פאר איהר פאָרצושטעלען. ביסטו היינט אבענד בעשעפטיגט?"

„אָה ניין; איך וועל געהען מיט פערגניגען."

„אזוי בלייבט עס!“ האט סטעפאן געזאגט, אונד נאכדעם וויא ער האט צוגערופען זיין דראשקע, זיינען זייא אוועק געפאהרען צו אננא'ן.

קאפיטעל 5.

וויא זייא זיינען אריין אין הויז, האט זיך לעווין געשפירט נערוועז. דיא דיענסט האט זייא מיטגעטהיילט, אז אננא געפינט זיך אין לעזע־צימער מיט א בעזוכער, מאנסיע ווארקעף.

זייא זיינען אריין אין פארדער־זאאל, וואו עס איז געהאנגען אננא'ס א שעהנעס עהל־בילד. לעווין האט דאס בעטראכט מיט ערשטוינונג. לויט נאך זיין פארשטע־לונג, האט ער נאך קיין שעהנערעס פרויענצימער ניט געזעהען, אונד עס האט ניט געקענט עקזיסטירען.

„עס פרייט מיך אייך צו זעהען,“ האט לעווין געהערט א שטימע, אונד אומ־ווענדענדיג זיינע אויגען, האט ער ערבליקט דעם אריגינאל פון בילד, אנגעצויגען איינפאך, אָבער זעהר נעט אונד פול געשמאק.

זיא האט איהם געוואונשען א הערצליכען ווילקאמען אונד דאן אריין געפיהרט ביידע מענער אין לעזע־צימער, וואו זיא האט זייא פארגעשטעלט פאר מאנסיע ווארקעף.

„עס פרייט מיך ווירקליך אייך צו זעהען,“ האט זיא נאך אמאל געזאגט צו לעווינען. „איך האב עס צו פערדאנקען סטיוואַ'ן אונד אייער פרוי, וואס מיר שיינט יעטצט, אז איך האב אייך אימער געקענט. איך וועל ניעמאלס פערגעסען דעם איינדרוק וואס פרינצעססין קיטטי האט אויף מיר געמאכט; זיא איז עפּעס וויא א שעהנע אונד רייצענדע בלום. לויט וויא איך האב געהערט, וועט זיא קירצליך ווערען א מוטער.“

זיא האט געשפראכען אזוי איינפאך, אז לעווינ'ס נערוועזיטעט איז באלד פערשוואונדען.

„קענען מיר רויכען?“ האט אבלאָנסקי געפרעגט.

„עס איז מאקי נאר צוליעב דעם וואס מיר געפינען זיך יעטצט אין אלעקסי'ס לעזע־צימער“. זיא האט דאן געגעבען א שאכטעל ציגארעטען, טראקטירענדיג לעווינען אונד האט אליין אויך גענומען א ציגארעטע.

„אונד וויא געהט עס דיר היינט?“ האט סטעפאן געפרעגט.

„אָה, זעהר גוט; איך בין, וויא דוא ווייסט, אביסעל נערוועז.“ האט זיא געענטפערט גלייכגילטיג, „אָבער זאָנסט פיהל איך מיך גוט. איך וועל שאפען

טהעע.״ בייא דיעזע ווערטער האט זיא זיך אויפגעהויבען, אַנגעקלאַגען אונד ארונטער גענומען א בוך פון טיש, אום פלאַטץ צו מאַכען פאַר דער טהעע.

„ווילט איהר מיר ערלויבען דאס צו זעהן?״ האט ווארקעף געפרעגט ציינענדיג אויף׳ן בוך וואס זיא האט אליין געשריעבען.

„ניין, ניין,״ האט זיא געענטפערט, „עס איז נאריש וויא פון יעדען אנפאַנגער. איך בין זיכער, מאַנסיע לעווין וועט — ״

„איך האב איהם שוין דערצעהלט דאריעבער,״ האט סטעפאַן זיא אונטער־בראָכען.

„דוא האסט ניט גלייך געטהאן; מיין פערפאַסונג איז גלייך צום שרייבען פון געפאַנגענע, וועלכע שרייבען אויף דאס וואס זייערע פריינדע פון דרויסען דערצעהלען זייא. איך בעטראַכט דאס ניט אלס קיין ווערק, זאָנדערן אלס א צייט־פערטרייב.״

לעווין האט בעמערקט, אז אין אננא׳ס הערליכעס געזיכט אונד אויגען, איז געלעגען איין אויסדרוק פון טרויער; דאס האט איהר שעהנהייט נאך מעהר וויא פערדאָפעלט. ער האט געשפירט א בעוואונדערונג פערמישט מיט מיטלייד צו איהר.

אננא האט דאן ערלויבט איהרע צווייא בעזוכערס זייא זאָלען אריין אין זאלאָן, וועהרענד זיא איז צוריק געבליעבען רעדען מיט איהר ברודער. עס האט אָבער ניט פיעל געדויערט, אונד זייא זיינען זיך ווידער צוזאַמען געקומען. ווארקעף האט גע־רעדט מיט וואהרער בעוואונדערונג איבער איהר בוך, נאָר אננא האט דיעזעס געשפרעך אונטערבראָכען אונד אָנגעפאַנגען צו רעדען איבער גאַנץ אַנדערע געגענ־שטענדע. לעווין איז געוועזען איבעררעשט פון איהר בעלעזענהייט, טאַקט אין שפּרעכען אונד עדעלע אָבער איינפאַכע בענעהמונג.

עס איז שוין געוועזען גאַנץ שפּעט, ווען זייא האבען זיך אויפגעהויבען צו נעהמען אבשיעד; פאַר לעווינען האט דאס אָבער אויסגעזעהען בלויז איינינע מינוטען צייט פערבראַכט.

„אַדיע,״ האט אננא געזאַגט האלטענדיג זיין האנד אונד אין איהרע אויגען איז געלעגען א בליק וואס האט איהם בעאונרוהיגט. „זאגט אייער פרוי, אז איך דענק פון איהר גראדע אַזוי פיעל וויא אמאל; אונד, ווען זיא קען זיך ניט פאַסען מיך צו בעגעגענען אין דיעזער לאַגע וויא איך געפין מיך, ווינש איך איהר, אז גאָט זאָל זיא אָבהיטען זיא זאָל דאַרפען קומען דערצו. ווייל, איידער איינער קען פערצייהען, מוז ער פריהער אליין ליידען.״

„איך וועל איהר זאגען,“ האט לעווין געענטפערט איינפאך.

„האב איך ניט רעכט געהאט?“ האט סטעפאן געפרעגט ארויס געהענדיג פון הויז. „איז זיא ניט א מערקווירדיגע פרוי?“

„יא,“ האט לעווין געענטפערט, „זיא איז ווירקליך א מערקווירדיגע פרוי; דאס קען מען זעהען ווען מען בעטראכט זיא גוט; זיא האט איין עדעלעס הארץ. אבער, ליידער, ליידעט זיא זעהר.“

„איהר צושטאנד יעטצט, איז נאך טרויעריגער וויא אמאל. מיר האבען שוין איינמאל אלעס אראנזשירט פיר א גט, איהר מאן האט דערצו איינגעשטימט. אבער דיא גאנצע פראגע איז דא צוליעב דעם קינד, אונד אזוי שלעפט עס זיך זיך זייט דרייא מאנאט אהנע עס זאל קומען צו איין ענדע. איך האף אונטערדעסען, אלעס זאל זיך קירצליך ענדיגען. ווען זיא זאל שוין האבען דעם גט, וועט זיא קענען הייראטהען ווראנסקי'ן, אונד זיא וועט ווידער קענען ווייזען איהר פנים פאר דער וועלט.“

דיא צווייא פריינדע האבען זיך דאן געוואונשען „גוטע נאכט,“ אונד יעדער איז אוועק אהיים.

קאפיטעל 6.

ווען איהרע בעזוכער זיינען אוועק, האט אננא אנגעפאנגען צו שפאציערען הין אונד צוריק אין צימער, פערטיעפט אין געדאנקען. זיא האט זיך ניט געוואלט פערלייקענען דיא טהאטזאכע, אז אין דער לעטצטער צייט האט זיא אנגעהויבען צו קאקעטירען פאר פרעמדע מענער, אונד, אין לעווין'ס געגענווארט, האט זיא דאס געטהאן נאך מעהר וויא אימער. אבער אבוואהל ער איז איהר געפעלען געווארען, אונד, גראדע וויא קיטטי, וואס האט געשפירט ליעבע צוביידע, האבען זיך אבער אלע איהרע ליעבעס געדאנקען אומגעווענדעט אויף איין זייט. זיא האט נאר געדענקט פון ווראנסקי'ן.

„ווארום,“ האט זיא זיך געפרעגט, „ווען איך בין אימשטאנדע צו צוציהען זאגאר אזא מאן וויא לעווינען אויף מיין זייט, ווארום זאל איך ניט קענען ווירקען איבער איהם? ווארום איז ער געווארען אזוי קאלט צו מיר? ער ליעבט מיך נאך אימער, אבער דאך איז דא עפעס אין מיטען, וואס שיידעט איהם פון מיר. ער איז ניט אהיים געקומען; ער זאגט אז ער דארף אכטונג געבען אויף יאשווינען, גלייך וויא ער וואלט געווען א קינד. בעגרייפט ער ניט וויא איך לייד ווען ער איז

ניטאָ נעבען מיר?״ זיא האט דאַן אָנגעפאַנגען העפטיג צו וויינען. זיא האט זיך אוועק געזעטצט אונד פּראָבירט לעזען א בוך.

מיט א קורצער צייט שפּעטער, האט זיא געהערט אָנקלינגען. זיא האט שנעל אויסגעווישט דיא אויגען, אונד, ווען ווראנסקי איז אריין געקומען, איז ער צוגעגאנגען, אונד מיט א מונטערע שטימע, האט ער זיא געפרעגט אויב זיא איז ניט מיעד געוואָרען ווארטענדיג.

„אָה ניין!״ האט זיא געענטפערט. „איך האב שוין אויפגעהערט מיעד צו ווערען. אויסער דעם, איז דאָ געוועזען סטיוואַ אונד לעווין.״

„יא, איך וויים, אונד וואס פאר איין איינדרוק האט אויף דיר לעווין געמאכט?״ האט ער געפרעגט זיך זעטצענדיג נעבען איהר.

„זעהר א גוטען איינדרוק; זייא זיינען נאָר וואס אוועק. וואס האטו געטהאָן מיט יאשווינען?״

„ער איז א שרעקליכער קארטען־שפּיעלער! ער האט געוואונען זיעבצעהן טויזענד רובעל, אונד מיר איז געלונגען איהם אוועק צו נעהמען פון דעם טיש. אָבער ער האט זיך פון מיר אוועק געגנב׳עט, צוריק געגאנגען, אונד יעטצט האט ער שוין וואהרשיינליך אַלעס פערשפּיעלט.״

„וואס האסטו אַלזאָ געטוסט צו געבען אויף איהם?״ האט זיא געפרעגט אויפהויבענדיג איהרע אויגען אונד בענעגענט זיין קאַלטען בליק. „נאכדעם וויא דוא האסט געזאגט סטיוואַ׳ן, אז דוא וועסט איהם אָבהאַלטען פון שפּיעלען, האסטו איהם נאר פערלאָזען.״

„ערשטענס, האב איך סטיוואַ׳ן ניט ערלויבט ער זאָל דאס נאר דערצעהלען,״ האט ער געזאגט אביסעל אויפגערעגט, „צווייטענס, בין איך ניט קיין ליגנער, אונד דריטענס האב איך געהאנדעלט וויא עס האט מיר געפּאסט.״

„עס איז געווים אזוי,״ האט זיא געענטפערט, וועהרענד ווראָנסקי האט אונ־העפליך צוריק געצויגען זיין האנד פון איהר, „אז דוא האנדעלסט וויא דיר פּאסט. אָבער וואס דארפסטו מאכען פּאַרווירפע אונד אין כעס ווערען? אך, אַלעקסיס, ווען דוא וואָלסט נאָר געוואוסט, וויא דיינע האנדלונגען מאכען מיך אונגליקליך!״ זיא האט אָבגעווענדעט איהר קאָפּ ער זאָל ניט זעהען איהרע טרערען.

„וואוהין געהערט דאס אַלעס?״ האט ער ארוים געשטאמעלט ערשראָקען פון איהר פערצווייפלונג. ער האט צוגעפיהרט איהר האנד צו זיינע ליפּען. „מאכסט מיר פּאָרווירפע דערפאר וואס איך האב מיך אביסעל אונטערהאַלטען? מייד איך ניט אויס דיא געזעלשאַפט פון אירגענד א פרויענצימער?״

„דוא דארפסט עס ניט טהון!“

„אננא, בערוהיג זיך; זאג מיר, וואס קען איך טהון דיך צו מאכען גליקליך? איך וואלט אלעס געטהאן דיר צו ערשפארען שמערצען.“

ער איז געוועזן גערירט פון איהר טרויער.

„גאר ניט, גאר ניט,“ האט זיא געענטפערט זיך פאסענדיג. „איך מיין, אז מיין אויפרעגונג איז געקומען פון דעם וואס איך בין געוועזן אליין. זאג מיר, וואס האסטו געטהאן דעם גאנצען נאכמיטאג? ביסטו געוועזן בייא דער פערד־ווענע?“

זיא האט געקעמפפט אום צו בעהאלטען דיא פרייד וואס עס איז איהר גע־לונגען צו ברענגען דיעזען שמאלצען אונד מעכטיגען מאן צו איהרע פיס.

זייא זיינען דאן געגאנגען עסען, אונד ווראנסקי האט איהר אלעס דערצעהלט. אבער אננא האט גאנץ גוט בעמערקט, אז זיין שטימע אונד בליקען, ווערען יעדעס מאל קעלטער. זיא האט פערשטאנען, אז זיא וועט מוזען בעצאהלען טהייער פאר דעם זיעג וואס זיא האט איבער איהם ערריייכט. זיא האט איינגעזעהען, אז זיין ליעבע צו איהר, מוז, וויא איין אויסגעהענדעס פייער, יעדעס מאל אונטערגעב־אזען ווערען. אבער וויא לאנג קען מען אנהאלטען דאס פייער ווען מען קען עס ניט מעהר פער־גרעסערן אונד דאס האלץ האט שוין באלד אויסגעברענט?

קאפיטעל 7.

סטעפאן אבלאווסקי׳ס געשעפטען האבען איהם געצוואונגען ער זאל פאהרען נאך סט. פעטערסבורג. איידער ער איז אוועק, איז ער געוועזן בייא אננא׳ן אונד איהר פערשפראכען נאך אמאל צו רעדען מיט קארענינא׳ן איבער דעם גט. אבלאווסקי האט דאן אונטער איין אויסרייד בעזוכט קארענינא׳ן, אונד מיט איהם דאריעבער געשפראכען א היבשע צייט. דאן האט ער געזאגט:

„עס איז דא נאך א געגענשטאנד איבער וועלכען איך וויל מיט דיר רעדען. דוא ווייסט וואס איך מיין. אננא —“

קארענינא׳ס געזיכט איז געווארען זעהר שטרענג, אונד איהם אונטערברע־כענדיג, האט ער געפרעגט:

„וואס איז שוין ווידער?“

„אלעקסיס אלעקסאנדראוויטש, מען מוז קומען צו א בעשלוס. א מענש וויא דוא, וועלכער האט א גוטען הארץ... האב מיטלייד מיט איהר...“

„וויא אזוי ? וואס זאָל איך טהון ?" האט ער נעפרעגט ווערענדיג מילדער.

„עס וואָלט דיך זעהר געשמערצט דוא זאָלסט זיא יעטצט זעהן וויא זיא ליידעט אונד איז אונגליקליך."

„איך האב גערעכענט," האט קארענינא בעמערקט ביטער, „אז אננא אר־קאדיעוונא האט עררייכט אלעס וואס זיא האט געוואָלט."

„מענש! וואס טויג אונז זיך ארום צו שפיעלען מיט ווערטער? אלעס וואס זיא ווינשט איז, א גט!"

„איך פערשטעהע גאנץ גוט; אָבער אין פאל איך וויל האלטען מיין קינד, דאן וויל זיא ניט קיין גט. איך האב גאר ניט וואס צו זאגען דאריעבער; דאס קינד בלייבט בייא מיר, אונד זיא קען טהון וואס זיא פערשטעהט."

„אָבער זיא איז דאָך א מוטער!" האט סטעפאן אויסגעשריען.

„אונד איך בין א פאטער! איבריגענס, מיך קימערט זעהר ווניג אננא אר־קאדיעוונא'ס לאגע."

„דוא מוזט מיר ערלויבען איך זאָל צווייפלען אין דער וואהרהייט פון דיעזער בעהויפטונג. לאָמיר צוגעבען, אז זיא האט עס עהרליך פערדיענט וויא זיא ליידעט. אָבער, קענען מיר דען שטעהען פון ווייטע אונד זעהען וויא זיא ליידעט? ווער קען עפעס פערדיענען פון איהר אונגליק?"

„ווירקליך, קוים דיינע ווערטער, זעהט עס באלד אויס, אז איך בין גאר דער שולדיגער."

„ניין, ניין, בעהיטע גאָט! איך וויל דיך נאָר איבערצייגען, אז דוא קענסט גאר ניט פערלירען, ווען דוא וועסט לינדערן איהר שמערץ. איבריגענס, וויל איך דיר יעטצט זאגען, אז זיא פערלאנגט מעהר ניט דאס קינד. זיא וויל א גט, אונד, אזוי וויא דוא האסט עס איהר פערשפראָכען..."

„פערשפראָכען, יא," האט ער איהם אונטערבראָכען. „אָבער עס איז אלץ געוועזען דאמאלס, ווען איך האב זיא געוואָלט וועניגסטענס רעטען פון דער גרעסטער שאנדע, נאָר יעטצט..."

„יעטצט?"

„יעטצט מוז איך ווארטען, איך קען ניט בעשטימט זאגען וואס איך קען טהון. דוא, סטעפאן, ביסט א פריידענקער, איך בין עס אָבער ניט. מיין רעליגיאָן פער־ביטעט מיר אזוי צו האנדלען. איך וועל עס מיר איבערלעגען, אונד, אין 2 טעג ארום, וועל איך דיר געבען איין ענטפער."

קאפיטעל 8.

ווען א פייער ווערט צופיעל געבלאָזען אונד געפאַכט, דאַן לעשט עס זיך אויס. ווען ליעבע ווערט צופיעל געוואָרעמט אונד געפאָרדערט, ווערט זיא קאַלט.

עס איז אריעבער דער זומער, דער ווינטער, זומער איז ווידער געקומען, אונד דאס לעבען צווישען אננא'ן אונד וראָנסקי'ן, איז יעדעס מאל געוואָרען אונער־טרעגליכער פון ביידע זייטען.

יא, עס איז קיין צווייפעל, דאס וראָנסקי האט געליעבט אננא'ן מיט זיין גאנצען הארצען; עס איז קיין צווייפעל, אז דיא ליעבע איז געווען אייפריכטיג אונד ריין, אָבער וראָנסקי איז נאך אלעמען געווען א יונגער מענש, מיט פריינדע, בע־קאנטע, געזעלשאפט, אונד, זיין נאטור האט געפאָרדערט אויסער דער ליעבע צו אננא'ן, נאך עטוואס: אונטערהאַלט, מוזיק, שפּיעלען, זינגען אונד זייטיגע מונטערקייט.

אננא ווידער האט געגלויבט, אז דיא גאַנצע וועלט, דאס הייסט, איהר וועלט, איז צוזאמען געשטעלט פון וראָנסקי'ן, אונד, מיט זיין ליעבע, ענדיגט זיך אלעס. זיא האט געוואָלט ער זאל זיין נעבען איהר אין דער פריה, בייא טאָג, פאר־נאכט, בייא נאכט — אימער! זיא וואָלט פון איהם קיינמאל ניט זאַט געוואָרען. יעדער מאָמענט וואס ער האט אויסגעפעהלט, האט ארויס גערופען אין איהר דיא טרויעריגסטע אונד שרעקליכסטע געדאנקען. זיא פלעגט ווערען מעלאנכאָליש, פער־צווייפעלט אונד האלב פעררוקט. זיא האט געקענט ווינען שטונדען־לאַנג, אָדער זאָגאר א גאַנצען טאָג מיט א גאַנצער נאכט, ווען ער איז ניט געווען. אין דיעזער צייט האט זיא זיך אלעס מעגליכע פאָרגעשטעלט, אז ער האט צו טהון מיט אנדערע פרויען, אז ער פערברענגט אין דער געזעלשאפט מיט דער אָדער מיט יענער; אז זיא איז איהם שוין מיאוס, אונד נאָר פאר שאנדע האלט ער זיך אָן איהר, זאָנסט האט ער שוין לאַנג געוואָלט פטור ווערען פון איהר.

דאס ערגסטע איז איהר געווען, וואס, ווען זיא האט געהערט, אז ער קומט, האט זיא זיך אויסגעווישט אונד אויסגעוואַשען דיא אויגען, זיך אוועק געזעצט, אונד אין איהר שטאָלץ האט זיא אָנגעווענדעט איהר גאַנצע־זעעלען־קראפט, צו בלייבען גלייכגילטיג אונד איהם ניט ארויס ווייזען איהרע געפיהלע.

אין א נאכט האט זיא אויף איהם געוואַרט ער זאָל אהיים קומען פון דעם

בחורים־קלוב, וואו ער איז געווען געלאַדען צום עסען. ווען ער האט צוריק געקעהרט, איז זיא ווידער געזעסען, וויא געוועהנליך, אין איהר זאָגנאַנטער רוהע.

„אונד וויא איז עס דאָרטען צוגעגאַנגען?“ האט זיא איהם געפרעגט צייגענדיג דיא גרעסטע ליעבליבקייט אונד שטאַרבענדיג פאר זיינעם א פריינדליכען שמייכעל.

„גראָדע וויא אימער,“ האט ער געענטפערט. „מען האט זיך אונטערהאַלטען, געגעסען, געטרונקען, אונד דאס איז אַלעס. אָבער וואס איז דאס?“ האט ער פלוצלינג געפרעגט דערזעהענדיג דיא קופערטס געפּאַקט. „דוא ווילסט ענדליך ארויס פאָהרען? דאס איז זעהר גוט.“

„יא, אזוי האב איך גערעכענט, מיר וועלען פערלאָזען מאָסקווא. איך קען שוין דאָ מעהר ניט בלייבען.“

אננא האט פארנאַכט געהייסען איינפּאַקען אום ארויס צו פאָהרען אויף'ן לאנד, מיט דער אידעע, פיעללייכט וועט דיא פרייע לופט אויף איהר מאַכען א בעסערע ווירקונג.

„איך בין פאָלשטענדיג צופריעדען,“ האט ער געענטפערט. „לאָמיר ווירקליך אביסעל ארויס פאָהרען. אָבער, איך מוז פריהער געהען בעזוכען מיין מוטער.“

א בליק פון פערדראָבט האט זיך בעוויעזען אויף איהר געזיכט, אונד זיא האט זיך דערמאָהנט, אז דיא יונגע פרינצעססין סאראָקין שטעהט איין בייא דער אַלטער גרעפין וראָנסקי.

„קענסטו ניט געהען אהין מאָרגען?“ האט זיא געפרעגט.

„אונמעגליך!“ האט ער געענטפערט. „איך מוז פון איהר קריעגען דעם אונטערשריפט צו פערקויפען דאס גוט, זאָנסט קען איך קיין געלד ניט קריעגען.“

„דאן לאָמיר בלייבען דאָ.“

„ווארום?“

„מיר וועלען פאָהרען נעכסטען זונטאג, אָדער גאר ניט פאָהרען.“

„וויא דוא וועקסעלסט דיין ענטשלוס יעדע מינוט!“ האט ער אויסגעשריען ערשטוינט.

„דוא קענסט איינעם פעררוקט מאַכען!“ האט זיא געענטפערט ניט וויסענדיג אקוראט וואס זיא זאָל זאָגען.

„אום נאָטעס ווילען, אננא, ווען וועסטו שוין קומען צום שכל?“

„געוויס, בייא דיר אין דיא אויגען האב איך גאר קיין שכל ניט.“

„וואס נאך קען איך טהון? איך דענק נאר פון דיר אונד פאר דיר, אונד צום סוף — "

„דאס איז ניט אמת, דוא דענקסט נאר ניט פון מיר!"

„איך זאג קיין ליגען ניט," האט ווראנסקי געענטפערט זיך בעהערשענדיג מיט אלע זיינע קרעפטען. „אונד איך בעדויער זעהר וואס דוא ווייסט ניט קיין רעספעקט — "

„רעספעקט!" האט זיא אויסגעשריען איהם אונטערברעכענדיג. „דיעזעס ווארט איז נאר אויסגעטראכט געווארען אום צו פערבארגען דאס אויספעהלענדע געפיהל פון ליעבע; ווען דוא ליעבסט מיך מעהר ניט, וואלט עס געווען פיעל עהרענהאפטער פון דיין זייט, דוא זאלסט עס מודה זיין."

„דאס איז אונערטרעגליך!" האט ער געברומט צוגעהענדיג צו איהר אין א דראהענדער האלטונג. „זאגאר צו מיין געדולד, מוז אויך זיין א גרענעץ! וואס ווילסטו? וואס האב איך געטהאן וואס דוא בעליידיגסט מיך וויא דעם ערגסטען?"

„וואס מיינסטו דערמיט..." האט זיא געפרעגט ציטערענדיג זעהענדיג זיין ווילדען בליק אויף איהר.

„איך וועל דיך יעטצט פרעגען, וואס ווילסטו האבען פון מיין לעבען?"

„פון דיין לעבען וויל איך גאר ניט," האט זיא געענטפערט. „איך פערלאנג בלויז דוא זאלסט מיך ניט פערלאזען וויא דוא האסט בעשלאסען צו טהון. איך וויל דיין ליעבע, אבער דוא ליעבסט מיך מעהר ניט..."

„מיין געדולד איז צו ענדע!" האט ער אויסגעשריען זיך אבווענדענדיג. זיא האט אויסגעבראכען אין געוויין אונד פערלאזען דאס צימער.

„ער האסט מיך," האט זיא געמורמעלט. „איך בין איבערצייגט, זיכער, אז ער האט שוין איין אנדערע. איך לעז עס אין אלע זיינע ווערטער אונד בענעהמונגען. אלעס איז פאראיבער; איך מוז אוועק פון איהם? אבער וויא אזוי? וואוהין?"

זיא האט אנגעהויבען צו קלערען וואוהין זיא קען געהען: צו איהר טאנטע וואס האט זיא ערצויגען? צו דאללי'ן? אדער גלאט צו פרעמדע? וואס וועט דאן זאגען קארענינא אונד אלע איהרע בעקאנטע? זיא האט געדענקט א היבשע צייט אונד דאן האט זיא זיך פלוצלינג בערוהיגט, גלייך וויא זיא וואלט געפונען א זיכערעם הייל־מיטעל צו אלעמען.

„מיין מאַן, מיין קינד,“ האט זיא געמורמעלט. „אלע דיעזע געהערען זיך מיט מיר שוין מעהר ניט אָן. דיא וועלט האסט מיך, פעראַכטעט מיך, אונד זיין ליעבע איז טויט! איך מוז פאר זייא אלע פּלאַטץ מאכען; איך פּאַס ניט צו זייא אונד ניט זייא צו מיר. מיין שאַנדע מוז בעגראָבען ווערען טיעף אין דער ערד מיט מיר צוזאַמען! איך מוז שטאַרבען — יא, שטאַרבען, אונד דאַן איז א סוף פון אַלעמען! דער טויט איז גוט, געטרייא, בארמהערציג, אונד ער לייזט אויס אלע ליידענדע; ער זאָל מיך אויך אויסלייזען!“

„אננא!“ האט זיא פּלוצלינג געהערט א שטימע נעבען איהר. „איך וועל טהון אַלעס, מיר וועלען אַוועק פאָהרען איבערמאָרגען.“

וורַאָנסקי איז געשטאַנען נעבען איהר אונד געוואַרט אויף איין ענטפער. זיא האט געשוויעגען. דאַן האט ער געפרעגט: „אַלזאָ?“

„טהו וואס דוא ווילסט,“ האט זיא געזאגט וויינענדיג. „לאָז מיך! פערלאָז מיך!“ דאַן האט זיא געמאַכט א פויזע אונד געמורמעלט: „איך וועל אַוועק געהען — געהען וואוהין דיא אויגען וועלען מיך טראָגען! וואס בין איך? איך בין א פערלוירענע, א געפאַלענע אונד געשענדעטע פרוי מיט א שטיין ארום מיין האַלז. איך וועל דיך מעהר ניט בעונרוהיגען. דוא ליעבסט איין אַנדערע; איך וויל דיר ניט שטעהען אין וועג, איך וועל דיך בעפרייען!“

וורַאָנסקי האט זיא געבעטען זיא זאָל זיך בערוהיגען, איהר געשוואָרען, אז זיא האט קיין אורזאַכע צו זיין אייפערזיכטיג, אונד איהר פערזיכערט פון זיין ליעבע צו איהר. זיא האט דארויף גאר ניט געקענט ענטפערן, זאָנדערן, אין דער גרעסטער אויפרעגונג פון ליעבע, האט זיא בעדעקט זיין געזיכט אונד הענד מיט ברענענדע קושען.

קאַפּיטעל 9.

ווען זייא זיינען אריין עסען פריהשטיק אין דער פריה, האט א דיענער אריין געבראַכט וורַאָנסקין א טעלעגראַמע. דאס אַלטע געפיהל פון אייפערזוכט האט זיא דורכגעשטאָכען זעהענדיג וויא ער אליין לייענט דיא טעלעגראַמע.

„פון וועמען איז דאס?“ האט זיא געפרעגט אונגעדולדיג.

„פון סטיוואַ. עס איז איבער דעם גט. לייען.“

זיא האט גענומען דיא טעלעגראַמע אונד געלייענט: „קליינע האָפנונג — אבער, וויא דיא זאַך איז, וועל איך נאך טהון אלעס מעגליכע.“

„עס טהוט מיר לייד,“ האט וורֿאנסקי בעמערקט.

„ווארום ?“ האט זיא געפרעגט. „וואס טויג דיר א גט ? ווען דיא ליעבע פערבינדעט אונז, וואס נאך בעדארפען מיר ?“

„איסער ליעבע,“ האט ער געמורמעלט. „דאס איז שוין ריכטיג גענוג, אבער אלעס וואס איך וויל, איז צוליעב דיינע קינדער.“

„עס וועלען מעהר קיין קינדער נים זיין.“

„דאס איז גראדע נים גוט, אונד עס טהוט מיר לייד.“

„דוא דענקסט נאר פון קינדער, אבער נים פון מיר,“ האט זיא געזאגט וועהרענדיג וויעדער נערוועז.

„אין געגענטהייל, איך דענק פון דיר, נאר דוא ווילסט מיך נים פערשטעהען. איך וויל דוא זאלסט זיין מיין פרוי פאר גאט אונד פאר לייט.“

„איך בין צופריעדען וויא עס איז.“

„אבער איך וויל דוא זאלסט מיר מעהר טרויען, מעהר גלויבען, אונד מיר קענען געבען אביסעל מעהר פרייהייט, וויסענדיג, אז דוא ביסט מיין געזעטצליכע פרוי.“

„איך וויים, דאס וויל דיין מוטער, דיא צדקת, אבער מיך קימערט זעהר ווייניג וואס זיא וויל אונד זאגט.“

„אננא, איך מוז דיך בעטען דוא זאלסט האבען אביסעל מעהר רעספעקט פאר מיין מוטער.“

„איך וויים, דוא נעהמסט דיך פאר איהר אן. אבער ווער נעהמט זיך פאר מיר אן, ווען זיא רעדט איבער מיר ?“

עס האט זיך גראדע דאמאלס געהערט א קלאפ אין טהיר, אונד פרינץ יאשווין איז אריין געקומען.

„איך האב געהערט, אז איהר פאהרט אוועק, ווען ?“ האט ער געפרעגט נאכדעם וויא ער האט געזאגט „גוט מארגען.“

„איך דענק איבערמארגען,“ האט וורֿאנסקי געענטפערט.

זייא זיינען געזעסען א היבשע צייט ביים טיש, אונד געשפראכען איבער פערשיעדענעס, ווען אננא, אונגעדולדיג אונד אויפגערעגט, האט זיך ענטשולדיגט אונד איז אריין אין איהר צימער, וואו זיא האט וויעדער אמאל אנגעפאנגען צו דענקען איבער איהרע פינסטערע בעשליסע.

קאפיטעל 10.

זייט ווראָנסקי איז געוועזן מיט אננאַ'ן, איז קיין גאַנצער מאָן פאַראיבער, אָהנע זייא זאָלען זיך איבערבעטען. נאָך דעם לעטצטען שטרייט, האט ווראָנסקי זיא מעהר ניט אויפגעזוכט אין איהר צימער אונד זיא געלאָזען זיך ווייקענדיג אין איהרע טרערען.

אבענד האט זיא זיך געלעגט אין בעט אונד אָנגעזאגט איהר דיענסט, אז זיא זאָל קיינעם ניט צו לאָזען, וויל זיא איז קראַנק.

„ווען אָבער," האט זיא זיך געטראַכט, „ער וועט דאָך קומען צו מיר, דאַן וועל איך וויסען, אז ער ליעבט מיך."

זיא האט געהערט זיין דראָשקע צו פאָהרען, וויא ער האט בעשטיעגען דיא טרעפען, אונד דאַן וויא ער האט געשפּראָכען מיט דער דיענסט, וואהרשיינליך איבער איהר. אָבער ער איז ניט געקומען.

„ווען דאס איז אמת, אז ער ליעבט מיך דאָך," האט זיא געמורמעלט, „דאַן איז מיין פּ־אַן דאָפּעל נימצליך. איך, פון מיין זייט, מוז פערשווינדען, ארונטער פון דער וועלט־ביהנע; איך האב דאָ ניט וואס צו טהון. איך וועל פאר יעדען פלאַטץ מאַכען. אָבער, ווען ער האט פאר מיר עפּעס א געפיהל, דאַן וועל איך איהם נאָך דערמיט שטראָפען, טרעפען זיין הארץ וויא מיט א ניפּט־פייל אונד מיך נוקם זיין נאָך מיין טויט!"

זיא האט אויסגעשטרעקט איהר האנד צום טיש וואו עס איז געשטאַנען א פלעשעל מיט אָפּיום.

„דאס איז גענוג," האט זיא זיך געטראַכט קוקענדיג אין פלעשעל. דאַן האט זיא פלוצלינג אויסגעשריען: „ניין! ניין! אַלעס, נאָר ניט דער טויט! מיין גאָט, וויא איך ליעב איהם! ער ליעבט מיך אויך; יא, יא, ער ליעבט מיך; דיעזע טרויעריגע טעג וועלען פאַראיבער אונד איך וועל דאַן ווידער גליקליך זיין מיט זיין ליעבע!"

זיא האט זיך א היבשע צייט געוואָרפען אויף איהר בעט אונד ניט געקענט איינשלאָפען. דאַן האט זיא אָנגעצונדען א ליכט אונד איז אריין אין לעזע־צימער. ווראָנסקי איז דארט געשלאָפען גאַנץ רוהיג. זיא האט געוויינט שטיל, קוקענדיג אויף איהם, אונד אום איהם ניט אויפצרוועקען, איז זיא אריין ווידער אין איהר צימער, איינגענומען אביסעל אָפּיום אום נאָר איינצושלאָפען.

ווען זיא איז אויפגעשטאנען גאנץ פריה, איז ווראָנסקי צו איהר אריין געקומען אונד געזאגט:

„פרינצעססין סאראָקין איז דאָ געוועזען אונד מיר געבראכט דיא פאפירען וויא אויך דאס געלד פון מיין מוטער. וויא פיהלסטו יעטצט?"

א שמערצהאפטער בליק פון איהרע אויגען אונד א טרויעריגע מיענע פון איהר בלאסעס געזיכט, איז געוועזען דער ענטפער.

„יא," האט ער ווייטער געזאגט, „מיר פאהרען אלזא מאָרגען."

„דוא פאהרסט, אָבער ניט איך," האט זיא געענטפערט.

„אננא, דאס מוז נעהמען א סוף! איך קען מעהר אזוי ניט לעבען! דוא קענסט טהון וואס דוא ווילסט, אָבער איך קען עס שוין מעהר ניט ערטראגען!"

זיא האט אויפגעהויבען איהרע אויגען אונד איהם בעטראכט פון קאפ ביז פיס. א ביטערער שמייכעל האט זיך בעוויזען אויף איהרע ציטערענדע ליפען, וועהרענד זיא האט געזאגט:

„דוא — וועסט אלעס בערייהען."

ער האט אויפגעצויגען מיט דיא אקסלען, זיך אומגעווענדעט אונד איז אוועק.

קאפיטעל 11.

זיא איז צוגעגאנגען צום פענסטער, געזעהען וויא דיא דראשקע איז ארויס געפאהרען, דאן וויא ווראָנסקי האט זיך אויפגעזעטצט אונד איז אוועק געפאהרען. זיא האט אנגעקלונגען אונד דיא דיענסט איז אריין געקומען.

„געפין אויס וואוהין דער גראף איז געפאהרען," האט אננא געזאגט אונגעדולדיג אונד שנעל.

„ער איז געפאהרען צו דיא שטאלען," האט דיא דיענסט געענטפערט, „אונד ער האט אנגעזאגט, אז ער שיקט צוריק דיא דראשקע פון אייערט וועגען."

„גוט; ווארט נאר אביסעל, איך וועל אָבשרייבען א בריעף וואס דוא וועסט אהין אוועק טראגען."

ציטערענדיג אין יעדען גליעד, האט זיא געשריעבען:

„איך בין שולדיג, אָבער, אום גאָטעס ווילען, קום צוריק. אלעס זאל ערקלערט ווערען. איך האב מורא. — אננא."

נאכדעם, מורא האבענדיג צו בלייבען אליין מיט איהרע זעלבסטמאָרד אידעען, איז זיא אריין אין דער אמע'ס צימער. ענניע, איהר קינד, האט ערבליקט דיא מוטער,

אונד אַנגעפּאַנגען צו לאַכען. איהר שמימע האָט אננאַ'ן דערמאָהנט אן װראָנסקי'ן, אונד זיא האָט דאָס ניט געקענט ערטראַגען. זיא איז אַרױס געלאָפען פון צימער.

אננאַ האָט אַרום שפּאַצירט זעהר אונגעדולדיג, אונד יעדעס מאָל געקוקט אױף'ן זײגער. ענדליך איז צוגעקומען א דראָשקע. זיא האָט געמײנט, אז ער איז עס, אָבער נאָר דער טרײבער איז אַרונטער אונד צוריק געבראַכט איהר בריעף מיט דיא װערטער:

„דער גראף איז שױן אװעק צו דער ניזשני אײזענבאַהן־סטאַציאָן.“

„דאַן נעהם דעם בריעף,“ האָט זיא געזאָגט, „אונד ברענג איהם אַהין. ער איז געװיס אין זײן מוטער'ס לאַנד־הױז.“

זיא האָט זיך נאָכהער אָנגעקלײדעט אונד איז אװעק צו דאָללי'ן. איהר אַבזיכט איז נאָר געװען אום צו פערברענגען דיא צײט. אַלס זיא איז אַרײן אין קאָרידאָר, האָט זיא געפּרעגט אױב יעמאַנד איז דאָ צו בעזוך.

„קאַטהערינאַ אַלעקסאַנדראָװנאַ לעװין,“ איז געװען דער ענטפער.

„קיטטי, — קיטטי, אין װעלכער ער איז געװען פערליעבט,“ האָט זיא זיך געטראַכט, „אונד אױף װעלכער ער בעדױערט װאָרום ער האָט ניט געהײראַטהעט, װעהרענד ער פערפלוכט דעם טאָג אין װעלכען ער האָט מיך בעגעגענט.“

דאָללי אונד קיטטי זײנען געװען שטאַרק פערטיעפט אין א געשפּרעך, איבער דער נאַהרונג פון קיטטי'ס נײא־געבױרענעם קינד, װען אננאַ איז אַנגעצײגט געװאָרען אונד דאָללי איז איהר ענטקעגען געגאַנגען.

„װאָס, ביסטו נאָך ניט אװעק געפאָהרען?“ האָט זיא געפּרעגט. „װירקליך, איך האָב גערעכענט, אז דוא ביסט שױן ניטאָ, אינד דערפאַר בין איך געכטען דיך ניט געקומען בעזוכען. איך האָב ערהאַלטען א בריעף פון סטיװאַ'ן.“

„אונד מיר א טעלעגראַמע,“ האָט אננאַ געענטפערט זיך אומקוקענדיג צו קיטטי קומט איהר אױך ענטקעגען.

„ער שרײבט מיר, אז ער קען גאָר ניט פערשטעהען װאָס אַלעקסיס אַלעקסאַנדראָװיטש װיל, נאָר יעדענפאַלס, װעט ער פון דאָרט ניט אװעק פאָהרען, ביז ער װעט קריעגען א בעשטימטען ענטפער.“

„האָסטו בעזוכער?“

„יאָ, קיטטי'ן,“ האָט דאָללי געענטפערט אַביסעל פערװירדט. „זיא איז אין קינדער־צימער; זײט איהר קימפּעט, איז זיא נאָך אַלץ קראַנק.“

„איך האב עס געהערט. קענסטו מיר פיעללייכט ווייזען סטיווא'ס בריעף?"

„געוויס, איך וועל דיר איהם באלד ברענגען. אלעקסיס אלעקסאנדראוויטש האט ניט ענטזאגט; אין געגענטהייל, סטיווא האט גרויסע האפנונג."

„איך אליין האף ניט אונד וויניש גאר ניט," האט אננא געענטפערט וועהרענד איהר שווענערין איז אוועק ברענגען דעם בריעף.

„וועט זיך קיטטי וועלען בעגעגענען מיט מיר?" האט דאן אננא געטראכט. „פיעלייכט ניט, אונד זיא האט אפשר א רעכט דערצו. דען וואס בין איך, נאך אלעמען? עס איז אלץ איבער איהם! מיין גאט, וואס איך האב פאר איהם געאפפערט, אונד וויא איך בין בעלוינט געווארען! אך, איך האס'איהם! וואס טהו איך דא? וואס בין איך אהער געקומען?"

דאללי איז דערווייל ערשיענען מיט'ן בריעף; אננא האט איהם איבערגעקוקט אונד צוריק געגעבען.

„דאס ווייס איך שוין," האט זיא בעמערקט, „אונד עס קימערט מיך גאר ניט."

„ווארום ניט? איך האף, אז דוא וועסט באלד זיין פריי."

אבער אננא האט זיך געמאכט ניט הערענדיג אונד געפרעגט: „האט קיטטי מורא פאר מיר? ווארום קומט זיא ניט ארויס?"

„וואס פאלט דיר איין? וואס הייסט מורא האבען פאר דיר? זיא זייגט יעצט דאס קינד. זיא וועט ווירקליך זיין ערפרייט דיך צו זעהען. אט קומט זיא טאקי!" דאללי האט פריהער, ווען זיא איז געגאנגען נעהמען דעם בריעף, קוים בעוואויגען קיטטי'ן זיא זאל ארויס קומען.

קיטטי איז ערשיענען מיט א פערפלאמטעם געזיכט אונד אויסגעשטרעקט איהר האנד צו אננא'ן.

„עס פרייט מיך זעהר אייך צו זעהען," האט זיא געזאגט שטאמלענדיג אונ' זיא האט ניט געקענט פערבארגען איהר האסס צו דער „זינדיגער" אננא.

„איך וואלט אייך גאר קיין פאראיבעל געהאט ווען איהר וואלט זיך ניט וועלען מיט מיר בעגעגענען," האט אננא בעמערקט. „איהר זייט געוועזן קראנק זאגט מען מיר. איהר זייט זעהר געענדערט זייט דער צייט וואס איך האב אייך געזעהען."

אננא'ס וועהמיטהיגער טאן האט גערירט קיטטי'ס הארץ מיט מיטלייד. זייא האבען דאן געשפראכען זעהר פריינדליך.

„איך בין איך געקומען ווינשען אדיע,“ האט אננא געזאגט זיך אויפ־הויבענדיג, וועהרענד אין איהר שטימע איז געלעגען איין אונגעוועהנליכער שמערצ־ליכער טאָן.

„וועין פאָהרסטו ?“

אננא האט ניט געענטפערט, נאָר זיך ווענדענדיג צו קיטטין מיט א זיסען שמייכעל, האט זיא געזאגט : „איך קען אייך גאר ניט אויסדריקען מיין פרייד וואס איך זעה אייך ווידער. איך האב זעהר פיעל געהערט איבער אייך, זאָגאר פון אייער מאַן. ער איז מיך געוועזען בעזוכען. וואו איז ער יעטצט ?“

„אויף דאס לאנד.“

„איך בעט אייך, גריסט איהם פאר מיר ; פערגעסט דאס ניט.“

„איך וועל עס געוויס טהון,“ האט קיטטי געענטפערט מיט מיטלייד.

„אדיע, דאָללי !“ האט דאן אננא געזאגט זיא אומארמענדיג.

נאכדעם וויא דאָללי האט ארויס בעגלייטעט אננאַן, זיינען דיא צוויא שוועסטער געבליעבען זיטצען אונד בעשפראָכען דיא אונגעוועהנליכע בענעהמונג פון אננאַן.

„איך קען זיא ניט בעגרייפען,“ האט דאָללי געזאגט. „עפּעס האט זיא אויס־געזעהען גלייך וויא זיא וואָלט גענומען אבשיעד אויף אייביג.“

קאפּיטעל 12.

פאָהרענדיג אין איהר דראָשקע, האט זיך אננא געשפירט זעהר אונ־גליקליך.

„אונד וויא זיא האט מיך אנפאנגס בעטראַכט,“ האט זיא געמורמעלט מיינענדיג קיטטי'ן. „האסס אונד פעראַכטונג איז געלעגען אין איהר יעדען בליק. דאן האט זיא מיך בעמיטליידעט, אָבער, איך בין זיכער, אז זיא האט טריומפירט איבער מיין אונגליק. ניין, ניין, קיטטי, דוא קענסט מיך ניט. ווען איך וואָלט ווירקליך געווען דיעזע, וועלכע דוא רעכענסט, אז איך בין, דאן, מעגסטו זיכער זיין, אז איך וואָלט זאָגאר דיין מאַן, דיין לעווינען, אויך געקענט ארונטער פיהרען וואוהין איך האב געוואָלט. אָבער איך בין ניט אזעלכע ; ניין, ניין ! איך בין בלויז איין אונגליקליכע !“

ווען דיא דראָשקע איז געבליעבען שטעהען נעבען איהר הויז, האט זיא שנעל געפרעגט דעם לאקיי אויב עס איז געקומען איין ענטפער. ער האט איהר איבער־רייכט פאָלגענדע טעלעגראמע :

„איך קען ניט צוריק קעהרען פאר 10 אוהר. ווראָנסקי.“

„אונד וואו איז דער וועלכען איך האב געשיקט?“ האט זיא געפרעגט.

„ער איז נאך ניט צוריק געקומען,“ איז געוועזן דער ענטפער.

א געפיהל פון צאָרן אונד נקמה האט זיך אין איהר ערוואַכט ווען זיא האט בעשטימט דיא טרעפּען.

„איך וועל איהם געהען אליין אויסגעפינען,“ האט זיא זיך געטראַכט. „איך וויל איהם זעהען, איידער איך פערלאָז איהם אויף אייביג. איך וועל איהם דער־צעהלען אלעס וואס ער האט געטהאָן. איך האב נאך ניעמאלס יעמאַנדען אזוי גע־האסט וויא איך האסס איהם יעטצט!“

דער אנבליק פון ווראָנסקי׳ס הוט אין קאָרידאָר, האט אָנגעפילט אננא׳ן מיט שוידער אונד פערצווייפלונג.

„ער איז יעטצט אין זיין מוטער׳ס הויז,“ האט זיא ווייטער געטראַכט. „זאָרגענלאָז איבער מיין שמערץ, אונד ער לאכט אונד שפּאסט, אָהנע אפילו צו חלום׳ן פון מיר. איך מוז געהען זאָפאָרט, אונד, איידער דער לעטצטער אקט פּאַ־סירט, זאָל איך איהם אויף אזוי פיעל ערניעדרינגען אונד בעליידינגען, וויא נאָר מעגליך!“

זיא האט נאַכגעקוקט דעם אייזענבאהן־רעגיסטער אונד געזעהען, אז דער אבענד־צוג וועט אוועק מיט עטליכע מינוטען נאך אכט.

„איך וועל נאך אָנקומען ריכטיג,“ האט זיא געמורמעלט. דאן האט זיא גע־הייסען איינשפּאַנען פרישע פערד. מען האט אונטערדעסען געגעבען מיטאג עסען, אָבער אננא האט ניט געקענט נעהמען קיין ביסען אין מויל אריין.

זאָ שנעל וויא דיא דראָשקע איז צוגעקומען צו דער טהיר, איז זיא ארויס פון הויז, זיך אריין געזעטצט, אונד געהייסען פאָהרען צו דער ניזשני סטאַציאָן.

איבער׳ן וועג האט זיא עטליכע מאָל פּראָבירט צו דענקען אונד טראַכטען איבער איהר צושטאַנד, אָבער עס איז איהר אונמעגליך געוועזן צו זאַמלען איהרע אידעען. אין איהר געהירן האט אויסגעזעהען צו וויטהען א שטורם. נאָר צייטענווייז האט זיך אָבגעריסען א געדאַנק וואס האט זיא עראינערט אָן דער פערגאַנ־גענהייט.

„וואס איז געוועזן זיין אבזיכט?“ האט זיא געפרעגט. „האט ער מיך ליעב געהאט? יא. וואס איז פאר א וואונדער? איך בין שעהן אונד טויזענדער אנדערע מענער וואָלטען מיך געקענט ליעבען. אָבער דער שטאָלצער כאראקטער האט ניט

אזוי געשטערבט נאך מיין ליעבע, וויא מיך צו בעזיעגען. מיך, דיא שעהנע, געביל־דעטע, מאראלישע אונד הויכע דאמע! אָט דאס האט ער געזוכט!"

דאן האבען זיך נאך אמאל פערמישט דיא געדאנקען, אונד זיא האט פלוצלינג געהערט דעם לאקיי פרעגען: „זאל איך געהמען א בילעט נאך אבראַר לאָווקא?"

„יא," האט זיא געענטפערט איהם געבענדיג איהר האנד־טעשעל מיט געלד אונד איז דאן ארויס פון דער דראָשקע.

זיא האט זיך אריין געזעטצט אין וואגאָן אויף א פלאטץ וואס דער לאקיי האט איהר אָנגעצייגט; דאן האט זיא געהערט דעם קאָנדוקטאָר צו מאכען דיא טהיר. דער גלאָק האט געקלונגען צום דריטען מאָל. דער לאָקאָמאָטיוו האט געגעבען א שארפען פייף, אונד זיא האט געזעהען דיא ווענט פון דער סטאציאָן פארבייא שוועבען בייא דיא פענסטער, גראדע וויא דיא באהן וואָלט געשטאנען אונד דיא סטאציאָן געגאנגען.

אנפאנגס האט דיא פרישע לופט אויסגעזעהען צו מאכען אויף איהר א גוטען איינדרוק, אָבער זיא האט זיך דאן ווידער פערטיעפט אין געדאנקען, אונד קיין זאך מעהר בעמערקט. ווען דיא באהן איז אָנגעקומען צו דעם בעשטימטען פלאטץ, איז זיא ארונטער אונד געבליעבען אויף דער פלאטפאָרמע, זיך אליין פרעגענדיג וואס זיא זאָל יעמצט טהון.

ענדליך איז זיא צוגעגאנגען צום סטאציאָנס־מייסטער אונד איהם געפרעגט, אויב גראף ווראָנסקי'ס דראָשקע איז ניט אָנגעקומען.

„גראף ווראָנסקי? אָה יא, דאכט מיר, ער איז יעמצט אין בעזוך בייא פרינצעסין סאראָקין אונד איהר טאָכטער. אָט דאס איז רעבען איך זיין טרייבער!" ער האט געצייגט מיט זיין פינגער אויף א טרייבער, אונד אננא האט באלד דער־קענט מיכאיל'ן, וועלכער איז צו איהר צוגעגאנגען טראגענדיג א בריעף.

„ער'ט דאָ האסטו איהם געטראָפען?" האט זיא געפרעגט.

„יא," איז געווען דער ענטפער, אונד אננא האט אויפגעריסען דעם בריעף וואו זיא האט געלייענט: „עס טהוט מיר לייד וואס דיין בריעף האט מיך ניט געבראכט אין מאָסקווא. איך וועל צוריק קעהרען אום 10 אוהר. — ווראָנסקי."

„דוא קענסט געהען," האט זיא געזאגט צום דיענער.

ווען ער איז אוועק, האט זיא זיך אומגעוועגדעט אונד אָנגעפאנגען לאנגזאם צו שפאציערען אויף דער פלאטפאָרמע פערטיעפט אין איהרע פינסטערע גע־דאנקען.

„אלזא,‟ האט זיא געמורמעלט, „אלעס האט זיך געענדיגט. איך װעל שוין מעהר ניט ליידען. ניין, ניין! איך קען ניט ליידען! איך וויל אויך קיינעם ניט שטעהן אין וועג; ווען מיין שיקזאל איז אזוי געווען, דאן דארף איך פערשטיקען דעם שמערץ אין מיר מיט מיין ט...‟

זיא האט ניט געוואָלט ארויס רעדען דאס וואָרט „טויט.‟ זיא איז געבליעבען שטעהען קוקענדיג אויף דער מענגע מענשען אונד געזעהען מענער, פרויען אונד קינדער. זיא האט געזעהען מענער אומארמען פרוי'ען פרייא אונד פראנק פאר יעדען; ברידער אומארמען שוועסטער, אונד מוטער קושענדיג איהר קינד.

א זיפץ האט זיך ארויס געריסען פון איהר ברוסט.

„אונד ווען האב איך?‟ האט זיא געפרעגט. שפירענדיג אז די טרערען קומען אין איהרע אויגען, האט זיא זיך אָבגעווענדעט יעמאנד זאָל עס ניט בעמערקען.

„ער האט שוין זיין לוסט ערפיללט,‟ האט זיא ווייטער געטראכט, „ער האט מיט מיר געטהאָן וואס ער האט געוואָלט, יעטצט דארף ער מיך מעהר ניט; ער זוכט אנדערע. מיין שעהנעם קערפער האט ער געוואָלט אום זיך צו זעטען, ניט מעהר; יעטצט זוכט ער אנדערע שעהנע קערפערס. אונד מיין הארץ? דאס פלאטצט! איז עס ווירקליך נויטהווענדיג צו לעבען אונד ליידען? איך דענק ניט אז אזוי דארף עס זיין.‟

דאן האט זיא זיך אומגעווענדעט אונד געזעהען א צוג פארביילויפען. זיא האט זיך דערמאָהנט אן דעם מאַן וואס איז געהרג'עט געוואָרען אין יענעם טאג וואס זיא האט בעקאנטשאפט געשלאָסען מיט וורא‏נסקי'ן. עס האט איהר געטהאָן א העפטיגען קלאפּ אין הארץ פון דער עראינערונג, אָבער זיא האט פּלוצלינג אָנגע־הויבען צו שפירען א לוסט אונד ווילען וואס האט זיא געצוויגען אהין, אויף די שינעס, זיך אוועק צו לעגען אונד...

אָהנע פיעל צו צעגערן, איז זיא ארונטער די עטליכע טרעפּען וואס האבען געפיהרט פון דער פּלאטפאָרמע צו די שינעס. זיא האט זיך פּלוצלינג געשפירט שטארק בערוהיגט. זיא האט געקוקט קאלטבלוטיג צו דער דיקער אונד ברייטער ראָד פון דעם לאָקאָמאָטיוו, אונד האט פּראָבירט אָבצומעסטען מיט איהר אויג וויא ברייט עס איז פון איין ראָד צו דער צווייטער.

„דאָרט, דאָרט,‟ האט זיא געמורמעלט. „איז דער פּאסענדער פּלאַטץ. איין זאַך בין איך זיכער, אז מיין טויט וועט איהם ערגערן, אונד דאס זאָל זיין די

שטראפע פאר איהם! איך אליין וועל זיין פרייא פון יעדען אונד יעדער פון מיר!"

אָבער נאך איידער זיא האט צייט געהאט דורכצופיהרען איהר פּלאן, האט זיך דער לאָקאָמאָטיוו געריהרט.

„צו שפעט," האט זיא געזאגט, „נאָר איך וועל ווארטען אויף א צווייטען." דער צוג האט דערווייל פארביינעשוועבט.

א געפיהל וויא פון איהרע קינדער יאָהרען האט זיא ערגריפען, ווען זיא פלעגט דארפען אריין שפּרינגען אין קאלטען וואסער זיך באָדען. זיא האט געשוידערט. איהר גאנצע פערגאנגענהייט איז פאר איהר ערשיענען, אונד זיא האט געזעהען אין א פּאאר אויגענבליקען איהר פרייד אונד טרויער, איהר...

א שניידענדער פייף האט דערציטערט דיא לופט. א צוג האט געהאלטען אין אנקומען. זיא האט שנעל געמאכט איינינע שרים פאָרווערטס. זיא האט דערזעהען דעם דאמפּפענדען לאָקאָמאָטיוו וויא א ריעז שוועבענדיג פאָרווערטס.

אין נעכסטען אויגענבליק איז זיא געווען נעבען דיא שינעס אונד זיך גענעבען א וואָרף מיט'ן געזיכט ארונטער.

אננא האט געהערט א פערצווייפעלטען געשרייא פון דיא צושויער, דאן האט זיא נאך צייט געהאט צו דענקען: „וואו בין איך? ווארום?" אונד זיא האט געוואָלט צוריק. אָבער גראדע אין דעם מאָמענט האט זיא געשפּירט איין אונ־געהייערע גרויסע אונד שווערע מאסע ארויף פאלענדיג אויף איהר קערפּער אונד קאָפּ.

„גאָט! פערצייהע מיר!" האט זיא געמורמעלט, בעגרייפענדיג, אז יעדער קאמפּף איז נומצלאָז. דאן איז געקומען איין אונגעהייערער שטעכעדיגער אונד שיסענדער שמערץ. ארום אונד ארום איז געוואָרען דונקעל, אונד דאס ליכט וואס האט געשיינט אין דעם לעבען פון דער אונגליקליכער אננא, איז אויסגעלאָשען גע־וואָרען אויף אייביג.

אלעקסים ווראָנסקי אונד אלעקסים קארענינא, האבען זיך ביידע ווידער פעראייניגט נעבען דער טרונע וואס האט ענטהאלטען דיא שטיקער פון דעם שעהנעם קערפּער, וועלכען זייא האבען ביידע געליעבט.

אננא'ס רעכנונג, צו בעשטראפען ווראָנסקי'ן מיט איהר טויט, איז געווען א ריכטיגער. זיא האט געטראָפען דיעזען מאן מיט איהר זעלבסטמאָרד אויף אזוי וויים, דאס ער איז שיער משוגע געוואָרען פאר שמערץ.

קארענינא מיט זיין געוועהנליכעס ווייכעס הערץ, האט איהם געבעטע׳, ער זאָל איהם געבען ענגיע׳ן צום ערציהען, אונד וורא֗נסקי, בערווישט אונד בעטריבט פון דעם אונגליק, האט צו אלעמען איינגעשטימט.

מיט צוויא מאָנאט שפּעטער, ווען דיא מלחמה צווישען רוסלאַנד אונד טירקייא האט געוויטהעט, האט ווראָנסקי, אויף זיינע אייגענע הוצאות, אויסגע־שטאטעט א קאָמפּאניע סאָלדאטען.

„מיין איינציגער וואונש איז,״ האט ווראָנסקי געזאגט, „צו קומען מיט׳ן טויט פנים־אל־פנים. מוטה וועט מיר ניט פעהלען, ווייל דאס לעבען האט פאר מיר קיין ווערטה. דאָרט, אויף׳ן שלאכט־פעלד, האָף איך צו געפינען רוה.״

איידער ער איז אוועק, האט ער זיך געזעגענט מיט זיינע פריינדע. יעדער האט איהם געוואונשען גליק. ער איז ארויף מיט איין פוס אויף דער טרעפ פון דעם וואגאָן אונד נאך אמאל בליקענדיג אויף דיא בעקאנטע געזיכטער פיעללייכט צום לעטצטען מאָל, האט ער זיך דערמאָהנט אָן אננא׳ן. ער האט זיא נאך אמאל געזעהען וויא צור צייט ווען זיא האט געלעבט: הערדליך, שעהן, גראציעז אונד ליעבענסווירדיג.

א שטראָם טרערען האט זיך א גאָס געטהאָן פון זיינע אויגען אונד זיין גאַנצער קערפּער האט אויפגעציטערט.

„מיין ארמע אננא!״ האט ער געמורמעלט, „איך וועל מיך אויף אימער פעראייניגען מיט דיין גייסט אויף׳ן שלאכט־פעלד!״

דאָן האט דיא באַהן אָנגעפאנגען צו געהען אונד ער איז אריין אין וואַגאָן וואו ער האט זיך אוועק געזעטצט פערזונקען אין געדאנקען. זיין מאָגערעס אונד בלייכעס געזיכט, האט עדות געזאגט אויף זיינע גרויסע זעעלען־שמערצען.

ע נ ד ע.

דער וועלט־בעריהמטער בוך

אַנקעל טאָם׳ס קעבין

פון העררריעט ביטשער סטאָו

איז יעצט איבערזעצט געוואָרען אין אידיש

פון י. יאַפּאַ.

דיעזער בעריהמטער בוך האָט מיט פופציג יאָהר צוריק אויפגעשטורמט די גאַנצע וועלט און האָט געפיהרט צו דער אָבשאַפונג פון דער שקלאוועריי וועלכע האָט דאַן עקסיסטירט אין אַמעריקאַ.

אין „אַנקעל טאָמ׳ס קעבין" ווערט גענוי און פינקטליך געשילדערט דער גאַנצער הערליכער האַנדעל וואָס עס איז אָנגעגאַנגען אין אַמעריקא מיט די שוואַרצע שקלאַזען, ווי מען האָט זיי געקויפט און פערקויפט אַזוי ווי בהמות.

מען פלעגט פערקויפען אַ פאָטער פון אַ פאַמיליע, אַ מוטער פון קינדער, קינדער פון עלטערן און שוועסטער פון ברידער, מען האָט ניט געוואוסט פון קיין רחמנות, מען האָט ניט געקוקט אויף טרעהרען און מען האָט זיך ניט צוגעהערט צו קיין וויינען.

מען פלעגט אויך פערקויפען אַ מוטער צו איינעם און איהר קינד צו איין אַנדערן, און די שיידונג צווישען מוטער און קינד איז געוועזן הימעל־שרייענד.

מען פלעגט מיט זיי אַרבייטען אַזוי ווי מיט פערד און זיי שלאָגען גאָר אָהן ערבאַרמונג.

מען פלעגט זיי שמייסען ביז בלוט און נאָכדעם אויסוואַשען זייערע וואונדען מיט עסיג און זאַלץ, אַז דער בראַנד זאָל ניט צופאַלען.

יונגע שקלאַווינס פלעגען בערויבט ווערען פון זייער עהרע און געטריבען ווערען צו פערדיענען שאַנד־געלד.

דיעזע גרויל־טהאַטען, וועלכע זיינען דורך דיעזען בוך בעקאַנט געוואָרען, האָבען אַרויסגערופען אַ שטורם אין דער גאַנצער וועלט, און האָבען געבראַכט צו דער בירגער־קריעג און צו די אָבשאַפונג פון דער שקלאַווערײ.

„אַנקעל טאָם׳ס קעבין" איז אַרויסגעגעבען געוואָרען אין אַ פּראַכט־אויסגאַבע. אַ גרויסע צאָהל בילדער קומען אין בוך אַריין, וועלכע שטעלען פאָר די פּערזאָנען און די סצענעס, וועלכע ווערען דאָרטען געשילדערט, און דאָס מאַכט דעם בוך אויסערגעוועהנליך רייך און שעהן.

אַ פּראַכט־אויסגאַבע פון „אַנקעל טאָם׳ס קעבין" אין אַנדערע שפּראַכען קאָסט ניט װעניגער ווי 2 דאָלאַר. אונזער פּרייז פיר אַ פּראַכט־אויסגאַבע אין אידיש איז

בלויז $125

(פּאָרטאָ פריי).

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

50-52 Eldridge St., New York.

א נייעס אין דער אידישער ליטעראטור!

עס איז ערשיענען אין אידיש א

געאָגראַפיע

— פון —

אלכסנדר האַרקאַווי.

איינגעטהיילט אין דריי אבטהיילונגען:

1. מאַטעמאַטישע געאָגראַפיע

2. פיזישע געאָגראַפיע

3. פאָליטישע געאָגראַפיע.

מאַטעמאַטישע געאָגראַפיע בעהאַנדעלט די ערד אַלס הימלישען קערפער. זי בעשרייבט איהר פאָרם, ווייזט אָן איהר גרויס און ערקלערט איהר בעוועגונג אין וועלט־רוים; זי לערנט, ווי די ערד איינצוטהיילען און ווי צו בעשטימען די לאַגע פון ערטער אויף איהר. די בעשרייבונגען און ערקלעהרונגען פון דיעזער אבטהיילונג פון געאָגראַפיע זיינען געגרינדעט אויף אַסטראָנאָמיע.

פיזישע געאָגראַפיע בעצייכענט די פערשיעדענע פאָרמען פון לאַנד און וואַסער, ווי די נאַטור האָט זיי געמאַכט: וועלט־טהיילען, אינזלען, בערג, טהאלען, ימים, טייכען א. ז. וו.; ערקלערט געאָלאָגישע ערשיינונגען, ווי ערד־ציטערניסען און אויפרייסונגען פון וואולקאַנען; שילדערט לופט ערשיינונגען: ווינטען, טומאַן, רעגען, שנעע, וועטער, קלימאַט, אָפּשפּיעגלונגען פון ליכט א. ז. וו. און בעשרייבט די פערשיעדענע מינים פלאַנצען און חיות, וועלכע געפינען

זיך אויף דער ערד. דיעזע אבטהיילונג פון געאָגראפיע בערוהט אויף נאטור־וויסענשאפט.

פאָליטישע געאָגראפיע בעשרייבט די ערד לויט איהר איינטהיילונג אין מדינות און גיט ידיעות ווענען נאציאָנען, פעלקער, זייערע ציוויליזאציאָנען, רעליגיאָנען, בעשעפטיגונגען, פארמען פון רעגירונג א. ז. וו. דיעזע אבטהיילונג פון געאָגראפיע געהערט צו עטנאָגראפיע אָדער פעלקער־בעשרייבונג.

וואס דער פערפאסער זאגט אין פארווארט צו דער „געאגראפיע“:

אין אידיש זיינען שוין געשאפען געוואָרען א שעהן ביסעל בעלעהרענדע ווערק פיר די נוצען פון אונזערע מאסען; אָבער עס איז א מערקווירדיגע זאך: וועהרענד אונזער ליטעראטור איז פערהעלטניסמעסיג רייך אין פערפאסונגען איבער הויכע ענינים, ווי קולטור־געשיכטע, נאטור־וויסענשאפט, פילאָזאָפיע א. ז. וו., איז זי גאנץ אָרים אין ווערק איבער עלעמענטארע (אנפאנגס־) קענטניסע, וועלכע זיינען דער גרונד־שטיין פון בילדונג און א נויטהיגע פאר־שטופע צו די דאָזיגע הויכע געגענשטענדע. בעזאָנדערס איז ביי אונז געבליבען לעדיג דער אָרט פיר געאָגראפיע, וועלכע איז פיעלייכט די וויכטיגסטע פון אלע עלעמענטארע ידיעות. אויסצופילען דיעזען לעדיגען אָרט אין אונזער בעלעהרענדער ליטעראטור ערשיינט דיעזעס ווערק: געאָגראפיע אָדער בעשרייבונגען פון דער ערד.

ארויסגעבען א געאָגראפיע אין אידיש איז געוועזען דער טרוים פון דעם פערפאסער זייט פיעלע יאהרען און ער שעצט זיך יעצט איבער־גליקליך, וואס דיעזער חלום זיינער איז ענדליך פערווירקליכט געוואָרען, ער האפט אז דיעזעס ווערק וועט געפינען א גרויסע פערברייטונג צווישען אונזערע מאסען, וועלכע נויטהיגען זיך אזוי שטארק אין די ידיעות, וואס ווערען אין איהם געגעבען.

די געאָגראפיע ענטהאלט א גרויסע צאהל צייכנונגען, בילדער און מאפס מיט ערקלעהרונגען, איז געדרוקט אויף דעם בעסטען, שעהנסטען און טהייערסטען פאפיער און געבונדען אין צוויי עקסטרא שעהנע פראכט־בענדער.

פרייז בלויז 3 דאלאר

(פאָרטא פריי)

HEBREW PUBLISHING CO., 50-52 Eldridge St., New York.